

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 76 / III Legislatura / Sisè període

Dijous, 18 d'octubre de 1990

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 57

Segona i darrera reunió

Sessió Plenària núm. 58

SUMARI

Sessió Plenària núm. 58

La sessió s'obre a dos quarts de deu del matí.

Atès el caràcter de secreta d'aquesta, no se'n fa la transcripció.

Liquidació del Pressupost del Parlament corresponent al primer període de sessions de l'any 1990 (Punt primer de l'ordre del dia.)

El Ple aprova la liquidació del Pressupost del Parlament corresponent al primer període de sessions de l'any 1990 (p. 3708).

Dictamen de la Comissió de Govern Interior sobre el Projecte de Pressupost del Parlament de Catalunya i del Síndic de Greuges per al 1991 (Punt segon de l'ordre del dia.)

El Ple aprova el Projecte de Pressupost del Parlament de Catalunya i del Síndic de Greuges per al 1991 (p. 3711).

La sessió s'aixeca a tres quarts de deu del matí i catorze minuts.

Sessió Plenària núm. 57.2

La sessió, suspesa ahir, en reprèn a les deu del matí i vuit minuts.

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President anuncia la posposició dels punts desè, catorzè i setzè de l'ordre del dia (p. 3714).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política general d'assistència sanitària penitenciària (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació: I. Sr. Oliart (S) (p. 3714).

Resposta: H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 3715).

Rèplica: I. Sr. Oliart (S) (p. 3717).

Contrarèplica: H. Sr. Conseller (p. 3718).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política general del transport per carretera a Catalunya (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació: I. Sra. Montserrat (P) (p. 3719).

Resposta: H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 3721).

Rèplica: I. Sra. Montserrat (P) (p. 3723).

Contrarèplica: H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 3724).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política de prevenció i diagnòstic de les principals malalties mortals (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Formulació: I. Sr. Bauzá (P) (p. 3724).

Resposta: H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 3726).

Rèplica: I. Sr. Bauzá (P) (p. 3727).

InterpeHació al Consell Executiu sobre les cambres de la propietat urbana (Punt quinze de l'ordre del dia.)

Formulació: I. Sr. Oliart (S) (p. 3728).

Resposta: H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 3729).

Rèplica: I. Sr. Oliart (S) (p. 3730).

Contrarèplica: H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 3730).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política turística de Catalunya (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Formulació: I. Sr. Latorre (CDS) (p. 3731).

Resposta: H. Sr. Conseller de Comerç, Consum i Turisme (p. 3732).

Rèplica: I. Sr. Latorre (CDS) (p. 3734).

Contrarèplica: H. Sr. Conseller (p. 3735).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre les Funcions de les Competències de les Cambres Agràries (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Presentació: I. Sr. Gimeno (IC) (p. 3736).

Posició dels grups: I. Sr. Martín (CDS) (p. 3737), I. Sra. Montserrat (P) (p. 3737), I. Sr. Aleu (S) (p. 3738) i I. Sr. Parera (CiU) (p. 3738).

L'I. Sr. Gimeno (IC) i l'I. Sr. Parera (CiU) intervenen per contradiccions (p. 3739).

Votació (primera part del punt primer): aprovat per 66 vots a favor, cap en contra i 16 abstencions (p. 3739).

L'I. Sr. Ayguadé (M) intervé per demanar votació separada (p. 3739).

Votació (segona part del punt primer): rebutjada per 8 vots a favor, 59 en contra i 16 abstencions (p. 3739).

Votació (punt segon): rebutjat per 19 vots a favor, 59 en contra i 5 abstencions (p. 3739).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la concertació social a Catalunya per al 1990 (Punt quart de l'ordre del dia.)

Presentació: I. Sr. Saura (IC) (p. 3739).

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de substitució)

Torn a favor: I. Sr. García Guillamon (S) (p. 3740).

L'I. Sr. Sesmilo (CiU) intervé per fer uns aclariments (p. 3741).

La I. Sra. Secretària Tercera dóna lectura al text de l'esmena (p. 3741).

Posició dels grups: I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 3741), I. Sr. Bauzá (P) (p. 3741) i I. Sr. Sesmilo (CiU) (p. 3741).

Posició del grup presentant: I. Sr. Saura (IC) (p. 3743).

Votació del punt primer: rebutjat per 20 vots a favor, 51 en contra i 3 abstencions (p. 3743).

L'I. Sr. Pont (CiU) i l'I. Sr. Saura (IC) intervenen per fer uns aclariments (p. 3743).

Votació del punt segon: rebutjat per 20 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció (p. 3743).

Votació del punt tercer: rebutjat per 23 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció (p. 3743).

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i vuit minuts.

Preguntes (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre el contingut d'unes caixes abandonades en una finca agrícola pròxima al peatge de l'Hospitalet de l'Infant, a l'autopista Barcelona-València

Formulació: I. Sr. Gimeno (IC) (p. 3743).

Resposta: H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 3744).

Repregunta: I. Sr. Gimeno (IC) (p. 3744).

Segona resposta: H. Sr. Conseller (p. 3745).

Pregunta al Consell Executiu sobre el control radiològic d'unes caixes trobades en un descampat en el terme de l'Hospitalet de

l'Infant

El M. H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 3745).

Pregunta al Consell Executiu sobre la instal·lació d'una xarxa d'alta tensió en el municipi de Sant Esteve de la Sarga

L'I. Sr. Sánchez Ramos (M) n'anuncia la retirada (p. 3745).

Pregunta al Consell Executiu sobre la no-celebració d'una sessió extraordinària del Ple de l'Ajuntament de Tossa de Mar

Formulació: I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 3745).

Resposta: H. Sr. Conseller de Governació (p. 3745).

Repregunta: I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 3746).

Segona resposta: H. Sr. Conseller (p. 3746).

Preguntes al Consell Executiu sobre els criteris per a l'accés a les tècniques de reproducció humana assistida en el sistema sanitari públic i sobre les mesures per a assegurar l'aplicabilitat de la Llei 35/1988, del 22 de novembre, a Catalunya

Formulació: I. Sra. Utgés (S) (p. 3746).

Resposta: H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 3746).

Repregunta: I. Sra. Utgés (S) (p. 3747).

Segona resposta: H. Sr. Conseller (p. 3747).

Preguntes al Consell Executiu sobre els motius pels quals els instituts de batxillerat han començat el curs amb retard i sobre el clima de diàleg entre el Departament d'Ensenyament i els directors d'instituts de batxillerat

Formulació: I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 3748).

Resposta: H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 3748).

Repregunta: I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 3748).

Segona resposta: H. Sr. Conseller (p. 3749).

Pregunta al Consell Executiu sobre sancions per abocaments al riu Besòs els anys 1988 i 1989

Formulació: I. Sra. Martí i Conill (S) (p. 3749).

Resposta: H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 3750).

Repregunta: I. Sr. Martí i Conill (S) (p. 3750).

Segona resposta: H. Sr. Conseller (p. 3750).

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures que es prenen per tal d'evitar la contaminació del riu Besòs

Formulació: I. Sra. Martí i Conill (S) (p. 3751).

Resposta: H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 3751).

Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre la Modificació dels Límits Territorials dels Municipis (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Presentació: I. Sr. Gimeno (IC) (p. 3752).

L'H. Sr. Conseller de Governació intervé per fer uns aclariments (p. 3754).

Posició dels grups no esmenants: I. Sr. Martín (CDS) (p. 3754), I. Sr. Sabanza (M) (p. 3754), I. Sr. Curto (P) (p. 3754), I. Sr. Tomàs (S) (p. 3755), I. Sr. Pont (CiU) (p. 3755).

L'I. Sr. Gimeno intervé per una qüestió tècnica (p. 3756).

Votació del punt 1 (sense l'expressió «elaborar i posar en marxa...»): aprovat per unanimitat (p. 3756).

L'I. Sr. Pont (CiU) intervé per a uns aclariments (p. 3756).

Votació del punt 1: rebutjat per 31 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 3756).

Votació del punt 2: rebutjat per 31 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 3756).

Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre la Política General de les Zones Urbanes Deprimides de Catalunya (Punt setè de l'ordre del dia.)

Presentació: I. Sra. Barenys (S) (p. 3757).

Posició dels grups no esmenants: I. Sr. Martín (CDS) (p. 3758), I. Sr. Casanovas (M) (p. 3759), I. Sr. Perea (P) (p. 3759), I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 3759) i I. Sr. Codina (CiU) (p. 3760).

Votació del punt 1 (sense l'expressió «la manca...deprimides»): aprovat per unanimitat (p. 3761).

L'I. Sr. Riera i Gassiot (IC) i l'I. Sr. Codina (CiU) intervenen per una qüestió tècnica (p. 3761).

Votació de l'expressió «la manca...deprimides»: rebutjat per 22 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció (p. 3761).

Votació del punt 2: aprovat per unanimitat (p. 3761).

Votació dels punts 3 i 4: rebutjats per 23 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 3761).

Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre la Política General de la Infància (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Presentació: I. Sra. Ferran (S) (p. 3761).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 3762).

Posició dels grups no esmenants: I. Sr. Martín (CDS) (p. 3763), I. Sr. Casanovas (M) (p. 3763), I. Sr. Perea (P) (p. 3763) i I. Sra. Bruguera (CiU) (p. 3763).

Posició del grup presentant: I. Sra. Ferran (S) (p. 3765).

Votació del text amb l'esmena incorporada: rebutjat per 29 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció (p. 3765).

La sessió s'aixeca a les set del vespre i catorze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 58

La sessió s'obre a dos quarts de deu del matí i dotze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, dels I. Srs. Secretaris Primer i Segon i de la I. Sra. Secretària Tercera. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i l'Oïdor de Comptes.

Ordre del dia

1. Aprovació de la liquidació del Pressupost del Parlament corresponent al primer període de sessions del 1990 (art. 46.2.3r. del Reglament).

2. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Govern Interior sobre el Projecte de Pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges per a l'any 1991.

Liquidació del Pressupost del Parlament
corresponent al primer període de sessions
de l'any 1990

El Ple del Parlament, després d'estudiar la liquidació del Pressupost del Parlament corresponent al primer període de sessions de l'any 1990, que ha presentat la Comissió de Govern Interior, pren l'acord següent:

«D'acord amb l'article 46.2.3r. del Reglament, s'aprova la liquidació del Pressupost del Parlament de Catalunya, corresponent al primer període de sessions de l'any 1990, amb el detall que figura a l'annex.»

ANNEX A LA LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST DEL PARLAMENT CORRESPONENT
AL PRIMER PERÍODE DE SESSIONS DE L'ANY 1990

LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST DEL PARLAMENT DEL 1990. PRIMER PERÍODE

Partida	Títol	Pressupost	Contret	Pagat	Pendents de pagament	Pendents de contreure	%
10001.000	Assignacions diputats	586.000.000	292.163.662	291.563.662	600.000	293.836.338	50,14
11001.000	Retribucions bàsiques personal eventual	20.381.593	9.378.295	9.378.295		11.003.298	53,98
11002.000	Altres remuneracions personal eventual	2.502.925	1.452.448	1.452.448		1.050.477	41,96
12001.000	Retribucions bàsiques funcionaris	270.889.455	129.568.938	127.328.938	2.240.000	141.320.517	52,16
12101.000	Retribucions complementàries funcionaris	50.556.259	25.670.713	25.670.713		24.885.546	49,22
12102.000	Altres remuneracions funcionaris	2.000.000				2.000.000	100,00
13101.000	Retribucions salarials personal laboral	3.000.000	3.000.000	3.000.000			
13101.000	Altres remuneracions personal laboral	1.000.000	172.511	172.511		827.489	82,74
14001.000	Retribucions bàsiques personal contractat	2.000.000	1.133.202	1.133.202		866.798	43,33
14002.000	Retribucions complementàries contractat	1.000.000	67.428	67.428		932.572	93,25
14101.000	Retribucions bàsiques altre personal	1.000.000				1.000.000	100,00
14102.000	Altres remuneracions altre personal	500.000				500.000	100,00
15001.000	Productivitat	1.000				1.000	100,00
15101.000	Gratificacions serveis extraordinaris	3.000.000	2.390.141	2.390.141		609.859	20,32
16001.000	Seguretat Social personal	71.000.000	29.376.242	29.376.242		41.623.758	58,62
16002.000	MUFACE	2.600.000	654.654	654.654		1.945.346	74,82
16003.000	MUNPAL	8.500.000	4.786.084	4.745.800	40.284	3.713.916	43,69
16004.000	Altres règims previsió social	2.000.000	1.514.518	1.431.804	82.714	485.482	24,27
16005.000	Seguretat Social diputats	78.120.000	43.640.854	37.072.734	6.568.120	34.479.146	44,13
16006.000	Classes passives diputats	500.000	500.000	500.000			
16007.000	Assegurances personal i diputats	12.000.000				12.000.000	100,00
16401.000	Ajut familiar	250.000	76.300	76.300		173.700	69,48
	1. REMUNERACIONS DE PERSONAL	1.118.801.232	545.545.990	536.014.872	9.531.118	573.255.242	51,23
20001.000	Lloguer de béns mobles	1.000.000	556.880	231.248	325.632	443.120	44,31
20002.000	Lloguer de fotocopiadores	4.000.000	3.472.917	2.515.587	957.330	527.083	13,17
21001.000	Reparacions i conservació de l'edifici	5.500.000	6.280.823	2.905.850	3.374.973	219.177	3,37
21002.000	Conservació i manteniment sistema inf.	7.500.000	6.075.325	1.251.154	4.824.171	1.424.675	18,99

Partida	Títol	Pressupost	Contret	Pagat	Pendents de pagament	Pendents de contreure	%
21003.000	Conservació aire condicionat	2.500.000	1.802.477	1.802.477		697.523	27,90
21004.000	Conservació parc mòbil	3.000.000	759.211	553.281	205.930	2.240.789	74,69
21005.000	Conservació sistema alimentació elèctric	1.000.000	705.918		705.918	294.082	29,40
21006.000	Reparació i conservació centraleta	600.000	583.519	583.519		16.481	2,74
21007.000	Conservació altra maquinària i equip	3.500.000	2.467.990	1.222.667	1.245.323	1.032.010	29,48
22001.000	Material ordinari i no inventariable	10.500.000	7.883.172	6.089.003	1.794.169	2.616.828	24,92
22002.000	Premsa, revistes, llibres i altres pub.	5.350.000	1.657.473	1.475.631	181.842	3.692.527	69,01
22003.000	Material informàtic no inventariable	2.500.000	2.220.567	1.431.445	789.122	279.433	11,17
22101.000	Aigua, gas, electricitat, calefac.	18.000.000	5.217.978	3.973.617	1.244.361	12.782.022	71,01
22102.000	Carburants	2.500.000	936.711	644.840	291.871	1.563.289	62,53
22103.000	Vestuari	2.100.000	860.479	492.769	367.710	1.239.521	59,02
22106.000	Altres subministraments	5.265.600	4.815.043	2.891.003	1.924.040	450.557	8,55
22201.000	Comunicacions	14.000.000	6.342.763	4.525.029	1.817.734	7.657.237	54,69
22301.000	Transports	500.000	488.994	488.266	728	11.006	2,20
22401.000	Primes d'assegurances parc mòbil	1.000.000	698.428	698.428		301.572	30,15
22403.000	Primes d'assegurances de l'edifici	5.000.000				5.000.000	100,00
22601.000	Atencions protocol·làries i represent.	18.000.000	9.068.963	8.687.523	381.440	8.931.037	49,61
22602.000	X aniversari Parlament Catalunya	3.000.000	3.000.000	3.000.000			
22607.000	Formació i promoció	1.300.000	714.703	395.275	319.428	585.297	45,02
22608.000	Altres despeses diverses	12.000.000	693.889	273.680	420.209	11.306.111	94,21
22609.000	Relacions institucionals exteriors	19.936.250	3.835.419	3.731.919	103.500	16.100.831	80,76
22701.000	Neteja i sanejament	32.000.000	31.400.932	15.700.464	15.700.468	599.068	1,87
22707.000	Estudis i treballs tècnics	3.000.000	2.539.450		2.539.450	460.550	15,35
22901.000	Publicacions obligatòries (BOPC i DS)	35.000.000	21.314.575	15.893.009	5.421.566	13.685.425	39,10
22902.000	Publicacions voluntàries	5.000.000	1.085.531	999.803	85.728	3.914.469	78,28
22903.000	Serveis agències de notícies	2.500.000	2.070.900	786.872	1.284.028	429.100	17,16
22904.000	Servei de bar-restaurant	4.500.000	4.500.000	2.250.000	2.250.000		
22905.000	Hospital Clínic	1.000.000	852.546	213.136	639.410	147.454	14,74
22906.000	Accés i adquisició bases de dades ex.	1.500.000				1.500.000	100,00
22907.000	Conveni CIGSA	19.000.000	19.000.000	9.500.000	9.500.000		
22908.000	Prestació altres serveis informàtics	3.000.000	2.975.075	99.568	2.875.507	24.925	,83
23001.000	Dietes, locomoció i trasllats	10.000.000	3.110.363	2.835.723	274.640	6.889.637	68,89
23002.000	Conveni RENFE	500.000	148.590	148.590		351.410	70,28
23101.000	Altres indemnitzacions	500.000	142.929	140.289	2.640	357.071	71,41
23102.000	Indemnització diputats per l'exercici	153.000.000	70.527.487	70.527.487		82.472.513	53,90
24001.000	Serveis de nova creació	250.000				250.000	100,00
	2. COMPRA BÉNS CORRENTS I SERVEIS	421.301.850	230.808.020	168.959.152	61.848.868	190.493.830	45,21
48101.000	Assignacions als Grups parlamentaris	395.000.000	197.545.603	197.545.603		197.454.397	49,98
	4. TRANSFERÈNCIES CORRENTS	395.000.000	197.545.603	197.545.603		197.454.397	49,98
61101.000	Obres de condicionament de l'edifici	115.406.236	15.793.907	1.905.285	13.888.622	99.612.329	86,31
62101.000	Programa microfilmació arxius	1.600.000	572.404	540.329	32.075	1.027.596	64,22
62102.000	Programa d'àudio-visuals	1.000				1.000	100,00
62201.000	Sistema de seguretat	3.000.000	1.424.640	1.424.640		1.575.360	52,51
62301.000	Altra maquinària	10.000.000	2.853.757	1.265.132	1.588.625	7.146.243	71,46
63101.000	Adquisició de vehicles	3.000.000	7.895	7.895		2.992.105	99,73
64101.000	Adquisició de mobiliari	15.000.000	2.539.845	1.266.443	1.273.402	12.460.155	83,06
65101.000	Pla informàtic	39.000.000	1.035.994	593.376	442.618	37.964.006	97,34
65102.000	Sistema d'alimentació elèctrica inint.	8.000.000	6.763.400		6.763.400	1.236.600	15,45
67101.000	Adquisició de llibres	7.963.120	2.843.292	2.705.432	137.860	5.119.828	64,29
	6. INVERSIONS REALS	202.970.356	33.835.134	9.708.532	24.126.602	169.135.222	83,33
	TOTALS EXERCICI 1990	2.138.073.438	1.007.734.747	912.228.159	95.506.588	1.130.338.691	52,86

LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST DEL SÍNDIC DE GREUGES DEL 1990. PRIMER PERÍODE

<i>Partida</i>	<i>Títol</i>	<i>Pressupost</i>	<i>Contret</i>	<i>Pagat</i>	<i>Pendents de pagament</i>	<i>Pendents de contreure</i>	<i>%</i>
10011.000	Retribucions bàsiques alts càrrecs	16.674.394	9.690.362	9.690.362		6.984.032	41,88
10012.000	Retribucions complementàries alts càrrecs	17.001.160	5.984.722	5.984.722		11.017.438	64,80
11011.000	Retribucions bàsiques personal eventual	58.411.160	25.955.911	25.955.911		32.455.249	55,56
11012.000	Altres remuneracions personal eventual	12.393.832	5.318.099	5.318.099		7.075.733	57,09
14011.000	Retribucions bàsiques personal contractat	500				500	100,00
14012.000	Retribucions complementàries personal cont.	500				500	100,00
14111.000	Retribucions bàsiques altre personal	500				500	100,00
14112.000	Altres remuneracions altre personal	500				500	100,00
15011.000	Productivitat	201.000				201.000	100,00
15111.000	Gratificacions serveis extraordinaris	301.000				301.000	100,00
16011.000	Seguretat Social	18.385.196	7.817.959	7.817.959		10.567.237	57,47
16013.000	MUNPAL	2.759.000	840.216	840.216		1.918.784	69,54
16014.000	Altres règims de previsió social	450.000	331.058	90.494	240.564	118.942	26,43
16411.000	Ajut familiar	50.000	16.350	16.350		33.650	67,30
	1. REMUNERACIONS DE PERSONAL	126.629.742	55.954.677	55.714.113	240.564	70.675.065	55,81
20011.000	Lloguer de béns mobles	200.000	78.960	78.960		121.040	60,52
20012.000	Lloguer de béns immobles	3.852.000	1.923.840		1.923.840	1.928.160	50,05
21011.000	Despeses manteniment immobilitzat mat.	5.700.000	4.101.692	1.925.207	2.176.485	1.598.308	28,04
22011.000	Material ordinari i no inventariable	2.150.000	1.711.072	1.601.444	109.628	438.928	20,41
22111.000	Subministrament de béns i serveis	4.000.000	1.720.011	1.438.282	228.729	2.279.989	56,99
22211.000	Comunicacions	1.500.000	413.466	413.466		1.086.534	72,43
22311.000	Transports	101.000				101.000	100,00
22411.000	Primes d'assegurances	325.000	313.287	98.091	215.196	11.713	3,60
22611.000	Atencions protocol·làries i represent.	800.000	241.050	225.430	15.620	558.950	69,86
22711.000	Neteja	3.600.000	3.204.408	1.335.170	1.869.238	395.592	10,98
22717.000	Estudis i treballs tècnics	1.900.000	803.040	728.040	75.000	1.096.960	57,73
22911.000	Despeses diverses	3.900.000	2.689.476	2.023.875	665.601	1.210.524	31,03
23011.000	Dietes, locomoció i trasllats	500.000	273.335	266.482	6.853	226.665	45,33
23111.000	Altres indemnitzacions	500				500	100,00
24011.000	Serveis de nova creació	200.000				200.000	100,00
	2. COMPRA BÉNS CORRENTS I SERVEIS	28.728.500	17.473.637	10.134.447	7.339.190	11.254.863	39,17
61011.000	Inversions en edificis i altres cons.	400.000	87.920	87.290		312.080	78,02
62011.000	Inversions maquinària, instal·lacions	1.000.000				1.000.000	100,00
64011.000	Inversions en mobiliari i estris	1.837.402	583.262	583.262		1.254.140	68,25
65011.000	Inversions en equip de procés de dades	900.000	336	336		899.664	99,96
	6. INVERSIONS REALS	4.137.402	671.518	671.518		3.465.884	83,76
	TOTALS EXERCICI 1990	159.495.644	74.099.832	66.520.078	7.579.754	85.395.812	53,54

ESTATS DE SITUACIÓ DEL PRESSUPOST PENDENT DEL 1989

01.01. Parlament de Catalunya

Capítol	Pendent 31.12.89	Ordenat	Pagat	Pendent de pagament	Crèdits anul·lats
I	798.244	776.916	749.098	27.818	21.328
II	54.548.261	54.378.669	41.020.215	13.358.454	169.592
VI	45.339.021	45.236.129	34.590.259	10.645.870	102.892
	100.685.526	100.391.714	76.359.572	24.032.142	293.812

01.02. Síndic de Greuges

Capítol	Pendent 31.12.89	Ordenat	Pagat	Pendent de pagament	Crèdits anul·lats
II	4.075.227	4.046.898	2.116.205	1.930.693	28.329
VI	9.816.583	9.743.515	6.406.341	3.337.174	73.068
	13.891.810	13.790.413	8.522.546	5.267.867	101.397

**Dictamen de la Comissió de Govern
Interior sobre el Projecte de Pressupost
del Parlament de Catalunya i del
Síndic de Greuges per al 1991**

El Ple del Parlament, després d'estudiar el Dictamen de la Comissió de Govern Interior sobre el Projecte de Pressupost del Parlament de Catalunya i del Síndic de Greuges per al 1991, pren els acords següents:

«1. D'acord amb l'article 46.2.2n. del Reglament, s'aprova el Projecte de Pressupost del Parlament de Catalunya (servei 01 de la secció 01) per al 1991, per un total de 2.280.370.319 pessetes, amb el detall que figura en el document annex número 1.

»2. S'aprova el Projecte de Pressupost del Síndic de Greuges per al 1991 (servei 02 de la secció 01), per un total de 160.994.737 pessetes, amb el detall que figura en el document annex número 2.

»3. Es proposa d'incorporar al text articulat de la Llei de Pressupost de la Generalitat, de les seves Entitats Autònomes i de les Entitats Gestores de la Seguretat Social per al 1991, les Disposicions Addicionals següents:

»«Primera: La Comissió de Govern Interior del Parlament ha d'incorporar els romanents de crèdit de la secció 01 del Pressupost del 1990 als mateixos capítols pressupostaris del Pressupost del 1991.»

»«Segona: Les dotacions pressupostàries de la secció 01 s'han de lliurar en ferm i periòdicament a nom del Parlament, a mesura que aquest ho demanarà.»

»«Tercera: La Comissió de Govern Interior pot acordar transferències de crèdit entre conceptes de la secció 01 sense limitacions, la qual cosa ha de fer avinent al Departament d'Economia i Finances.»»

(La sessió s'aixeca a tres quarts de deu del matí i catorze minuts.)

ANNEX 1

PARLAMENT DE CATALUNYA - Exercici 1991

CAPÍTOL I

REMUNERACIONS DEL PERSONAL

10	ALTS CÀRRECS	753.500.000
	Retribucions bàsiques i altres remun.	
100.01	Assignacions Diputats	753.500.000
11	PERSONAL EVENTUAL	22.500.000
	110.01 Retribucions bàsiques	19.500.000
	110.02 Altres remuneracions	3.000.000
12	FUNCIONARIS	378.620.000
	120.01 Retribucions bàsiques	310.000.000
	121.01 Retribucions complementàries	66.500.000
	121.02 Altres remuneracions	2.120.000
13	PERSONAL LABORAL	6.060.000

	131.01 Retribucions salarials	5.000.000
	131.02 Altres remuneracions	1.060.000
14	PERSONAL CONTRACTAT, ADMINISTRATIU I ALTRE	4.770.000
	Personal contractat administratiu	
	140.01 Retribucions bàsiques	2.120.000
	140.02 Retribucions complementàries	1.060.000
	Altres personal	
	141.01 Retribucions bàsiques	1.060.000
	141.02 Altres remuneracions	530.000
15	INCENTIU AL RENDIMENT I ACTIVITATS EXTRAORDINÀRIES	4.501.000
	Incentius al rendiment	
	150.01 Productivitat	1.000
	Activitats extraordinàries	
	151.01 Gratificacions per serveis extraordinaris	4.500.000

16	QUOTES SOCIALS	211.650.000	227.01 Neteja i sanejament	33.128.721
160.01	Quotes Seguretat Social del personal	84.000.000	227.03 Prestació altres serveis informàtics	3.000.000
160.02	MUFACE	1.500.000	227.04 Serveis agències de notícies	2.500.000
160.03	MUNPAL	14.500.000	227.07 Estudis i treballs tècnics	3.000.000
160.04	Altres règims de previsió social	5.000.000	23 INDEMNITZACIONS PER RAÓ DEL SERVEI	83.500.000
160.05	Quotes Seguretat Social dels Diputats	92.000.000	230.01 Dietes, locomoció i trasllat	10.000.000
160.06	Classes passives Diputats	1.400.000	230.02 Conveni RENFE	500.000
160.07	Assegurances del Personal i de Diputats	13.000.000	231.01 Altres indemnitzacions	500.000
	Prestacions socials		231.02 Indemnitzacions Diputats per l'exercici de la seva fun.	72.500.000
164.01	Ajut familiar	250.000	24 DOTACIONS PER A NOUS SERVEIS	250.000
			240.01 Serveis de nova creació	250.000
	TOTAL CAPÍTOL I	1.381.601.000	TOTAL CAPÍTOL II	358.828.121
	CAPÍTOL II		CAPÍTOL IV	
	DESPESES DE BÉNS CORRENTS I DE SERVEIS		TRANSFERÈNCIES CORRENTS	
20	LLOGUERS	6.700.000	48 A FAMÍLIES I INSTITUCIONS SENSE FINALITAT DE LUCRE	429.000.000
200.01	Lloguer de béns mobles	1.000.000	481 481.01 Assignacions als grups parlamentaris	429.000.000
200.02	Lloguer de fotocopiadores	5.700.000	TOTAL CAPÍTOL IV	429.000.000
21	CONSERVACIÓ I REPARACIÓ	36.800.000	CAPÍTOL VI	
210.01	Reparació i conservació de l'edifici	11.000.000	INVERSIONS REALS	
210.02	Conservació i manteniment del sistema informàtic	15.700.000	61 INVERSIONS EN EDIFICIS I ALTRES CONSTRUCCIONS	31.000.000
210.03	Conservació aire condicionat	2.500.000	611.01 Obres de condicionament de l'edifici	31.000.000
210.04	Conservació parc mòbil	3.000.000	62 INVERSIONS EN MAQUINÀRIA, INSTALLACIONS I UTILLATGE	26.841.000
210.05	Conservació sistema alimentació elèctrica ininterro.	300.000	621.01 Programa microfilmació arxius	1.840.000
210.06	Conservació centraleta electrònica	600.000	621.02 Programa d'àudio-visuales	1.000
210.07	Conservació altra maquinària i equip	3.700.000	622.01 Sistema de seguretat	5.000.000
22	MATERIAL, SUBMINISTRAMENTS I ALTRES	231.578.721	623.01 Altra maquinària	5.000.000
220.01	Material ordinari i no inventariable	11.000.000	64 INVERSIONS EN MOBILIARI I ESTRIS	10.000.000
220.02	Prensa, revistes, llibres i altres public.	5.600.000	641.01 Adquisició de mobiliari	10.000.000
220.03	Material informàtic no inventariable	2.500.000	65 INVERSIONS EN EQUIP DE PROCÉS DE DADES	36.599.598
	Subministrament de béns i serveis		651.01 Pla informàtic	36.599.598
221.01	Aigua, gas, electricitat, calefacció	16.000.000	67 INVERSIONS EN ALTRE IMMOBILITZAT MATERIAL	6.500.000
221.02	Carburants	2.800.000	671.01 Adquisició de llibres	6.500.000
221.03	Vestuari	2.200.000	TOTAL CAPÍTOL VI	110.940.958
221.06	Altres subministraments	5.000.000	TOTAL PRESSUPOST 1991	2.280.370.319
221.07	Enregistrament i so	2.400.000		
222.01	Comunicacions	14.000.000		
223.01	Transports	7.000.000		
224.01	Primes d'assegurances de parc mòbil	1.250.000		
224.02	Primes d'assegurances d'edifici, mobiliari i maquin.	5.000.000		
	Despeses i gastos			
226.01	Servei de Bar-Restaurant	5.000.000		
226.02	Atencions protocol·làries i representatives	18.000.000		
226.03	Publicacions obligatòries	40.000.000		
226.04	Publicacions voluntàries	8.000.000		
226.05	Despeses d'informàtica	22.600.000		
226.06	Hospital Clínic	900.000		
226.07	Formació i promoció	2.000.000		
226.08	Altres despeses diverses	10.000.000		
226.09	Relacions institucionals exteriors	15.000.000		
	Treballs realitzats per altres empreses			

ANNEX 2

SÍNDIC DE GREUGES - Exercici 1991

CAPÍTOL I - REMUNERACIONS DE PERSONAL

Article 10 - Alts càrrecs

100.01	Retribucions bàsiques	19.495.238	
100.02	Retribucions complementàries	16.664.096	36.159.334

Article 11 - Personal eventual

110.01	Retribucions bàsiques	62.777.144	
110.02	Altres remuneracions	12.678.792	75.455.936

Article 14 - Personal contractat Adm. i altre personal contractat Adm.

140.01	Retribucions bàsiques	500	
140.02	Retribucions complementàries	500	1.000

Altres personal

141.01	Retribucions bàsiques	500	
141.02	Altres remuneracions	500	1.000

Article 15 - Incentius, rendiment i activitats extraordinàries

Incentius al rendiment

150.01	Productivitat	500	
--------	---------------	-----	--

Activitats extraordinàries

151.01	Gratificacions serveis extraordinaris	500	1.000
--------	---------------------------------------	-----	-------

Article 16 - Assegurances i prestacions socials

Quotes socials

160.01	Seguretat Social	17.840.524	
160.03	MUNPAL	2.101.593	
160.04	Altres règims previsió social	500.000	20.442.117

Ajut familiar

164.01	Ajut familiar	52.850	52.850
--------	---------------	--------	--------

TOTAL CAPÍTOL

132.113.237

CAPÍTOL 2 - DESPESES DE BÉNS CORRENTS I SERVEIS

Article 20 - Lloguers

200.01	Lloguers de béns mobles	75.000	
201.01	Lloguers de béns immobles	4.200.000	4.275.000

Article 21 - Conservació i reparació

210.01	Despeses manteniment immobilitzat material	5.600.000	5.600.000
--------	--	-----------	-----------

Article 22 - Material, subministraments i altres

220.01	Material ordinari no inventariable	1.300.000	
220.02	Prensa, revistes, llibres i altres public.	400.000	
220.03	Material informàtic no inventariable	200.000	

Subministrament de béns i serveis

221.01	Aigua, gas, electricitat, calefacció i condicionament d'aigua	1.300.000	
221.01	Carburants	400.000	

221.03	Vestuari	75.000	
--------	----------	--------	--

221.05	Productes farmacèutics	25.000	
--------	------------------------	--------	--

221.06	Altres subministraments	200.000	
--------	-------------------------	---------	--

222.01	Comunicacions	1.300.000	
--------	---------------	-----------	--

223.01	Transports	1.000	
--------	------------	-------	--

224.01	Primes d'assegurances	400.000	
--------	-----------------------	---------	--

Despeses diverses

226.02	Atencions protocol·làries i representatives	800.000	
--------	---	---------	--

226.03	Publicitat i propaganda	1.000	
--------	-------------------------	-------	--

226.05	Reunions i conferències	400.000	
--------	-------------------------	---------	--

226.07	Formació i promoció	400.000	
--------	---------------------	---------	--

226.08	Altres despeses diverses	400.000	
--------	--------------------------	---------	--

226.09	Publicacions	1.600.000	
--------	--------------	-----------	--

Treballs realitzats per altres empreses

227.01	Neteja i sanejament	4.300.000	
--------	---------------------	-----------	--

227.02	Seguretat	1.000	
--------	-----------	-------	--

227.04	Postals	1.000	
--------	---------	-------	--

227.07	Estudis i treballs tècnics	1.800.000	15.304.000
--------	----------------------------	-----------	------------

Article 23 - Indemnitzacions per raó del servei

230.01	Dietes, locomoció i trasllats	500.000	
--------	-------------------------------	---------	--

231.01	Altres indemnitzacions	1.000	501.000
--------	------------------------	-------	---------

Article 24 - Dotacions per a nous serveis

240.01	Dotacions per a serveis de nova creació	1.000	1.000
--------	---	-------	-------

TOTAL CAPÍTOL II

25.681.000

CAPÍTOL VI - INVERSIONS REALS

Article 61 - Inversions en edific. i alt. construc.	900.000	900.000
---	---------	---------

Article 62 - Inv. maquinària, instal. i utilitatge	700.000	700.000
--	---------	---------

Article 63 - Inv. en material de transport	500	500
--	-----	-----

Article 64 - Inv. en mobiliari i estris	600.000	600.000
---	---------	---------

Article 65 - Inv. en equip de procés de dades	600.000	600.000
---	---------	---------

Article 67 - Inv. altre immobilitzat material	400.000	400.000
---	---------	---------

TOTAL CAPÍTOL VI

3.200.500

CAPÍTOL I	132.113.237
-----------	-------------

CAPÍTOL II	25.681.000
------------	------------

CAPÍTOL VI	3.200.500
------------	-----------

TOTAL PRESSUPOST 1991	160.994.737
-----------------------	-------------

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 57.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i vuit minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, dels I. Srs. Secretaris Primer i Segon i de la I. Sra. Secretària Tercera. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball, d'Indústria i Energia, i de Comerç, Consum i Turisme.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Modificació de l'ordre del dia

Abans d'entrar a la continuació de l'ordre del dia, haig de demanar l'assentiment del Ple perquè les interpellacions que integren els números 10, 14 i 16 de l'ordre del dia han estat..., s'ha sol·licitat la posposició de comú acord entre interpellat i interpellant. Hi ha assentiment? (Pausa.) Moltes gràcies.

Passem ara al novè punt de l'ordre del dia, que és: interpellació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre la política general d'assistència sanitària penitenciària, que formularan els diputats..., formularà l'Il·lustre Diputat senyor Joan Oliart, que té la paraula.

**Interpellació al Consell Executiu sobre
la política general d'assistència
sanitària penitenciària**

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, avui veig que el Conseller de Justícia no està present i, per tant, he de deduir que no em contestarà. Jo no puc expressar sorpresa per aquest fet, perquè se m'ha advertit, se m'ha avisat, i, per tant —ho repeteixo—, no puc expressar sorpresa però sí que ho lamento; lamento que no estigui aquí perquè el tema és suficientment transcendent com perquè avui el responsable directe de la política penitenciària estigui aquí per explicar-nos les raons per les quals estem en la situació que estem. Situació que un diari de gran circulació de Barcelona, a la seva editorial del diumenge passat, qualificava de «catastròfica». No són paraules meves.

Naturalment, el Consell Executiu és el responsable, però si algú ens ha de dir què és el que es pensa fer per remeiar aquesta situació és —penso— el Conseller de Justícia.

Per altra banda, s'ha publicat també en un diari de Catalunya, doncs, un informe del Defensor del Poble, que també titlla la situació sanitària de les presons de Catalunya de molt lamentable i molt deficitària. Una altra raó perquè aquí estigui avui el Conseller de Justícia.

Per tant —i se m'ha informat també—, em donarà resposta el Conseller de Sanitat. Jo penso que hi ha també elements positius, que respongui el Conseller de Sanitat. No fa gaire la Comissió de Justícia va aprovar, a sol·licitud nostra, que compareguessin, conjuntament, el Conseller de Sanitat i el Conseller de Justícia, per parlar de la sanitat penitenciària. Per què? Perquè nosaltres creiem que una solució, en aquest sentit natural-

ment, ha d'involucrar les dues Conselleries. També perquè penso que si el Conseller de Sanitat avui intervé en aquest debat podria ser o podria significar l'esperança que hi hagi un canvi profund en la política del Consell Executiu, i, sobretot, per no deixar sol al Conseller de Justícia en el si del mateix Consell Executiu, perquè s'ha demostrat incapaç durant aquests deu anys de solucionar un tema tan punyent com és la política penitenciària. I espero que aquest exemple sigui seguit —sigui seguit— per altres consellers que també s'hi han d'involucrar com, per exemple, seria el Conseller de Benestar Social, construint una xarxa de serveis socials, d'infraestructura social per poder atendre els penitenciaris, els presos una vegada sortits de la presó. I també el Conseller de Política Territorial perquè, d'una vegada, es decideixin i es defineixin quins són els emplaçaments que es necessiten a Catalunya, quin és el mapa penitenciari que es necessita per a les noves construccions.

Perquè, senyores i senyors diputats, l'actuació del Conseller de Justícia fins ara, buscant un qualificatiu suau, jo diria que és d'una resignació infrangible davant els fets de la situació penitenciària.

La interpellació que nosaltres presentem, senyores i senyors diputats, naturalment ve arran dels fets de l'estiu, fets que són símptomes d'una situació generalitzada; una situació que ja era coneguda per diferents informes de diferents institucions, també per informes de grups parlamentaris d'aquesta Cambra, però que, la veritat, a aquest Diputat li ha sorprès que la situació encara estigui com està. Per què? Perquè la darrera visita que nosaltres vam efectuar als centres penitenciaris data ja de l'any 1987, i escoltant, escoltant els discursos triomfalistes del Conseller de Justícia, nosaltres aquí creiem i creiem que, realment, la situació havia millorat; resulta que no. La situació està igual o pitjor que estava l'any 1987, que ja és dir!

Però jo no entraré en la casuística, no entraré en la casuística perquè l'opinió pública de Catalunya sap perfectament com està la situació de les presons i em sembla que, en aquest sentit, ja s'ha emès un veredict per part de tothom. Per tant, hi ha una realitat, hi ha una situació i partirem d'aquí. Vull defugir la comoditat que per a mi significaria d'anar relatant un a un tots els fets que jo conec amb profunditat que estan passant a les nostres presons. Ho donaré per sabut. Per què? Perquè jo crec que el que cal fer és un debat profund perquè aquí en surtin solucions, perquè aquesta situació, doncs, sigui remeiada d'immediat.

Aquesta qüestió és transcendent, senyores i senyors diputats, molt transcendent. I a mi em sembla que la transcendència es pot formular amb unes preguntes: pot el Consell Executiu garantir unes condicions higièniques i sanitàries dignes a tots els reclusos que es troben sota la seva custòdia? Està l'Administració de la Generalitat en condicions de vetllar pel dret a la salut de tots els ciutadans, fins i tot per a aquells que la Llei ha privat temporalment de llibertat, tal com recull, senyores i senyors diputats, l'article 43 de la Constitució? La resposta, ara per ara, és: no; un rotund «no». I quines raons se'ns poden donar per convèncer-nos que aquesta situació és irremediable? Jo penso que cap.

Quan des del Grup Socialista demanem a vegades, doncs, la reforma del sistema penitenciari, les institucions penitenciàries, demanem noves presons, se'ns diu, a vegades, que és un problema pressupostari. Però és que aquí no hi ha ni aquest recurs.

Quin problema pressupostarí és tenir les infermeries ben dotades a les presons, tenir el personal suficient? Això no és una despesa pressupostària important, senyores i senyors diputats. Aquí hi ha hagut barreja d'insensibilitat, d'incompetència i de desídia.

Cal, senyores i senyors diputats, que la resposta sigui «sí», però que ho sigui de seguida. I per què? Perquè assegurar un dret fonamental a la salut, a la vida, és això, assegurar un dret dels més fonamentals; perquè la condició primera per aconseguir l'èxit en la política de reinserció és precisament que les condicions sanitàries siguin perfectes i dignes. Perquè... com es pot convèncer un reclus que se sotmeti a un tractament penitenciari —que tots sabem que és individualitzat i és voluntari— si aquest intern està malalt o està en unes condicions higièniques tan pèssimes?

I està també en joc, senyores i senyors diputats, el prestigi del nostre autogovern. No són els que denuncien la situació els qui desprestigien les institucions, no, sinó la incompetència del Govern, que és l'únic responsable del desprestigi de les institucions —en aquest cas, d'aquesta manca de solucions a la nostra situació penitenciària.

Senyores i senyors diputats, hi ha hagut una gran decepció, una gran decepció. El 16 de desembre de 1966 va ser un gran dia per als presos de tot el món: l'Assemblea General de les Nacions Unides va adoptar el pacte relatiu als drets civils i polítics i va consagrar l'article 10 al principi fonamental dels drets del detingut —dret a un tracte humanitari, i, amb el respecte inherent a la persona humana, dret, també, a la integració social. Principis humanistes, senyores i senyors diputats, recollits també pel Consell d'Europa l'any 1972, que han inspirat moltes legislacions modernes europees, entre elles l'espanyola —la Constitució nostra i la Llei General Orgànica Penitenciària. L'any 1980, tots esperàvem també que fos un gran dia per als presos de Catalunya: s'elegia democràticament un govern, en el marc de les nostres institucions més estimades d'autogovern; l'especial sensibilitat dels catalans pels valors humanistes i democràtics que conformen la tradició política europea més progressista, unida al fet que alguns polítics havien passat personalment per la presó, auguraven el millor dels futurs. El millor dels futurs... Això ja va passar en altres països d'Europa, també. Als deu anys, un gran fracàs: les institucions penitenciàries de Catalunya no poden ni acollir dignament els seus interns. Una gran decepció col·lectiva, senyores i senyors diputats.

Admetre la realitat és el començament per canviar-la. Els diferents informes que ja he esmentat abans, el del Síndic de Greuges, el del Defensor del Poble, ens situen correctament en la realitat que nosaltres volem canviar. S'ha fet també una denúncia, per part de moltes persones i de moltes institucions, en els mitjans de comunicació —i he de dir que l'han recollida perfectament—, i —ho repeteixo— l'opinió pública ja ho sap. Per tant, si partim d'aquest fet, d'aquesta constatació, que aquesta és la realitat i que tots la sabem —i la volem canviar, suposo que la volem canviar—, aleshores cal buscar solucions. I jo els dic, senyors del Consell Executiu, senyor Conseller (*adreçant-se a l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social*), que és l'únic que en aquest moment és aquí representant-lo, que vostès tindran la nostra lleial col·laboració en aquesta tasca, tasca que, pel que veig, és molt difícil —i per a vostès, essencialment, ho han demostrat, deu ser molt més difícil.

Per què? Perquè naturalment que és un problema polític —és un problema polític en tant que té..., per solucionar-lo i remeiar-lo es necessiten solucions polítiques, decisions d'un govern. Però sobretot, senyores i senyors diputats, és un problema de consciència. I, als problemes de consciència, a mi em sembla que tots estem d'acord a trobar-los la solució més immediata possible.

La solució, per a nosaltres, parteix d'una concepció integral de la sanitat —no es poden fer polítiques *a parcheos*. Què integra i què comprèn, aquesta política, senyor Conseller de Sanitat? Les condicions higièniques —és important, canviar-les—, les condicions higièniques generals de totes les presons; la prevenció de les malalties, buscar el perfil de les malalties que existeixen en els centres penitenciaris; l'assistència primària, també —que sigui, com més millor, propera al que és l'assistència primària general, dels CAP, dels centres d'assistència primària... La prevenció de les malalties, l'assistència hospitalària, l'assistència especialitzada —d'això, en parlarem, en tot cas, després, en el segon torn, segons quina sigui la seva resposta—, la psiquiàtrica, les toxicomanies... I també el seguiment dels malalts excarcerats, també el seguiment.

(*S'encén el llum que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció de l'I. Sr. Diputat.*)

Senyores i senyors diputats, se m'encén el llum, i jo sóc sempre molt disciplinat. He defugit la casuística; ho he fet —ho havia promès, i ho he fet— perquè crec que no ajudaria a la finalitat essencial, que és la de dissenyar una política sanitària —penitenciària, naturalment— que, avui per avui, no existeix.

M'agradaria, senyor Conseller, conèixer les raons que ens han dut a la present situació, i conèixer quines són les mesures a curt i a mitjà termini per posar-hi remei, i posar el nostre sistema penitenciari a l'altura que el nostre poble necessita.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. L'Honorable Conseller senyor Xavier Trias té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias): Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, en primer lloc voldria excusar el Conseller de Justícia: per motius d'agenda, li ha estat impossible assistir a aquest Ple, amb la qual cosa, i en nom del Consell Executiu, passo a substanciar aquesta interpellació sobre la política general d'assistència sanitària penitenciària. I he de dir que ho faig amb satisfacció, perquè crec que, no només per pertànyer al Consell Executiu, sinó per ser el Conseller de Sanitat, sóc corresponsable amb els temes d'assistència sanitària, perquè és evident que no es pot considerar que l'assistència sanitària als presos hagi d'anar per una via absolutament deslligada de l'assistència sanitària global de la població.

Des del moment en què la Generalitat de Catalunya assumeix les competències en matèria penitenciària, l'any 84, el Departament de Justícia ha portat a terme un seguit d'importants actuacions en aquest camp, d'acord amb el que estableixen la Llei Orgànica Penitenciària i el reglament que la desenvolupa, en allò que es refereix a l'assistència sanitària de reclusos.

Les diferents i greus problemàtiques, tant socials com sanitàries, que afecten un elevat percentatge de la població reclusa, fan que algunes actuacions que en breu passaré a descriure,

s'hagin en alguns casos minimitzat, en certs moments, malgrat l'important esforç fet.

És evident que l'atenció sanitària que reben o que han de rebre els reclusos no es pot comparar amb el tipus d'atenció sanitària que ha de rebre la població global: és una població que es troba en unes condicions especials, amb un tipus de patologia molt especial, la qual cosa fa absolutament necessari que no es pugui tractar només aplicant unes fórmules que a la resta de persones es poden aplicar —d'atenció primària, etcètera—, sinó que s'han de fer uns programes i unes actuacions molt especials sobre aquest col·lectiu.

Les actuacions més destacables i els programes específics que es porten a terme en l'àmbit de la sanitat penitenciària en l'actualitat són els següents. El programa «del» SIDA: a finals de l'any 85 es va posar en marxa a les presons catalanes un pla de prevenció, control i assistència per afrontar la infecció per VIH, que es fonamentava en les recomanacions de l'Organització Mundial de la Salut —més concretament, de la Direcció del Programa per a la Prevenció i el Control «del» SIDA, del Departament de Sanitat i Seguretat Social.

Les línies fonamentals d'aquest programa són: en primer lloc, prevenció, fonamentada en la facilitació d'informació específica i generalitzada en relació amb la naturalesa de la infecció: es facilita un fullet informatiu a tota la població que ingressa, es facilita així mateix informació individualitzada als interns que ho sol·liciten, o dels que hi ha sospites diagnòstiques de la infecció, es donen uns lots d'higiene, i així mateix s'informa de la possibilitat d'utilitzar lleixiu com a material desinfectant.

Quant al control i tractament, es reconeix l'intern en el moment de l'ingrés, es poden realitzar anàlisis de presència d'anticossos a petició voluntària o bé per necessitats diagnòstiques, i els resultats es comuniquen, evidentment, a l'intern, amb les recomanacions corresponents, amb caràcter confidencial; el seguiment i el tractament es realitza en els hospitals de referència —en el cas de Barcelona, l'Hospital Clínic—, i es determina la necessitat o no d'internament hospitalari. Si l'evolució de la malaltia arriba a ser molt greu, se'ls proposa per a l'aplicació, pel jutge de vigilància, de la llibertat condicional que estableix l'article 60 del Reglament Penitenciari vigent.

L'atenció mèdica preventiva es veu complementada per l'actuació psico-social prioritària per part dels equips d'observació i tractament i de les comissions territorials d'assistència social penitenciària.

Les dades de mortalitat per SIDA, de malalts dependents del sistema penitenciari, han estat: l'any 87, dos; el 88, vuit; el 89, sis; el 90, deu —d'un volum d'interns que varia entre, el 87, 4.015, i el 1990, 4.700—; el nombre de casos confirmats de SIDA, del 24.9.85 al 30.9.90, ha estat de 225, mentre que el nombre de presos afectats de SIDA que es troben depenent del sistema penitenciari, amb data 30.9.90, és de 68 pacients.

Dins d'aquest programa, i tal com ja n'he fet esment, cal destacar la proposta de l'aplicació de la llibertat condicional, d'acord amb l'article 60 del Reglament Penitenciari vigent. L'increment de sol·licituds en aquest sentit ha comportat, consegüentment, un increment en la seva concessió: així, durant l'any 1989 es van sol·licitar 72 dos casos i es va aplicar en 49, mentre que durant el primer trimestre d'enguany se n'han sol·licitat 55 i se n'han aplicat 26.

S'ha portat a terme un programa de vacunació contra l'hepatitis B. El mes de setembre del 87 s'aprovà el programa pilot de vacunació d'hepatitis B en els centres penitenciaris de Catalunya, i s'autoritza la seva posada en marxa. Aquest programa, pioner a l'Estat espanyol, va ser elaborat conjuntament pel Servei de Promoció de la Salut del Departament de Sanitat i Seguretat Social, pel Servei de Medicina Preventiva de l'Hospital Clínic i Provincial de Barcelona i per la Secció de Sanitat de la Direcció General de Serveis Penitenciaris i Rehabilitació del Departament de Justícia. Des del mes d'octubre del 87 al mes d'agost del 90 s'han practicat 4.592 extraccions, que han donat com a resultat 211 portadors crònics. El nombre de reclusos susceptibles de vacunació fins al moment ha estat de 1.956, dels quals 1.405 han rebut la primera dosi de vacunació, 1.088 la segona dosi, i 524 han completat la tercera dosi i han fet el programa complet de vacunes.

Quant al programa de salut dental, actualment en tots els centres penitenciaris de Catalunya hi ha un servei odontològic que, d'acord amb les necessitats de cada centre, atén els malalts que ho sol·liciten o que hi són derivats pel metge generalista. Es practiquen, fins al moment actual, exclusivament, extraccions dentals, i s'apliquen pròtesis als malalts que ho necessiten. En el moment actual s'estan equipant amb material modernitzat els consultoris odontològics, que, a més, compten amb professionals d'alt nivell, i en aquesta línia s'està elaborant un programa de salut dental amb l'objectiu de portar a terme una actuació preventiva, i no tan sols assistencial, a aquest col·lectiu, en el qual la patologia odontològica és més elevada que no pas en la població no reclusa.

Hi ha un programa de prevenció i control de la tuberculosi, que es va posar en funcionament el mes de març del 1988. Els objectius d'aquest programa són la prevenció i el tractament de la malaltia tuberculosa, la normalització del seguiment extrapenitenciari, mitjançant la continuació de l'assistència als malalts posats en llibertat, i la recerca activa de contactes externs dels malalts empresonats. Quant a la població objecte del subprograma, aquest s'aplica a totes les persones internades en els centres penitenciaris, a les que hi puguin ingressar en el futur i als contactes externs de les persones internades; igualment s'aplica als posats en llibertat que estiguin en procés de tractament. El nombre d'interns tractats amb quimioprofilaxi ha estat de 33, mentre que el nombre d'interns afectats de tuberculosi en tractament és de 68 en tot Catalunya; així mateix, el nombre acumulat de nous casos des de l'1 de gener d'enguany fins al 31 d'agost és de 139. A Barcelona, els casos es detecten i es tracten a l'Hospital Clínic i al dispensari antituberculosi del doctor Sayé —en concret, en aquest darrer centre, des de l'1 de gener d'enguany fins a l'1 d'octubre, s'han visitat 529 reclusos.

Hi ha un programa d'atenció als drogodependents; és a dir, que hi ha dos sistemes. Un és que en l'actualitat s'estan desenvolupant dos programes: el primer d'ells és d'intervenció per a la població drogodependent del Centre Penitenciari d'Homes de Barcelona. Aquest és un programa terapèutic lliure de drogues, que té com a objectiu aconseguir l'abstinència total dins de la presó i preparar l'individu perquè pugui utilitzar i beneficiar-se dels programes comunitaris existents, és a dir, que l'individu adquireixi els elements bàsics per continuar desenvolupant el seu procés de reinserció en mitjà obert.

El segon programa, aprovat pel Decret 184/1990, de 20 de

juny, és el d'atenció especialitzada per al tractament de conductes addictives de subjectes internats en els centres penitenciaris de Catalunya, que portarà a terme la Direcció General de Serveis Penitenciaris i de Rehabilitació del Departament de Justícia, en coordinació amb l'òrgan tècnic de drogodependències del Departament de Sanitat i Seguretat Social. Aquest té com a finalitat crear les condicions oportunes per a l'aprenentatge, habitatges, adaptatives bàsiques i de conductes alternatives al consum, així com possibilitar l'execució d'allò que s'ha après mitjançant l'assaig en ambients extrems. Aquest programa es porta a terme dins del Centre Penitenciari de Quatre Camins, i en el moment actual catorze interns estan rebent aquest tipus d'assistència, en l'actualitat.

El més important, crec jo —veient que se m'escurça el temps—, és que en el moment actual el personal sanitari, que l'any 1985 era de quaranta-cinc persones, ha passat a cent trenta-set, amb la qual cosa hi ha una millora important en la quantitat i qualitat del personal sanitari que hi treballa. S'estan remodelant les infermeries dels centres, a tots els centres, com vostès saben —i després, a la rèplica, li podré contestar—, i s'està, en el moment actual, fent el nou pavelló hospitalari, que també donarà un canvi important a l'atenció de tots aquests usuaris de la sanitat.

És evident que ens queda un llarg camí; és un camí que passa, evidentment, per la millora necessària de la situació d'equips de les mateixes presons, i en aquest sentit hi ha una estreta i continuada col·laboració entre el meu Departament i el de Justícia, a fi i efecte de poder donar una atenció de qualitat a aquests usuaris de la sanitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. L'Illustre Diputat senyor Oliart té dret a un torn de rèplica.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Senyor President, senyores i senyors diputats, ha passat el que jo ja em temia: en no estar aquí el responsable directe, el Conseller de Sanitat s'ha limitat a llegir-me un reguitzell de coses que diuen que han fet —i jo no dubto que algunes d'elles s'hagin fet, però que, indubtablement, els èxits no han acompanyat les intencions.

Del que ha dit el Conseller de Sanitat, jo en trec un aspecte positiu, només, és a dir, quan ell afirma que no s'ha de deslligar la sanitat pública de la sanitat penitenciària. Però jo li demanava, senyor Conseller, les raons per les quals estem en una situació com la que estem, i també els propòsits de capteniment del Consell Executiu pel que fa a l'esdevenidor, i vostè no n'ha parlat, de tot això. Vostè, en aquesta relació —que me l'hauria pogut deixar a la bústia—, doncs, l'únic que ha fet és passar una mica el que en diríem el vídeo de les visites, és a dir, allò que fa TV3 cada vegada que es denuncia una situació, que aleshores fa un programa i ens passa un vídeo ensenyant-nos Quatre Camins, en el cas de les presons... I res més que això és el que vostè ha fet.

Miri, si de veritat es vol fer una política penitenciària, una política sanitària adequada, el primer que cal fer —i ho requereix— una nova organització de l'organigrama administratiu; és a dir, nomenar un subdirector de sanitat penitenciària, que no existeix, per donar-li la categoria de subdirector, que això ja seria, ja seria, simbòlicament, una intenció d'aprofundir aquesta organització i aquesta política.

Saben vostès, senyores i senyors diputats, que hi ha un coordinador de sanitat que durant set mesos ha estat vacant la plaça i que no s'havia nomenat? Ara tot just fa una setmana que s'ha nomenat, tot just una setmana, segurament preveient aquesta interpellació.

També serien necessaris subdirectors sanitaris, amb categoria de subdirector, a tots els centres penitenciaris, que no existeixen: existeixen caps de serveis. I, parlant de caps de serveis mèdics, resulta que ni a la Model ni a Quatre Camins, en aquest moment, el lloc està ocupat. Fixi's vostè quina desídia, i quin és aquest interès, que jo no l'entenc.

Condicions higièniques. Hem dit que és una sanitat integrada, i que, per tant, les condicions higièniques, doncs, s'han de tocar —dic jo.

Racionalització de recursos —que és el que demana el Defensor del Poble i el que estem demanant tots nosaltres—: com és possible que, en el 60% de les presons de Catalunya, doncs, hi hagi un amuntegament i, en canvi, en d'altres no? Doncs, si es disposa de places, fem una divisió, fem una proporcionalitat; no pot ser que en la galeria quarta i tercera de la presó Model convisquin sis i set interns, o que a Wad-Ras hi hagi habitacions amb disset dones, mentre que a Quatre Camins i a Lleida-2 tenen i gaudeixen els interns d'una sala per a dos; o en la mateixa presó Model, a la primera galeria, que també estan en aquesta situació. Racionalitzem els recursos. No n'ha parlat, vostè, d'això. Esperaria que en la resposta me'n parlés.

Condicions higièniques. Les xinxes: xinxes a Wad-Ras —ho vaig preguntar l'altre dia, que vaig visitar la presó de Wad-Ras, amb motiu del dia de la Patrona. Xinxes. Explicat per les internes i reflectit també en aquest informe del Defensor del Poble.

Les dietes alimentàries, inferiors a les de la resta de l'Estat. I les dietes alimentàries de les infermeries, encara més inferiors.

La prevenció de les malalties. Vostè ha parlat de la SIDA —li he de recordar que no és «el» SIDA, sinó que és «la» SIDA: la síndrome.

Senyores i senyors diputats, l'assistència primària: dotar les infermeries del material i del personal necessari. Saben, vostès, que a la majoria de les infermeries dels centres penitenciaris no hi ha guàrdies les vint-i-quatre hores del dia, i que d'això es queixen els presos?

L'assistència especialitzada. No sé si saben vostès, senyores i senyors diputats, que, cada vegada que un malalt no pot ser reconegut a la infermeria perquè la seva malaltia és més greu, s'ha de traslladar, i això comporta un gran..., o sigui, el temps que passa entre la petició i el trasllat és molt dilatat, i, aleshores, la solució hauria de ser que els especialistes, els especialistes de la xarxa pública, es traslladessin als centres penitenciaris. Ho pensen fer, això? M'agradaria que em pogués contestar afirmativament.

L'assistència hospitalària. A Catalunya no hi ha un hospital penitenciari: no hi és. Ara, està en construcció un pavelló penitenciari amb quaranta o quaranta-cinc llits, que tampoc no serà suficient.

Concerts: concerts amb els hospitals mentre no tenim l'hospital penitenciari. En aquest moment només hi ha un concert de deu llits amb l'Hospital Clínic. Insuficient: cues, llistes d'espera, de vegades de dos anys i de dos anys i mig, per apendicitis o per qualsevol altra cosa d'aquest tipus que no sigui d'una urgència immediata. Podem ampliar aquests concerts, senyor

Conseller de Sanitat? Ho pensen fer? Com s'explica que entre la Comunitat Autònoma de València i l'Administració central s'hagi fet un concert en aquest sentit, i aquí, que estan traspasades totes les competències, tant de sanitat com de justícia, no s'hagi pogut fer? És incomprensible. Es farà, d'aquí endavant? També m'agradaria sentir-ho.

Tractament dels drogodependents. Ara vostès posen en pràctica una cosa que ja fa temps que haurien d'haver-ho fet, però en un sol centre. Per què no a tots els centres? Els tractaments amb metadona s'han universalitzat, s'han generalitzat? No, encara no. I vostè sap el problema de les drogodependències i com de lligat està amb la delinqüència.

Assistència psiquiàtrica. No hi ha hospital psiquiàtric. S'han d'enviar, els presos de Catalunya, al Psiquiàtric d'Alacant. Sap què es fa —potser vostè no ho sap, senyor Conseller de Sanitat— quan una persona està amb un problema de drogodependència, el que en diuen el *mono*, o està amb problemes psiquiàtrics violents? Se'l lliga amb manilles als barrots de la cella —això ho he vist jo, en visites a les presons. A veure si aquesta situació es remeia.

Excarcerats. Cal fer el seguiment, cal fer el seguiment dels excarcerats.

Vostè abans ha fet esment a la SIDA, i ha fet esment a l'article 60. Doncs jo sé, jo sé que hi ha problemes molt greus, denunciats pels fiscals de vigilància penitenciària, que quan s'aplica l'article 60 a una persona amb SIDA, el que de vegades passa és que, com que no hi ha una assistència postpenitenciària, se l'està condemnant a morir com un gos al carrer, perquè els seus familiars no el volen. Hi buscarà remei, vostè, a aquesta situació, senyor Conseller? Ens podrà donar ara aquí una solució? També li ho agrairia.

Bé, totes aquestes són qüestions —i moltes més— que em sembla que queden pendents, però el que sí que està clar és que, si vostès no admeten que la situació és la que és i la que tothom coneix —i no vulguin, no vulguin enganyar ni la societat ni aquest Parlament, perquè això no és possible: ho coneixem de primera mà—, però si vostès no admeten que la situació és aquesta, difícilment, difícilment hi trobarem remeis.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. L'Honorable Conseller té la paraula per fer contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, bé, com que s'hi ha referit diversos cops —i repetits— sobre el que surt als diaris i sobre el que no he tingut a la mà, evidentment, eh?, perquè no hem tingut a la mà l'Informe del Defensor del Poble, però sí el que posa el diari, que diu: «Cataluña carece de una política sanitaria para sus reclusos. Las prisiones catalanas necesitan programas de asistencia primaria y de prevención de enfermedades infecciosas, como el SIDA y la hepatitis», doncs, a mi, aquest titular, com a mínim, em deixa perplex, perquè si alguna comunitat autònoma ha estat la que ha fet un programa d'atenció a l'hepatitis dins de les presons, ha estat Catalunya. Per tant, jo no ho acabo d'entendre, com a mínim el títol... —ja dic que no puc jutjar al respecte, perquè no he pogut llegir l'Informe.

Això, què vull dir? Home, l'opinió pública, i tots en general, hem d'entendre que les condicions sanitàries dins de la presó són complexes. És evident que s'ha passat d'una situació

difícil, de 1.609 reclusos l'1 de gener del 84 a 4.781 el 7 d'octubre de 1990, la qual és una xifra realment d'un augment espectacular, i, a més, durant aquest període de temps és evident, també, que han aparegut i han aflorat unes malalties amb les quals no es comptava abans, com per exemple és el cas de la SIDA, que crea unes dificultats i una problemàtica sanitària molt important dintre de les presons, i que exigeix unes accions importants. Accions importants que, evidentment, seran unes de tipus sanitari i unes altres, evidentment, no són tant de tipus sanitari, sinó que són de redistribució de reclusos, evidentment, i aquest és un fet que es produirà amb l'obertura de la presó Brians. Hi haurà un canvi important a aquest respecte, i això donarà lloc que tindrem unes possibilitats de tenir unes infermeries a nivell dels centres, doncs, amb uns canvis importants.

En el moment actual, la infermeria de la Model s'està remodelant totalment, i tots els interns ja saben vostès que es van traslladar al centre de Quatre Camins. Les infermeries de Quatre Camins, Lleida-2, Wad-Ras, Joves i Girona estan en bon estat; les altres dues, Lleida-1 i Figueres estan pendents, en aquests moments, d'adequació. Cal destacar que la infermeria de Lleida-1 es complementa de la de Lleida-2, ja que són dos centres que estan un al cantó de l'altre.

Cal tenir en compte que, amb la inauguració de Brians, que acollirà 800 interns, aquest centre, a més, disposarà de 84 llits més d'infermeria. Les obres de construcció de la nova infermeria de la presó d'homes de Barcelona, que es preveu que finalitzin el mes de març, permetrà la posada en funcionament de 104 llits, la qual cosa, doncs, suposarà, comptant que hi hagi una disminució a 900 interns, suposarà una xifra adient per als usuaris que requerirà, i, per tant, es donarà una situació que, aproximadament en un any, es donarà que passarem de 363 llits actuals a un total de 384 llits, i, a més, amb una distribució de reclusos, doncs, més lògica que la que hi ha en el moment actual, gràcies a l'obertura d'aquesta nova presó.

És evident que una de les coses que s'han d'aconseguir és el trasllat dels especialistes a les presons, però jo insisteixo que això no és només per finalitat sanitària —i això és un fet, que ho farem—, però no només per una finalitat sanitària, sinó que aquest trasllat d'especialistes es fa, sobretot, per raons de seguretat; és a dir, no anem a confondre per què es produeix el trasllat d'especialistes dintre de la presó: no és perquè l'atenció sanitària sigui absolutament necessària que es faci dins de la presó, sinó per motius de seguretat que exigeixen les diferents forces que se'n cuiden, de la seguretat, perquè realment és complicat tenir presos que van circulant per tot Catalunya, amb els diferents cossos de seguretat donant-los control.

Aquest és el problema que també tenim amb el tema dels concerts. És intolerable que en la Xarxa d'Utilització Pública, encara hi hagi hospitals que es creguin que els llits que tenen no han de ser utilitzats pels presos. Els presos tenen els mateixos drets d'utilització de la Xarxa d'Utilització Pública que qualsevol ciutadà. El problema que exigeix fer mòduls penitenciaris o fer unitats petites penitencieres és per motius exclusius de seguretat, no pas assistencials. I aquest és el problema que es dona; és veritat que hi ha moltes reticències d'hospitals per a rebre malalts, reticències que hem de superar. En el moment actual és cert que hi ha un concert amb l'Hospital Clínic de 10 llits; normalment s'utilitzen més llits a l'Hospital Clínic, se'n utilitzen de 14 a 19, en molts casos; és cert que en el moment actual una

part de reclusos s'envien a l'Hospital del Mar, i s'està a punt de signar un acord amb l'Hospital del Mar, amb aquesta finalitat. Hi ha una col·laboració bona —i espero que es plasmi amb acords— amb l'Hospital de Granollers, i hi ha acords tant amb l'Hospital de la Diputació de Lleida, com hi ha acords amb els hospitals de Tarragona, concretament, Santa Tecla, per a l'atenció d'aquests malalts.

Si més no, és evident que els hospitals de la Seguretat Social també han d'estar en qualsevol cas oberts per a atendre aquest tipus de malalts. Però, com li deia, les dificultats normalment són de seguretat i aquest cas concret, doncs, per exemple, ens el trobem en el cas dels hospitals psiquiàtrics, que nosaltres encara no tenim la competència o no exercim, no tenim el traspàs dels hospitals psiquiàtrics a la Generalitat, i ens trobem que hospitals psiquiàtrics provincials realment rebutgen els penitenciaris psiquiàtrics, fet que és molt greu i que ha exigit, en alguns casos puntuals, la meua intervenció personal perquè no es produeixin aquests fets que realment jo crec que són de tot punt de vista intolerables.

Certament és «la» SIDA, és «la síndrome» —i ho lamento perquè tinc el costum de dir «el» SIDA, és un garbuig que em pot. És evident que els malalts amb la SIDA —i que a més són drogodependents— és un problema gravíssim que tenim; és gravíssim en l'aplicació de l'article 60; és gravíssim quan surten, i és evident que exigirà una gran comprensió i una gran col·laboració de tothom per donar-hi una solució, perquè —hi insisteixo— no és un problema tan sols d'acceptació de les famílies, és un problema d'acceptació de tothom d'aquest tipus de malalts; s'han de situar en algun lloc i, a més, és un tipus de malalt extremament conflictiu, perquè és un malalt que està bé, que en això és en el que jo crec que realment va ser lamentable tot el que va passar els mesos d'estiu, amb els malalts enfilats a dalt de la teulada, malalts que no tenien, en aquell moment, una malaltia aguda —i això és un fet reconegut, fins i tot pels informes mèdics que es van produir després—, i, en canvi, són uns malalts que és difícil ubicar-los en el moment d'estar fora de la presó, atès que aquests malalts, amb gran facilitat, en ser drogadictes, tornen a delinquir. Aquest és un fet greu, complicat; exigirà un esforç de col·laboració; estem intentant cercar, a través d'ordes religiosos, buscar solucions a aquest tipus de problema; però exigirà, evidentment, una gran comprensió de tothom; exigirà evitar demagògies i discussions que no porten enlloc, i treballar-hi fermament i intenta que l'opinió pública en general estigui a favor que aquests tipus de malalt es puguin atendre dins la societat. És evident que no podem fer *ghettos* per a aquests malalts; hem de buscar la manera perquè aquests malalts —que difícilment recuperarem per a la vida pública— són malalts pel fet de la SIDA, i que a més tenen una altra malaltia, que és la drogaaddició, difícilment aquests malalts els podem fer fer una vida normal, i hem de veure com els inserim, el temps que viuen, dins la societat. És un problema complex, que ja li dic que espero que puguem solucionar a través de la col·laboració d'uns ordes religiosos amb els quals, en aquest moment, estem en contacte.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Passem a l'onze punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la política general del transport per

carretera a Catalunya, que formularà la Il·lustre Diputada senyora Maria Dolors Montserrat, del Grup Popular, que te la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general del transport per carretera a Catalunya

La Sra. MONTSERRAT: Senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats, les circumstàncies de temps i del període de vacances han portat a debatre aquesta interpellació de transports amb un considerable retard, coincidint justament amb uns moments de màxima tensió per la vaga convocada, a temps indefinit, per un important col·lectiu de transportistes autònoms arreu d'Espanya, amb incidència també molt important a Catalunya.

En cap moment voldria que vostè, senyor Conseller, i tots vostès, senyores i senyors diputats, interpretessin una voluntat de gaudir-nos de protagonisme en aquesta ocasió per part del Grup Popular, ben lluny els nostres ànims. El que sí que faré és un petit incís, que és el següent: el transport —eix fonamental del desenvolupament del país— transporta per carretera el 91,5% de totes les mercaderies. Som el país que més transporta per carretera de tota la Comunitat Econòmica Europea. El transport, molt lluny de reflectir la realitat d'un sector a les portes d'una liberalització a Europa, és un sector que, dependent de gran nombre d'administracions i empreses públiques a les quals la legislació actual atorga diferents competències en la planificació i gestió del sistema, es troba ofegat per tal de buscar unes solucions prioritàries a inversions d'infraestructura per millorar la qualitat, la tecnologia i la competitivitat. Davant la impossibilitat d'un diàleg de negociació amb l'Administració, sols li resta el dret al «pataleig» o, millor dit, a la vaga; problemes de tot un sector que reivindica, des de fa molt temps, i ara agreujat amb la crisi del Golf, amb la repercussió en els preus del gas-oil, pot paraitzar tot un país.

Voldria, des d'aquesta tribuna, desitjar una ràpida solució als problemes que pateix el transport, i espero que la negociació d'avui amb el Ministeri sigui bona, amb el benentès de restablir urgentment la normalitat i desconvocar la vaga a Catalunya i a Espanya. Crec que des d'aquí, a Catalunya, tenim molt a fer i a contribuir per tal de millorar la situació de tots aquests empresaris transportistes catalans.

Avui, Honorable Conseller, he vingut a llegir punt per punt el contingut de la moció que fa vint mesos —vint mesos— vaig substantiar des d'aquesta mateixa tribuna, per tal de preguntar-li quins són els propòsits de capteniment. Lleigeixo tot seguit: «El Grup parlamentari Popular va manifestar en la proppassada interpellació de fa vint-i-un mesos sobre l'existència en deficiències en mitjans de prevenció en la seguretat del transport de mercaderies perilloses per carretera, pel que fa als aparcaments no vigilats tant en àrees de les autopistes que travessen Catalunya com en les àrees dels voltants de Barcelona, Lleida i Girona.

L'àmbit del transport per carretera és molt ampli i abasta tot tipus de transport, sigui privat o públic, de transport de viatgers, regulars o discrecionals; transport de càrrega fraccionada; transports especials mixtos; transports de càrregues completes, d'àmbit local, comarcal, regional, nacional i internacional.

Evidentment, al nostre Grup, senyores i senyors diputats, ens

preocupa tot el que fa referència a qualsevol tipus d'accident que provingui del transport en general, per carretera; però en aquests moments és el transport especial de mercaderies perilloses i inflamables que ens preocupa, atesa la manca de seguretat existent a l'hora de l'aparcament d'aquests vehicles, tant en l'acabament de la jornada de conducció o de festes, o els caps de setmana, quan es produeix, per manca d'infraestructures, una responsabilitat de l'Administració envers a vetllar, millorar i aconseguir la màxima seguretat, tant per al medi ambient com per als ciutadans de Catalunya.

Vull dir-los, senyores i senyors diputats, que la formació dels conductors que transporten aquest tipus de mercaderia és bona, sempre es pot millorar des de l'Administració, i és una preocupació constant; mostra d'això, la Generalitat sempre ha tingut unes bones proves i, amb previsió, des de Brusel·les s'ha previst, a través d'unes propostes per a millorar la formació professional dels conductors de vehicles que transporten aquestes mercaderies per carretera, amb normes internacionals ADR i TPC, presentades el 24 d'octubre del 88 i ara, tot just, unes altres.

Actualment els conductors d'inflamables estan proveïts dels carnets de circulació especial per a aquest tipus de mercaderies, que adquireixen a través d'uns cursos de preparació de l'INEM i l'Associació Provincial de Transports Líquats i Gasos Líquats i dels exàmens de capacitat. Això fa que els conductors sàpiguen quin producte transporten i els condicionaments d'aquesta mercaderia. El que sí que veuen clar, els conductors, és la contradicció entre la teòrica de l'ensenyament i les fixes de seguretat de circulació que, en la pràctica diària del servei, no s'ajusten a la realitat.

Defensaré aquesta Moció, que jo els vaig fer fa vint mesos, enumerant, en primer lloc, el que s'esmenta en el Reial Decret 1723/84 del TPC, articles novè i desè. Novè: «Los vehículos que transporten mercancías peligrosas deberán utilizar obligatoriamente las atupistas o autovías, si éstas tuvieran itinerarios coincidentes con la ruta prevista, abandonándolas, exclusivamente, cuando sea indispensable para llegar a su destino, con excepción de los tramos en que la Dirección General de Tráfico o las autoridades competentes lo determinen, sin perjuicio de las competencias que dentro de su territorio les corresponda a las comunidades autónomas.» Article 10: «Cuando exista en vías que circunvalen las poblaciones, aquéllas deberán ser utilizadas inexcusablemente por los vehículos que transporten mercancías peligrosas, y solamente entrarán en las poblaciones cuando en ellas hayan de realizar operaciones de carga y descarga, distribución y reparto, o por causas justificadas de fuerza mayor».

Som conscients del ventall d'indústries que treballen i transformen aquests productes inflamables, com en alguns districtes de la capital de Barcelona: la Zona Franca, Badalona, Santa Coloma, Sant Adrià del Besòs, Esplugues, Sant Just Desvern, Sentmenat, Parets del Vallès, la Llagosta, Granollers, Montmeló, Sant Celoni, Lliçà de Vall, Blanes, Martorell, Esparreguera, Santa Margarida i els Monjos i molts d'altres. Un punt importantíssim d'atenció és el moll d'inflamables de Barcelona, tot i que n'és capdaverent el moll de Tarragona. No podem oblidar el de Barcelona, que té un moviment diari en camions que retiren gènere arribat amb vaixells i dipositat a ENAGAS, Petroquímica, Tepsa i Ibertam i Relisa, de 4.500.000 quilos, que traduït en camions cisterna és d'uns 200 vehicles diaris; vehi-

cles que carreguen i transporten productes inflamables, tòxics o corrosius com el metanol, el toluè, el xilè, l'etanol, l'alcohol, acrilats, clorurs de metil, fenol, àcids, soses, acetats d'etil, butil, metil, vinil, paròxids, gas natural, etcètera.

L'horari de càrrega al moll és fins a les quatre la tarda, sempre que arribin al punt de càrrega. Partint de la base que no existeix cap ordre ni decret que prohibeix la càrrega a aquesta hora —hora prou raonable al moll tant de Barcelona, com de Tarragona—, els exposo un cas que pot servir d'exemple i molts de vostès, suposo, recordaran: un camió carrega a les quatre de la tarda al moll; més d'una hora per carregar i enllestir papers; es fan les cinc; aquest camió pot anar destinat a qualsevol punt dels esmentats anteriorment i pot venir del moll de Tarragona o de Barcelona. Davant l'increment asfixiant de trànsit que pateix tota l'àrea de Barcelona, aquest camió tardarà una hora, hora i mitja bona, per travessar la ciutat a través dels cinturons, i arribarà a peu de fàbrica entre les sis o les set de la tarda, es pot trobar que ja no és a temps a descarregar la mercaderia, perquè la fàbrica està acabant la jornada, o li manca poc per acabar, i, a més, es troba al davant d'un altre camió procedent d'Europa, Tarragona o qui sap d'on, i es produeix, en aquest moment, la incertesa d'on deixar el camió fins l'endemà.

Com vostès, senyories, poden veure, tot i el curt termini del recorregut dins a Catalunya o a la mateixa província, es dona el cas de no poder descarregar la mercaderia el mateix dia. El transport d'inflamables, que no passa un bon moment, aprofita al màxim tot el que legalment pot treure del benefici d'una jornada. Estic segura que tots vostès, senyores i senyors diputats —i atès que moltes senyories són a la vegada alcaldes de poblacions amb polígons que contenen alguna indústria que tracta amb materies perilloses i inflamables—, sintonitzaran amb nosaltres de la necessitat d'adequar unes zones d'aparcament controlat per a aquest tipus de transport tan perillós.

Enumerar, en segon lloc, que atès l'intens trànsit que pateixen les autopistes que creuen Catalunya, l'A-7, l'A-2, A-18 i A-19, donada la situació privilegiada de Catalunya, porta d'entrada a la Península, suportem un trànsit molt important de mercaderies perilloses que traspassen cap a la resta de l'Estat o continuen viatge fins a Portugal i que són camions en ruta de llarg recorregut, en la qual, tal com ja vàrem dir, es troben amb unes àrees de servei i de descans, dins l'autopista o autovia sense cap tipus de mesura de prevenció d'incendis, boques de reg, mànegues, extintors, «prohibit fumar», etcètera, per prevenir qualsevol catàstrofe; àrees col·lapsades de tot tipus de transports siguin viatgers, turistes i transportistes... Seria molt trist i lamentable que, per manca de prevenció, algun camió cisterna s'incendiés o explotés i s'emportés algun autocar carregat de nens, avis o turistes que estan descansant en la mateixa àrea; o bé camions aparcats prop dels nuclis urbans i que perilla més d'un bloc d'habitatges. Seria llastimós que això passés per no tenir àrees degudament preparades per a aparcament i descans obligatori d'aquest transport.

I dir, en tercer lloc, que som conscients de la tasca del Departament de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat en el desenvolupament d'una política d'equipaments del transport de mercaderies i la construcció d'aparcaments per a vehicles pesants a Lleida, la Jonquera, Reus i Amposta, i també a les centrals integrades de mercaderies de Tortosa i Manresa, que s'estan construint però que, en aquests moments, ja estan

acabades. Però que en cap dels anomenats aparcaments ni de les centrals es té en compte aparcament per a matèries perilloses, i, com que encara no estan acabats, seria molt important que es replantegés la necessitat d'instalar-hi lloc per a aquest tipus de mercaderies, cosa que beneficiaria moltíssim els municipis esmentats i els ciutadans. L'única instal·lació —com vostès saben— dins la línia que el reglament nacional de mercaderies perilloses defineix com a parc d'estacionament, i que és l'únic —en aquells moments no ho vaig dir—, és l'únic aparcament que hi ha a tot Espanya és el construït per la Generalitat del Riu Clar, a Tarragona, amb unes instal·lacions excel·lents, però que no se n'ha sabut treure el màxim profit possible en bé de la seguretat de la circulació i l'estacionament. Vull dir amb això que manca informació i propaganda d'aquest aparcament als conductors d'aquí o, bé, als que estan de pas, que no estan informats de la seva existència. Vostès, senyories, poden comprovar en un detall ben visible i significatiu com que l'aparcament de Riu Clar, que està situat a 350 metres de l'autopista A-7, per la sortida número trenta-tres, en aquell moment —fa vint mesos i ara continua igualment—, tant direcció València com direcció Barcelona no hi ha cap indicador que avisi de la proximitat i l'existència de l'aparcament.

Considerant que els accidents —me'n salto un trosset—, considerant que els accidents que es puguin produir de circulació per carretera hi estigui implicat aquest tipus de transport, pot tenir conseqüències catastròfiques; i tenir en compte que és d'interès de tots els grups parlamentaris reduir, en la mesura que sigui possible, el risc de qualsevol accident que pot produir un deteriorament, en ocasions irreversibles, del medi ambient, i també greus danys materials i pèrdua irreparable de vides humanes.

Benvolguts senyores i senyors diputats, aquell dia aquella Moció va ser aprovada per unanimitat de la Cambra, i el contingut d'aquella Moció és la següent: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a impulsar, davant les Administracions competents, l'adequació de les àrees de servei i descans de les autopistes catalanes que s'escaiguin per a l'estacionament obligatori dels vehicles que transporten mercaderies inflamables i perilloses, i també la construcció de les àrees específiques per a aquest tipus de transport necessari per a garantir la seva seguretat.»

La meua pregunta, senyor Conseller, és la següent: quina és la política del seu Departament en relació amb les mocions que s'aproven en aquest Parlament, en aquest cas pel que fa referència al transport per carretera.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. L'Honorable Conseller Molins té la paraula per contestar la Interpel·lació.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins): Gràcies, Molt Honorable senyor President. Senyores i senyors diputats, la senyora Diputada interpel·lant esmenta, en la seva intervenció, un motiu de la seva preocupació amb què crec que valdrà la pena que ens posem d'acord, perquè entenc que les xifres fonamentals no coincideixen, si més no, amb la realitat; perquè esmenta, pel motiu de la seva preocupació, una, diguem-ne, perillositat d'aquest transport que provoca accidents per sobre, diguem-ne,

del que està considerat o del que les estadístiques demostrin que està considerat com a normal arreu. I crec que això no és cert, i valdria la pena que ens poséssim d'acord amb aquest principi.

És a dir: els transports pesants a Catalunya no provoquen, estadísticament, el nombre d'accidents que faci d'aquest un problema especialment greu, ans al contrari, estan molt per sota, en percentatge, dels provocats per altres mitjans de transport. I dels provocats en altres àrees del país, i en altres àrees d'Europa, per exemple, per aquest tipus de mercaderies —en concret la de transports, de transports pesants, de vehicles pesants. Per exemple: el nombre de morts... D'acord amb el *Boletín Informativo de la Dirección General de Tráfico* —per tant, no és una estadística del Govern de la Generalitat—, el nombre de morts i de víctimes dels accidents en què han estat involucrats vehicles pesants a Catalunya durant l'any 88, va ser de 28 morts i 247 víctimes; és a dir, d'un 4 i un 2% del total de morts i víctimes a les carreteres catalanes: un 4% en morts, un 2% en víctimes.

Això significa que els vehicles pesants donen lloc, percentualment, a menys accidents que la resta de vehicles, ja que el percentatge de vehicles pesants que circulen per les carreteres de Catalunya és d'aproximadament el 15%. Per tant, amb un percentatge de vehicles respecte al total de vehicles que circulen, un percentatge de vehicles pesants del 15%, els accidents en els quals han estat involucrats aquest tipus de vehicles no són més que els del 4 o 2%.

Això no vol dir ni de bon tros, ni de llarg, que el Govern de la Generalitat s'hagi de despreocupar de la seguretat dels transports per vehicles pesants, bé sigui de mercaderies perilloses, bé sigui de mercaderies normals; ni de lluny, ni de lluny. Però sí que crec que és bo, per emmarcar aquesta discussió, aquest intercanvi d'opinions, aquesta interpellació en concret, que la formulem en els termes que la realitat demostra que s'ha de plantejar. I a Catalunya el transport de vehicles pesants no és, ni de lluny, tan perillós com en altres zones, pels motius que sigui, podria semblar o podria ser; està molt per sota, per tant, l'índex d'accidentabilitat dels vehicles pesants, molt per sota de la mitjana d'accidentabilitat del conjunt dels vehicles. Primera cosa que voldria esmentar.

Segona cosa. Amb la política de donar seguretat o de dotar de seguretat el transport per carretera que, com dic, és una cosa que, malgrat aquests percentatges inferiors a la mitjana, ens ha de preocupar i que ens preocupa, i de la qual ens ocupem, crec que cal assenyalar tot un reguitzell de coses que tenen influència sobre la seguretat en el transport de mercaderies amb vehicles pesants. En primer lloc —i vostè hi feia referència, senyora Diputada—, la infraestructura viària, la xarxa de carreteres. És evident que de l'estat de les carreteres i, sobretot, de la qualitat d'aquesta infraestructura en depèn la seguretat del transport, no només del transport de vehicles pesants, amb vehicles pesants, sinó també amb qualsevol vehicle. En aquest sentit, crec que el Govern de la Generalitat ha estimat sempre imprescindible l'esforç per la millora d'aquestes infraestructures viàries i ha posat especial èmfasi en la construcció de vies d'alta seguretat dissenyades amb criteris moderns: control d'accessos —és a dir, accessos a diferent nivell i controlats; enllaços a diferent nivell, vies lentes, etcètera. De fet —i una dada que podria servir per asseverar aquestes afirmacions—, en el disseny de les carreteres s'està passant —com dic— de carreteres amb cruïlles al ma-

teix nivell a cruïlles a diferent nivell i control d'accessos, i, particularment significatiu podria resultar, per exemple, doncs, l'increment del pressupost de carreteres, que ens està permetent, doncs, fer un més gran esforç lògicament del que es podia fer. En tres anys s'ha triplicat; per exemple, el pressupost de la Direcció General de Carreteres, que en el Pressupost del 88, doncs, era d'aproximadament 10.000 milions de pessetes, avui és de 25.000, i dependrà, doncs, de les aprovacions del pressupost de l'any 91, continuarà essent d'aquest ordre, amb creixements importants.

Estructura viària o esforç pressupostari que es nota ja en l'existència de la nostra estructura viària. Només cal pensar, doncs, en el desdoblament de la 152, amb cruïlles a diferent nivell; en la millora de l'eix del Llobregat amb totes les variants que han tret el pas per dintre dels nuclis urbans —pràcticament de tots; només queda una última variant per inaugurar a finals d'aquest any, la variant de Navàs—, o molts d'altres exemples. O també —crec que és significatiu— els 2.000 milions i escaig que anyalment, des de l'any 89, s'estan dedicant —per tant, 89, 90 i 91, és un programa trianual—, s'estan dedicant a la millora de ferms, que també tenen, lògicament, la seva influència respecte a la seguretat de les nostres infraestructures viàries.

Per tant, en primer lloc, millora de la infraestructura viària, que té una incidència sobre l'accidentabilitat.

En segon lloc, la preocupació pels vehicles. La senyora Diputada també ho deia: per tal d'assegurar que els vehicles destinats a transports de mercaderies es troben en bon estat de conservació un dels requisits, a l'hora de donar les targetes de transport i els visats anuals que se'n fan —document imprescindible per als vehicles de més de dues tones—, és el certificat acreditatiu d'haver superat l'ITV. A més, per als vehicles de mercaderies perilloses, s'exigeix el compliment del TPC-ABR, d'acord amb les normes internacionals, reglament aplicat internacionalment i que és molt exigent en assumptes de seguretat.

Després la professionalitat dels conductors. Per tal de disminuir els riscos del transport de mercaderies, l'Administració de la Generalitat estima que el camí adequat passa per la professionalització del sector. Pel que fa a la capacitació professional, per tal d'accedir a la professió de transportista, cal superar unes proves adaptades a la normativa comunitària que han de contribuir a l'augment de la professionalitat del sector —la senyora Diputada en feia esment. Per primera vegada, l'any 90, el Govern de la Generalitat ha assumit la realització de les proves, de les quals s'ha fet el primer examen el mes de juliol, el segon es farà durant aquest mateix mes d'octubre. Les principals dades significatives del desenvolupament de les proves són les següents: Transport nacional de mercaderies: es van inscriure en el primer examen del mes de juliol, que ja s'ha realitzat, 4.600 persones; se n'hi van presentar, 3.400; 1.700 van superar la prova —per tant, un percentatge aproximadament del 50% d'aprovals, que superen les proves. En el transport internacional, que també s'ha fet una prova, amb 1.590 inscrits, 900 presentats, 400 aprovats.

Millora de la infraestructura, millora del seguiment de la qualitat del vehicle i del bon estat del vehicle i professionalització dels conductors. Certament també hi ha una quarta cosa que influeix en la seguretat, que és tot el que en podríem denominar «la seguretat de l'entorn», de la qual ha format part, fonamen-

talment, la intervenció de la senyora Diputada que, per altra banda —com ella mateixa recordava—, no és la primera vegada, en un esforç per dotar de seguretat i de possibilitat de compliment de la norma pels transportistes, que crec que l'honora i que jo agraeixo particularment.

Em temo que seré poc més explícit del que he pogut ser fins ara, per una raó que no s'ha d'escapar a la senyora Diputada, que és que les nostres competències al respecte són limitades. Nosaltres, què podem fer? Podem fer, per exemple, la promoció d'un aparcament de mercaderies perilloses, i la senyora Diputada ens deia —i li agraeixo que ho hagi dit així mateix— que és l'únic que existeix a tot Espanya, a tot l'Estat, i és fet pel Govern de la Generalitat: això ho podem fer. Què no podem fer? No podem obligar a la companyia ACESA, perquè no és una companyia que depengui del Govern de la Generalitat —com, per altra banda, aquests dies s'està posant de manifest—, no són competència nostra les autopistes A-7 i A-2; no podem obligar-los a fer transports o a fer àrees especials per al transport de mercaderies perilloses en les seves àrees de descans. No ho podem fer. Què podem fer? El que ens va demanar el Parlament i a què vós feieu referència fa un moment: impulsar la creació d'aquestes àrees. Concretament, ho hem fet, ho hem fet pel que fa a un altre tema que també, de tant en tant, la senyora Diputada ens recorda, no només amb interpellacions sinó també amb preguntes per escrit, la senyalització, per exemple, correcta d'aquesta àrea de mercaderies perilloses a Tarragona. Hi ha un contenciós —crec que li he respost en una pregunta, fa pocs dies, amb les darreres notícies al respecte, que jo crec que tindran un bon final molt aviat, perquè, continuem, doncs, amb aquest intercanvi d'informació, perquè qui té la decisió d'autorització de la senyalització és el Govern central perquè és sobre una infraestructura que és competència del Govern central, les autopistes en aquest cas, i que, com li dic, crec que tindrà un bon final ben aviat i quedarà senyalitzat.

No és només la senyalització, també és l'actuació de la guàrdia civil de trànsit que té l'obligació —o de la guàrdia local, de la guàrdia municipal—, que és la que té l'obligació del control del no-estacionament de vehicles en els carrers de les ciutats, particularment, com és el cas, quan hi ha unes àrees específiques adreçades a aquesta finalitat, situades a l'entorn i ben a prop.

Per altra banda —i també ho esmentava la senyora Diputada—, el Govern de la Generalitat està patrocinant la creació d'aquestes àrees d'utilització per a transports de vehicles pesants —àrees de transports, Manresa, Reus, Tortosa, etcètera, que esmentava la senyora Diputada—, en les quals, moltes vegades, són els mateixos transportistes de vehicles pesants els qui, per a la manipulació de les seves mercaderies, tampoc no els és escaient la companyia de transports de mercaderies perilloses. El percentatge de camionatge de mercaderies perilloses entenem que pot quedar servit per les instal·lacions ja existents avui, i que caldria —i en això estic d'acord amb la senyora Diputada—, per poder complir aquesta doble obligació que té el transportista de mercaderies perilloses de, primera, circular quan sigui possible per les autopistes, segona, no fer un temps de transport superior a unes hores determinades, caldria que a les instal·lacions de les autopistes a Catalunya hi hagués alguna àrea de servei disposada o amb una instal·lació específica per al transport de mercaderies perilloses que complís la normativa

vigent respecte als temes de seguretat, boques de reg, etcètera. En això estem absolutament d'acord i hi estem intentant donar compliment —no només per donar compliment a una resolució d'aquest Parlament que ens mereix, òbviament, tot el respecte, sinó també perquè era una tasca que entenem que pertoca al nostre Departament, d'impulsar les mesures de seguretat per a aquests tipus de transport que estem intentant donar compliment, no només per donar compliment a una resolució d'aquest Parlament —que ens mereix, òbviament, tot el respecte—, sinó també perquè era una tasca que entenem que pertoca al nostre Departament, d'impulsar les mesures de seguretat per a aquest tipus de transport, que, recordo, i acabo com he començat, que no és cert que és un transport en aquest cas especialment perillós, ni de lluny. La seguretat dels vehicles cada cop més avançada permeten, i també la professionalitat dels transportistes permet afirmar que l'índex de perillositat del transport de mercaderies perilloses o simplement en vehicles pesants, l'índex d'accidentabilitat és inferior a l'índex d'accidentabilitat general del nostre moviment de vehicles per carretera.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Té la paraula la Diputada Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies. Escoltant-lo, senyor Conseller..., és que vostè m'encanta. (*Remor de veus.*) M'encanta perquè té una habilitat parlamentària que, la veritat, l'admiro. I l'admiro perquè, doncs, en fi, véns a fer unes preguntes i amb una inquietud, i vostè, dintre d'aquesta inquietud, marxa cap a un altre camí. Vostè diu que, en fi, que el transport pesant i de mercaderies perilloses no provoquen, i com que no provoquen i com que la sinistralitat és tan baixeta, doncs, no el preocupa. Però poden provocar, i tots potser tenim a la memòria del que ha passat a Bangkok fa ben pocs dies, o potser fa un mes i escaig o un mes i mig i escaig, d'un accident gravíssim, i això ens hi podem trobar nosaltres en qualsevol moment.

I ens hi podem trobar, i per això anava la línia de la nostra Moció que aquí vam aprovar, que hi tenen molt a fer —i vostè sap que hi té molt a fer, encara que amb totes les competències no puguem obligar ACESA que faci aquests aparcaments—, però vostè s'ha oblidat d'una cosa: i les centrals de mercaderies? Les CIM? La del Baix Llobregat i la del Maresme? Com estan? Perquè, és clar, és una alternativa perquè hi hagi aquests aparcaments a l'entrada de Barcelona; seria fantàsticament ideal. D'això, vostè no me n'ha parlat. Per què? Perquè ho tenen completament aturat, no avança, els transportistes i les federacions que s'estan preocupant d'aquests temes estan molt preocupats, vindrà el 92, que, doncs, el Poblenou encara no hauran pogut marxar tots aquests transportistes, i dins d'aquests transportistes n'hi ha molts que transporten mercaderies perilloses, i, és clar, una solució serien les CIM.

Vostè em diu que què podem fer? Doncs, jo considero que podem fer moltes coses, perquè, és clar, si després de la Moció que vam aprovar, vostè, el 2 d'abril, firmat per vostè, fa el compliment de la Moció, i l'hi llegiré, i vostès veuran, aquest compliment de la Moció, cap a quins camins va. A mi em sembla que no va en el camí de la Moció que vam aprovar aquí; va per un altre camí que, per uns interessos que vostè pugui tenir, doncs, l'ha fet anar cap a un altre camí, però que ara ho reconduïrem perquè torni a anar al seu lloc. Diu: «La Generalitat de Catalunya, conscient de la gran problemàtica que genera el

trànsit de vehicles pesants amb mercaderies perilloses, va construir l'aparcament del Riu Clar, a Tarragona, que fou lliurat al concessionari el maig del 87.» És clar, jo en aquella Moció l'any 89, fa vint mesos, ja li ho deia, i li reconeixia, que era una gran obra i una bona obra; el que passa és que només hi caben dos-cents deu o dos-cents dotze vehicles, però, en fi, en definitiva, és una bona obra. I em continua dient, diu: «A l'aparcament es comptabilitzen, entre altres diferents, segons les coordenades (...), així, a la zona primera es troben els explosius, amb dotze places d'aparcament; a la zona dos, es troben els productes inflamables, amb seixanta-quatre places; a la tercera, els productes carburants i peròxids, amb deu places, i la resta de mercaderies perilloses disposen de cent trenta places d'aparcament.» Bé, molt bé, ja ho sabíem, molt bé, perfecte. Diu: «En un futur proper es preveu que en els aparcaments de les centrals integrades de mercaderies de Barcelona-Vallès i Barcelona-Baix Llobregat es dotin unes places per a camions en trànsit amb mercaderies perilloses.» Aquí està el *quid* de la qüestió. I, després, al final, acaba per dir-me..., per dir-nos, vaja —no per dir-me, per dir-nos—: «Cal esmentar la dificultat d'arribar a un acord amb el MOPU a l'hora de definir la senyalització d'aquests aparcaments, així com també a d'altres infraestructures de transport (aparcaments de camions, centrals integrades de mercaderies). El punt de discrepància més important rau que el MOPU autoritzaria només una senyalització específica en castellà, en no poder-se redactar alhora en català i castellà en el mateix cartell a causa de la llargària del text.» Home!, sacrificar o no acabar de negociar aquest rètol en català o en castellà quan vénen molts, molts, molts transportistes d'Europa, que doncs parlen anglès, francès i alemany i fins i tot em sembla que cada cop més aprenen el català, ja, doncs, em sembla que seria adient que, si no pot ser mentrestant en català, hi fos en castellà, a l'aparcament de Riu Clar, la senyalització. El que no pot ser és que vagin passant els dies i els mesos i aquí no es faci res. Sí que vostè m'ha dit que ara hi ha aquest contenciós que vostè m'ha respost; jo encara no ho he rebut, espero que sigui satisfactori. Però li torno a dir: aquest compliment d'aquesta Moció va cap a un altre camí, i a mi m'agradaria que m'expliquéss, doncs, les centrals de mercaderies de Barcelona, que ens treuen una gran perillositat del que ho pot ser...; perquè vostè ha dit que no hi ha problema, jo crec que sí, el problema hi és, i pot passar en qualsevol moment. Perquè no passi, i per rebaixar aquesta perillositat, em sembla que hem de tenir les àrees específiques. I vostè sap que amb ACESA, en les autopistes, fins i tot em sembla que en l'autopista de Manresa, podem tenir unes àrees molt ben preparades per a aquest tipus de transport. O sigui que jo discrepo perquè la gestió que vostès han portat fins ara de veritat que no ha estat tan valenta i tan necessària com hauria de ser per a aquest mitjà de transport. I li agrairia que em contestés per què aquestes centrals integrades..., que vostè no n'ha fet esment en la primera part i suposo que ara em podrà satisfer de dir-me com les tenen d'avançades, o per què no s'avancen d'una vegada, perquè jo sé que la del Baix Llobregat té molts problemes per l'espai que a la millor necessiten per a moltíssims transportistes i l'espai és menys, però en definitiva, ni l'una ni l'altra es posen en funcionament. Mentrestant, els camions —perdonin que tingui el llum vermell, però voldria acabar amb un incís— que van amb matèries perilloses, i vostès ara aquests dies que han sentit la ràdio i han pogut escoltar, se-

gurament, com transportistes que transporten arreu d'Espanya, n'hi ha hagut que ara s'han adonat que funcionen quatre camions amb una mateixa matrícula, amb la mateixa targeta de transports, que vostès saben que ho he denunciat en altres intervencions que he tingut aquí, doncs, molts transportistes, perquè no siguin multats, perquè ningú s'adoni d'on deixen els camions, tapen la placa que porten aquests camions, que diuen i anuncien el tipus de mercaderia perillosa que transporten, i els deixen a qualsevol lloc, i vostè a la millor en pot tenir un d'aparcament al costat de casa seva, i amb una negligència d'un petit accident d'un noi, de qualsevol gamberrisme o que un toqui una aixeta, poden provocar una gran catàstrofe com la que va ser a Bangkok. Jo només li demano que ajudin a regular aquests aparcaments, que és molt fàcil i ho tenen a la seva mà.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyora Diputada. Per contestar, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Senyora Diputada, jo procuro contestar amb la mateixa amabilitat amb què se m'adrecen, o a un nivell d'afecte idèntic al qual se m'adrecen. M'ha semblat en la primera intervenció escoltar només que em deia, doncs, que l'aparcament fet per la Generalitat, de mercaderies perilloses, era l'únic de l'Estat, no crec que això sigui una crítica, crec que és una bona actuació del Departament, és el que ella ha esmentat; també la qualitat dels programes de formació que dona el Govern de la Generalitat, també l'ha esmentat en la primera intervenció, i no ha deixat fins a la rèplica les parts menys positives, diguem-ne, de l'actuació del Departament. Ara intentaré donar-li resposta.

La primera cosa que he volgut deixar ben clara és, a l'hora de posar, diguem-ne, en qüestió l'índex d'accidentabilitat, dir-li que en cap cas el fet que l'índex d'accidentabilitat en els vehicles pesants sigui molt inferior a d'altres zones de l'Estat, i molt inferior a l'índex d'accidentabilitat d'altres tipus de vehicles, que en cap cas això ens feia quedar-nos tranquils al respecte. I li ho he dit ben concretament que ens preocupava i que ens ocupava, sobretot. Ho vull deixar clar perquè en la segona intervenció ha dit que no ens preocupa: no és cert. Ens preocupa, i molt, i ens ocupa, a més a més.

Fa referència a dues centrals de mercaderies, la del Vallès i la del Baix Llobregat. Si m'ho hagués preguntat en la primera intervenció, l'hi hauria dit amb molt de gust, perquè és una de les coses a les quals més temps estic personalment dedicat, i amb la qual més il·lusió tinc perquè surti endavant, perquè crec que és molt necessari per a la bona marxa del sector, per a la seva racionalitat quant a la manera d'operar, i que els donarà un estri molt important per a la seva competència o competitivitat respecte als transportistes de la resta d'Europa.

Puc dir-li, per exemple, aquesta preocupació de les federacions de transportistes..., jo personalment m'he entrevistat fins a quatre vegades en els darrers dos mesos, per exemple, els darrers dos mesos, setembre i octubre, amb els que estan..., i que van crear una associació per tirar endavant i per promoure la central del Vallès, que en aquest moment va un xic més avançada en la seva realització que la del Baix Llobregat, que ja disposa d'uns terrenys, que s'està en aquest moment fent la tramitació urbanística d'aquests terrenys, i que confio, confio i

prenc amb molt de gust el compromís, que abans que finalitzi l'any podrem fer el concurs públic per a l'oferta d'una gestió i d'una realització física d'aquesta central de mercaderies del Vallès, com li dic, abans que finalitzi l'any actual.

Respecte a la del Baix Llobregat, va un xic més retardada; certament, les disponibilitats de terrenys en la zona del Baix Llobregat no són infinites, i per tant hi ha, com vostè esmentava, una discussió respecte a quina és l'àrea necessària per a un tipus de central com aquesta. Sempre és molt més el que creuen els transportistes que necessiten del que l'experiència, per exemple, comunitària, dona com a àrees necessàries quant a espai per a aquest tipus de serveis. Però, en qualsevol cas, sàpiga que tant la central del Vallès —que penso treure a concurs públic, com li he dit, abans que finalitzi l'any— com la del Baix Llobregat, que no podrà ser abans que finalitzi l'any, però que confio que sigui en els primers mesos de l'any 91, són dues iniciatives del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, i molt en concret de la Direcció General de Transports, de la qual ens ocupem, que ens fa molta il·lusió poder tirar endavant i perquè estem segurs —ho torno a dir— que donaran un estri que els doni competitivitat als nostres professionals del sector, cosa que ens interessa, òbviament, a tots. També estic segur que l'interessa a la senyora Diputada, com posa de manifest en les seves intervencions.

Gràcies, senyor President, gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Honorable Conseller. Correspon ara substanciar una altra interpellació, que es refereix a la política de prevenció i diagnòstic de les principals malalties mortals, que planteja i presenta l'Il·lustre Diputat senyor Manuel Bauzá; té la paraula l'Il·lustre Diputat.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de prevenció i diagnòstic de les principals malalties mortals

El Sr. BAUZÀ: Gràcies, senyor President. Senyories, Honorable Conseller de Sanitat i Seguretat Social, aquesta interpellació pretén una anàlisi de les principals malalties causants de defuncions en el nostre país, i molt especialment de les provocades per malalties i disfuncions de l'aparell circulatori, que, com veuran ses senyories al llarg de la meua intervenció, són les que provoquen anualment un nombre més important de morts. I persegueix com a objectiu principal impulsar l'acció del Govern de la Generalitat en allò referent al diagnòstic precoç i a la prevenció de les dites malalties.

Per centrar el debat, em permetré citar unes dades, sobrerament conegudes de l'Honorable senyor Trias, que penso que illustraran degudament ses senyories de la importància i gravetat del problema que tractarem.

Les principals causes de mortalitat a Catalunya per taxa de 100.000 habitants durant els anys 1987 i 1988 donen les següents xifres: any 1987, taxa per 100.000 habitants. Malalties de l'aparell circulatori, 328.02; tumors, 203.78; malalties de l'aparell respiratori, 63.33; malalties de l'aparell digestiu, 48.42; causes externes, 41.68. Any 88 —taxa també lògicament per 100.000 habitants—, malalties de l'aparell circulatori: 332.61; tumors, 208.61; malalties de l'aparell respiratori, 64.19; malalties de l'aparell digestiu, 49.10; causes externes, 46.54.

No tinc dades de l'any 89 perquè tant la Conselleria com aquest Diputat no les hem pogut obtenir encara perquè fa poc que s'han tancat les estadístiques i no les podem portar a aquest Ple, però penso que en un futur sí que les podrem donar.

Objectivament, vistes aquestes xifres, m'atreveiria a dir que el debat que iniciem és de gran importància per al present i per al futur del nostre país, ja que el seu contingut incideix sobre un ampli ventall de la nostra població. Rara és la família catalana que no ha tingut en el seu si parents amb problemes d'arteriosclerosi, amb problemes de l'aparell circulatori, que en no poques ocasions han començat per unes disfuncions de la pressió arterial i, per desgràcia, en molts casos han acabat amb defuncions motivades per infarts cerebrals i infarts de miocardi. És un fet prou conegut que la malaltia cardíoc-vascular és la primera causa de mortalitat als països occidentals, i que és l'arteriosclerosi, factor desencadenant de l'infart cerebral i de l'infart de miocardi, responsable de la majoria d'aquestes morts. També és conegut que un gran nombre d'aquestes morts prematures i casos d'invalidesa podria evitar-se si hom realitzés una correcta prevenció dels factors de risc cardíoc-vascular.

Catalunya no és una excepció, i les malalties de l'aparell circulatori són, com hem vist, i amb diferència, la primera causa de mortalitat a la població. A més, entre les malalties circulatòries, destaca l'increment de defuncions produït per les malalties cerebrovasculars, que, en el conjunt de la població, superen àdhuc les ocasionades per les malalties isquèmiques de cor. Com a d'altres països, això és degut a diversos factors demogràfics i poblacionals, però molt especialment a l'elevada prevalença d'hipertensió arterial i al baix percentatge de pacients tractats de manera adient, com ho demostra el fet de l'alta taxa d'accidents vasculars cerebrals enregistrats a l'edat mitjana de la vida.

Així, doncs, les malalties de l'aparell circulatori, i molt especialment les cerebrovasculars, representen a Catalunya un problema epidemiològic de primer ordre, que es veu agreujat per les tendències poblacionals. A més a més, això ocasiona un cost econòmic summament elevat: assistència sanitària, pèrdua d'hores de producció per incapacitat laboral transitòria i invalidesa provisional, morts prematures, pagament dels corresponents subsidis, etcètera, etcètera, etcètera.

Davant d'aquesta situació, i de cara a millorar la prevenció de les malalties de l'aparell circulatori, hom pot emprendre accions a tres nivells. Primera: estratègia de població, destinada a modificar l'estil de vida i les característiques ambientals que determinen socialment aquestes malalties; segona: estratègia de risc elevat, destinada a facilitar atenció preventiva als individus que hi són especialment exposats —o sigui, control i seguiment dels grups d'alt risc—; tercera: prevenció secundària, orientada a evitar que la malaltia continuï evolucionant en els pacients afectes.

Amb l'estratègia de prevenció aplicada a la població, hom tracta de reduir en conjunt la distribució dels factors de risc. En aquest sentit, tenim constància, senyor Conseller, que ja s'han emprès accions —i més que penso que se n'haurien d'emprendre— en el camp de la nutrició, el tabac —les seves campanyes han estat francament bones—, el control de la hipertensió arterial, campanyes de difusió, etcètera. Ara bé, la necessitat d'un canvi massiu, nosaltres compremem que és difícil i que xoca amb resistències, i la seva efectivitat és important, però a termi-

ni mitjà. Per tant, sembla ser que, si hom vol millorar, en els propers anys, els paràmetres de salut cardíoc-vascular a la població catalana, especialment a aquella població activa situada entre els quaranta i els seixanta-cinc anys d'edat, que enregistra una incidència important de casos, és necessari identificar les primeres fases de la malaltia i aplicar estratègies de risc elevat i tècniques de diagnòstic precoç, abans que el procés d'arteriosclerosi sigui massa avançat i produeixi de forma prematura mortalitat i invalidesa.

Avui no s'utilitzen suficientment —entenem nosaltres— els coneixements mèdics de què disposem en matèria de prevenció i diagnòstic precoç cardíoc-vascular. El meu Grup parlamentari pensa que aquesta situació és conseqüència de l'absència d'un enfocament global, precisament en matèria de prevenció i diagnòstic precoç de la malaltia cardíoc-vascular, provocat per un plantejament convencional per part de les sanitats públiques. I dic «per part de les sanitats públiques», senyor Conseller, no «per part de la Generalitat exclusivament»; o sigui, totes les sanitats públiques, pensem que fan més èmfasi en el tractament de la malaltia que en la seva prevenció i diagnòstic precoç —això, crec que és una realitat inqüestionable.

Aquest plantejament convencional es caracteritza pels següents trets. Primer: dispersió de mitjans diagnòstics i preventius —com si, per exemple, l'infart cerebral i de miocardi no formés part d'un mateix procés general—; és a dir, manca de coordinació entre les diferents especialitats del sistema circulatori.

Segon tret: manca de coordinació, també —dins de cadascuna de les especialitats—, entre els ambulatoris de consulta externa i l'atenció hospitalària, com per exemple la cardiologia i la neurologia —això, no ho dic jo; això, senyor Conseller, ho reflecteix la resposta d'organització de la neurologia a Catalunya feta per la mateixa Societat Catalana de Neurologia l'any 1987.

Tercer tret: desaprofitament de l'assistència primària en el control dels factors de risc i diagnòstic precoç, com ho demostra el gran problema que representa la hipertensió arterial.

Quart tret: absència de programes pilot o de demostració en el camp preventiu i de detecció precoç —és sabut, per exemple, que l'únic tractament efectiu de l'infart cerebral és el preventiu. Honorable Conseller, em pregunto: no seria precisament aquest un camp excel·lent per realitzar programes pilot de prevenció, incorporant, en la mesura del possible, els últims avenços tecnològics en detecció precoç? Penso que això estaria en consonància amb unes declaracions seves, fetes amb motiu de la cloenda del Simposi sobre la Gestió dels Serveis Sanitaris, a Calella, on, si no ho recordo malament, vostè va dir: «No ens podem sostreure de l'avenç de la tecnologia, que caldrà avaluar i fer un seguiment de la seva utilització». Em penso que les seves paraules eren quasi literalment així.

Cinquè i últim tret: en el Partit Popular pensem que existeix un desconeixement dels costos econòmics totals ocasionats per la malaltia cardíoc-vascular i, especialment, per l'infart cerebral i de miocardi.

De tot el que he esmentat, m'agradaria il·lustrar aquest Ple amb algunes dades, sobretot dels aspectes més importants del problema ocasionat per les malalties de l'aparell circulatori.

Primer: defuncions prematures per malalties isquèmiques i del cor i cerebrovasculars. Més de 1.379 defuncions l'any, de

persones compreses entre els 45 i els 64 anys d'edat, és a dir el 60% respecte de les que moren entre els 65 i 74 anys, que són 2.298. En taxes per 100.000 habitants, suposa multiplicar per tres la incidència en successives dècades de la vida, passant de 53 a 151 i a 505 entre els 45-54, 55-64 i 65-74 anys d'edat, respectivament —xifres, sens dubte, prou conegudes de l'Honorable senyor Conseller.

Segon: cost humà i econòmic comparatiu de les malalties cerebrovasculars amb els infarts de miocardi. Respecte dels infarts de miocardi, les malalties cerebrovasculars a Catalunya ocasionen, primer, el doble de defuncions —7.274 contra 3.277, segons dades de l'Institut Nacional d'Estadística, sobre la població espanyola de l'any 87—; segon, gairebé el doble d'estades hospitalàries —148.587 contra 84.386—, donat que hi ha un major nombre de pacients hospitalitzats —8.461 contra 5.384—, amb una estada mitjana més prolongada —17,6 dies contra 15,7 dies. Expressat en pessetes, representa aproximadament 2.500 milions de pessetes contra 1.400 milions de pessetes —dades tretes en funció de les tarifes previstes a l'Ordre de 20 d'octubre del 89, per la qual es fixen els valors de les unitats bàsiques de pagament per la contraprestació dels centres d'assistència hospitalària per a l'any 1989.

A les recents declaracions abans al·ludides del senyor Conseller, també feia, en la seva intervenció, esment dels quatre objectius bàsics de la Conselleria: primer, prevenció; segon, reforma de l'atenció primària; tercer, impuls dels hospitals comarcals, i, quart, una política clara en el programa Vida als Anys.

Senyor Conseller, en funció de la realitat coneguda sobre la salut cardíoc-vascular a Catalunya —que penso jo que bàsicament estem molt d'acord, i que a causa del temps de què dispo- so he hagut aquí d'exposar a grans trets—, i dels objectius bàsics de la Conselleria, que fa un moment jo acabo d'esmentar, a aquest Diputat, al Grup parlamentari Popular, senyor Conseller, li agradaria conèixer quins són els criteris de capteniment del Consell Executiu de la Generalitat pel que fa al diagnòstic precoç i prevenció de les principals malalties causants de defuncions a Catalunya, i, molt especialment, de les derivades de l'aparell circulatori.

Gràcies, Molt Honorable Conseller, per la seva atenció; gràcies, senyories; gràcies, senyor President.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bauzá. L'Honorable Conseller, senyor Xavier Trias, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats... Senyor Bauzá, vostè ha fet una explicació sobre les malalties que poden portar a la mort, i que ens afecten, especialment a nivell de Catalunya, i jo diria que a nivell de tot Europa, que només puc dir que hi estic plenament d'acord. És a dir que vostè ha explicat aquí un conjunt de dades —que, a més, jo tenia preparades— que..., bé, no tenen cap mena de discussió: són les dades que tenim a la Conselleria, hi estem completament d'acord, i estem completament d'acord amb el problema que vostè exposa, i que jo intentaré refermar-me i explicar-li quina és la política que seguim. No és un problema que ens agafi de nou, precisament; és un problema que preocupa, i molt, la Conselleria.

Preocupa la Conselleria perquè nosaltres sempre expliquem una cosa: diem que nosaltres tenim, a Catalunya, un bon nivell

de salut, i, això, ho basem en unes dades que ens donen la raó, però que ja veurà que ens donen la raó però que té els seus problemes, perquè la raó mai és absoluta. La taxa de mortalitat infantil a Catalunya ha descendit fins a situar-se, en el 88, en 7,15 per mil, que això és una xifra semblant a la dels països nòrdics, i és una xifra inferior, fins i tot, a països tan importants com la República Federal Alemanya o països com el Regne Unit, amb un sistema sanitari realment que s'ha donat com un paradigma. Pel que fa a la mortalitat materna, tenim una evolució molt semblant, però molt semblant, i l'esperança de vida, avui dia, en néixer, a Catalunya, és de 74 anys per als homes i de 80 per a les dones, i això permet afirmar que els ciutadans de Catalunya nascuts a meitats de la dècada dels 80 són els que més anys de vida tenen per endavant en el món —només el Japó, només el Japó, gaudeix d'una mitjana de vida més llarga que els ciutadans de Catalunya.

Això, que seria, doncs, molt «optimístic», no?, té els seus problemes. No tots els anys de vida són amb bona salut: s'estima que, del total de l'esperança de vida, uns dotze anys en els homes i uns divuit en les dones són amb mala salut, és a dir en situació d'internament en centres sanitaris o socials, o bé amb restricció permanent greu o lleugera o temporal de la seva activitat. Com és lògic, només l'expectativa de vida amb bona salut gaudeix de qualitat, i està universalment estès avui dia el criteri que l'increment de l'esperança de vida amb mala salut no interessa les persones, ni tan sols és convenient per a la comunitat: l'expectativa de vida amb bona salut d'una comunitat ve determinada pels nivells i tipus de la mortalitat i la morbiditat prevalents en la població, i per les característiques, qualitat i cobertura del sistema de salut a disposició dels ciutadans per donar resposta a les seves necessitats sanitàries.

Crec que a Catalunya —i aquí sí que és un perill comparar xifres de Catalunya amb xifres de la resta de l'Estat— tenim unes estadístiques de qualitat sobre la distribució de la població, segons l'edat, el sexe i les causes de mortalitat. Ja no les donaré, perquè vostè les ha esmentat —a més, en diferents preguntes per escrit, jo els les he explicat—, però sí que és cert que, a nosaltres, la primera causa de mort, les malalties de l'aparell circulatori, suposen la primera causa de mort a Catalunya, amb una taxa del 332,6 per cent mil habitants; segueixen els tumors i les malalties de l'aparell respiratori, i són a continuació les malalties de l'aparell digestiu i altres causes externes les que segueixen.

Investigacions epidemiològiques efectuades recentment han demostrat que les intervencions més efectives i eficients per lluitar contra aquests problemes de salut són les de prevenció primària dirigides a evitar l'aparició de la malaltia mitjançant actuacions sobre els seus factors de risc: contaminació ambiental, tabaquisme, hipertensió arterial, alimentació desordenada, consum excessiu d'alcohol, etcètera.

Les de prevenció secundària, dirigides a detectar i tractar precoçment la malaltia, també han demostrat ser efectives en alguns casos. L'exemple més clar és el càncer de mama o el càncer de coll d'úter. En canvi les accions curatives que es posen en marxa quan la malaltia ja està ben establerta tenen molta menys capacitat d'incidir sobre l'expectativa de vida amb bona salut i en molts casos fins i tot incrementen els anys de vida amb mala salut, amb la qual cosa s'obté l'efecte contrari del desitjat. Això és degut que, malgrat la gran explosió de noves tec-

nologies diagnòstiques i terapèutiques, tant de tipus mèdic com quirúrgic, l'efectivitat de les accions curatives és molt més baixa que la de les preventives. A més, en la majoria de casos, les intervencions curatives solen ser molt poc eficients, i incrementen de forma desorbitant els costos del sistema de salut sense que s'observi una millora gaire aparent en l'expectativa de vida amb qualitat.

Aquesta és la política que seguim i que s'inscriu plenament en el marc de les directrius marcades per l'Organització Mundial de la Salut en el document *Els objectius de la salut per a tothom l'any 2000*, dins del qual s'estableix l'objectiu de reduir almenys un 15% la mortalitat cardíaco-vascular per a les persones menors de seixanta-cinc anys. És precisament sobre els factors de risc on es «prioritza» l'actuació preventiva; per aquest motiu, i en concret pel que fa a les malalties cardíaco-vasculars, el Departament de Sanitat i Seguretat Social desenvolupa —i continuarà fent-ho en el futur— un seguit de programes de prevenció primària i secundària que tenen com a objectiu la disminució de la incidència i la prevalença d'aquestes malalties en la nostra societat i l'adopció d'hàbits de vida saludables. En aquest sentit li destacaré els programes: el programa de l'alimentació i nutrició; programa d'informació sobre tabac i alcohol; programa de prevenció i control de la diabetis; programa de prevenció i control de la hipertensió arterial —que, a més, jo diria que per a bé nostre s'ha convertit en una moda de tots els centres d'assistència primària, que tots adopten aquest programa absolutament necessari—; programa d'exercici físic i salut; programa de control i prevenció del càncer.

De tots aquests programes es realitza una valoració periòdica de la prevalença poblacional del factor o factors implicats, i s'elabora material educatiu adreçat als professionals sanitaris i a la població en general. Tots aquests programes s'utilitzen en la formació continuada dels nostres professionals a fi i efecte que a més n'estiguin especialment sensibilitzats.

A més de tot això, cal remarcar que tenim dos programes, dos programes que jo crec que són exemplars a nivell de Catalunya, a nivell de tot l'Estat —jo diria que a nivell d'Europa se'ns mira amb una certa atenció—, que són el programa CRONICAT i el MONICA-Catalonia.

El primer, creat l'any 81, el CRONICAT, amb la finalitat d'articular mesures de prevenció de les malalties cròniques a Catalunya, per contribuir a la reducció de molèsties, la invalidesa i la dependència que aquestes malalties produeixen i per tractar de disminuir les morts produïdes a l'edat mitjana de la vida. El programa té una àrea geogràfica concreta, amb la voluntat d'aplicar l'experiència adquirida a tot Catalunya.

El programa MONICA-Catalonia va ser creat l'any 1983 per tal de mesurar les tendències en la mortalitat per malaltia cardíaco-vascular i de la morbiditat per malaltia coronària o per accident vascular cerebral. Catalunya és un dels trenta-nou centres de vint-i-nou països que participen en aquest projecte. És a dir que fa anys que posem un especial èmfasi en aquesta política, en el seguiment d'aquest tipus de malaltia.

Jo agraeixo, a més, l'avinentsa o la casualitat que s'ha donat que vostè em fa la pregunta en el dia d'avui, vaja, la interpellació en el dia d'avui, perquè precisament avui i dintre de mitja hora jo estaré en una teleconferència sobre malalties cardíaco-vasculars que es fa, en la qual, doncs, Catalunya es posa en contacte amb tot el món, des del Japó fins a Atlanta, fins a...

tes les parts del món, amb una teleconferència sobre, precisament, les malalties cardíaco-vasculars. I en aquesta teleconferència donarem les primeres dades dels resultats del programa MONICA-Catalonia, que són unes dades tremendament alarmants, i ho dic sincerament, perquè tothom tingui clar en quina situació estem i per això jo li deia que la situació que tenim a Catalunya és molt bona, però que ens ha de fer especialment atents a aquest tipus de malalties. Nosaltres tenim una mortalitat per cardiopatia isquèmica molt baixa respecte a la resta de països d'Europa, baixa almenys respecte a la resta de països d'Europa, però en canvi —en canvi— nosaltres hem d'estar tremendament preocupats perquè els factors de risc d'aquesta malaltia existeixen en la població catalana. És a dir que pot ser que avui dia tinguem unes xifres baixes i que dintre de vint anys, si no corregim un conjunt d'hàbits que tenen els catalans, pot ser que tinguem unes xifres altes.

Segons les dades que nosaltres tenim del projecte MONICA, entre la població de trenta-cinc a seixanta-quatre anys el percentatge en colesterol superior a 250 mil·ligrams és del 26% dels homes i el 22% de les dones. La prevalença de fumadors és del 58% dels homes i el sobrepès s'ha observat en el 66% dels homes i el 68% de les dones. I la prevalença de la hipertensió és del 16% en la nostra població de trenta-cinc a seixanta-quatre anys. Aquestes dades ens fan pensar que no hem de ser optimistes; hem d'estar molt alerta, perquè és evident que aquestes dades que nosaltres tenim d'esperança de vida en la població podrien veure's alterades en el futur si nosaltres no reconduïm una situació, que evidentment ve envoltada en el context global de voler semblar cada dia més europeus, però en el sentit dolent de la paraula, perquè estem perdent la dieta mediterrània i cada dia estem intentant assemblar-nos més a països nòrdics i això faria que evidentment s'elevessin considerablement aquests factors de risc per a la malaltia cardíaco-vascular.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Pot fer rèplica l'Illustre Diputat senyor Bauzá.

El Sr. BAUZÀ: Gràcies, senyor President. Bé, senyor Conseller, jo realment avui penso que he d'estar content per dos motius: un, perquè, bé, indubtablement pel to sempre agraïble de la seva contestació a la meua interpellació i pel fet que, com vostè ha dit, avui es dona la felicitat coincidència que, en fi, l'Organització Mundial de la Salut, a través d'aquest projecte en què vostè ha dit que hi participen trenta-nou centres de vint-i-sis països, entre ells alguns de Catalunya, celebri aquesta teleconferència sobre la prevenció de les malalties cardíaco-vasculars, la qual cosa vol dir que el problema que estem tractant avui és un tema que interessa a nivell mundial, que interessa a l'Organització Mundial de la Salut, certament, doncs, perquè afecta no solament Catalunya i Espanya, sinó que afecta el món sencer. O sigui, vull dir que el tema penso que és d'una importància cabdal i ens ho està demostrant l'organisme més alt en matèria de prevenció.

En segon lloc, penso que la satisfacció em pot venir de les manifestacions seves. Jo crec que hi ha una coincidència pràcticament total entre vostès i nosaltres, que ens pot conduir, amb l'acció de control del Govern, en fi, en un futur molt pròxim, amb una moció, a arribar a alguns punts que siguin favorables per a la millora de la salut a Catalunya, per a la prevenció de les

malalties cardíco-vasculars i per al diagnòstic precoç d'aquestes malalties, que penso jo que és el que tots pretenem.

Amb el seu plantejament, amb aquesta coincidència, realment, la meua rèplica poc té a dir perquè penso que aquest punt de coincidència no dona lloc a discussions; sí que dona lloc a una satisfacció, que coincidim en un punt que preocupa molt la societat i que ens ha de preocupar a nosaltres com a representants d'aquesta societat, i que hem de cercar el millor per a ella.

Per tot això, jo, senyor Conseller, no li diré res més, sinó que simplement li anunciaré que, en la línia de la seva intervenció, en la línia del plantejament que nosaltres, el Partit Popular, tenim en aquest tema, que penso que amb la meua intervenció ha quedat definit amb els trets que a nosaltres ens interessin més i que són més importants, sí que li anuncio la presentació d'una moció, que penso que podrem consensuar, podrem arribar a un bon acord perquè realment els punts de coincidència són molts perquè això no succeeixi d'aquesta manera.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bauzá. Vol fer contrarèplica, Honorable Conseller? (*Pausa.*) Doncs, podem passar al quinze punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre les cambres de la propietat urbana, que formularà l'Il·lustre Diputat senyor Joan Oliart, que té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les cambres de la propietat urbana

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, entorn de les cambres de la propietat urbana s'ha creat un buit legal, buit legal que crec que hem d'omplir d'immediat; buit legal que està provocant molts equívocs i perplexitats. Per exemple, els propietaris urbans a Catalunya —i al nostre país n'hi ha molts, com tots vostès saben— no saben si l'afiliació a les cambres de la propietat urbana és obligatòria o és voluntària; si estan obligats o no a pagar les quotes que se'ls passa a cobrament. I per no saber, doncs, ni les mateixes cambres de la propietat urbana saben si continuen tenint o no el caràcter de corporació de dret públic que fins ara havien tingut.

Aquesta situació s'ha creat perquè el Consell Executiu, podent legislar sobre la matèria, d'acord amb les nostres competències exclusives sobre les cambres —article 9.22 de l'Estatut d'Autonomia—, no ho ha fet o almenys no ho ha fet amb la claredat que les circumstàncies requerien o requereixen. I com s'ha creat aquesta situació?

Mirin, la Llei de Pressupostos Generals de l'Estat per al 1988, a l'article 109.3, va establir que les quotes d'aquests organismes deixaven de ser exaccions parafiscals i que en conseqüència ja no tenien caràcter obligatori el seu pagament. I això va ser, aquest caràcter d'exaccions parafiscals, el tenien les cambres de la propietat urbana, el cobrament de les seves quotes, des de l'any 1960. Més tard, l'any següent la Llei de Pressupostos de l'any 1989 va més enllà i en la seva disposició addicional catorzena decideix suprimir l'afiliació obligatòria; és a dir, un pas més.

Amb aquestes disposicions és clar que el pagament de les quotes sols és obligatori per als afiliats voluntaris; se segueixen

les tendències, cal recordar-ho, senyores i senyors diputats, d'altres països de la Comunitat Europea que ja havien legislat o estaven legislant en aquest sentit. I què fa l'Administració de la Generalitat? Doncs, és clar que, d'acord amb les seves competències, li pertocava d'adaptar aquests principis de voluntarietat al règim legal de les cambres o, si no, establir de manera clara que per a Catalunya l'afiliació continuava essent obligatòria i que les quotes tenien caràcter fiscal.

Però no fa ni una cosa ni l'altra. Es treu de la màniga un decret que és l'apoteosi de l'ambigüitat; és el Decret 128/1989, que fixa les quotes per a 1989, obviant el caràcter voluntari de l'afiliació i disposa, al contrari, que es podia aplicar la via del constrenyiment en la forma que estableix el Reglament General de Recaptació. Això em sembla que era en el seu article 4, o en el seu punt 4. Doncs, d'aquí, què se'n dedueix? Una confusió total; confusió total que ve acompanyada per la forma dels rebuts que la cambra passa al cobrament. Aquest és el rebut que se m'ha passat pel meu habitatge, que naturalment té el mateix format que el de la contribució urbana —ara ha canviat de nom—, i que naturalment indueix a la confusió i que molta gent paga sense ganes de pagar, i sobretot afecta gent gran, gent gran que està poc informada o que té por que per la via exacció, doncs, se li embargui el pis o qualsevol cosa d'aquest tipus.

Quan els ciutadans fan consultes l'ambigüitat persisteix; què passa? Quan truquen a les cambres de la propietat urbana se'ls diu que l'afiliació és obligatòria i que han de pagar les quotes obligatòriament, i quan truquen als serveis territorials corresponents de la Generalitat, de la Conselleria de Política Territorial, no se'ls diu això; se'ls diu que el pagament és voluntari, però que en el moment que paguen una vegada significa ja de fet, l'afiliació fan consultes, l'ambigüitat persisteix. Què passa? Quan truquen a les cambres de la propietat urbana se'ls diu que l'afiliació és obligatòria i que han de pagar les quotes obligatòriament; i quan truquen als serveis territorials corresponents de la Generalitat, de la Conselleria de Política Territorial, no se'ls diu això; se'ls diu que el pagament és voluntari, però que en el moment que paguen una vegada significa ja, de fet, l'afiliació. Això és el que se'm diu que se'ls diu.

Senyores i senyors diputats, és de tot punt necessari que es reguli aquesta matèria immediatament i que es faci establint la voluntarietat de l'afiliació i la no-obligatorietat del pagament de les quotes, als qui expressament no s'hagin afiliat prèviament.

Fa aproximadament un any vam presentar, el Grup Socialista, una proposició no de llei en aquest sentit, basant-nos en tres raons o motius que persisteixen. El primer: que el dret d'associació establert a l'article 22.1, de la Constitució, i el dret a sindicar-se lliurement, que reconeix també l'article 28.1, comprèn també la llibertat d'associar-se com la de no associar-se. Segon, a la Sentència del Tribunal Constitucional del 20 de juliol de 1989, es falla d'acord amb el dret d'associar-se lliurement a les cambres agràries. Per tant, per analogia, és també aplicable a les cambres de la propietat urbana. I tercer, la situació actual crea inseguretat jurídica i vulnera drets fonamentals regulats a la norma més alta, la Constitució.

La Proposició no de Llei va ser rebutjada pel Grup de la majoria al·legant que el Consell Executiu pensava legislar àmpliament sobre la matèria. És a dir, no es va donar cap tipus d'argument ni legal ni de cap altre tipus, per oposar-s'hi, sinó, simplement, que ja n'era conscient la Conselleria i que pensava

presentar, doncs, un projecte de llei o un decret pròximament. Ha passat un any i no s'ha presentat absolutament res. Doncs, persisteix la mateixa situació, agreujada encara pel fet que en els pressupostos generals d'enguany la Disposició Final Desena estableix que les cambres de la propietat urbana queden suprimides com a corporacions de dret públic, és a dir, perden aquest caràcter. A vostès els toca, a vostès els toca, senyor Conseller, doncs, dir què és el que pensen fer! I cal afegir que si aquests organismes deixen de tenir caràcter públic, cal decidir i regular la destinació del seu patrimoni i, naturalment, la destinació del personal que en aquest moment hi presta serveis.

També seria adient i oportú que se'ns expliquessin les raons per les quals encara no s'ha legislat clarament sobre aquest tema, i, naturalment, si es pensa fer immediatament.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Oliart. L'Honorable Conseller, senyor Joaquim Molins, té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, crec que, simplement, dient a l'Il·lustre senyor Diputat interpellant que el dia 4 de setembre el Consell Executiu va aprovar un reglament de les cambres podria finalitzar la meua resposta, però entenc que la llargària i els comentaris fets per l'Il·lustre Diputat m'obliguen —i, a més, amb molt de gust— a donar tot un seguit d'explicacions complementàries.

Des de l'any 82, el Govern de la Generalitat exerceix la seva competència sobre les onze cambres oficials de la propietat urbana del seu territori. Aquestes corporacions varen ser assumides pel Govern de la Generalitat directament, en exercici de les competències exclusives que li atorga l'article 9.22 de l'Estatut d'Autonomia. Des de llavors, la Generalitat ha anat exercint les seves competències i regulat, amb normativa pròpia, determinats aspectes, ha establert les vies de col·laboració amb l'Administració de la Generalitat, ha creat els seus òrgans superiors i exercit les seves facultats de control i tutela sobre els actes de les cambres, en especial, el control i el seguiment dels seus pressupostos i el sotmetiment a l'examen d'auditors.

Sobre aquestes entitats, l'Estat, al llarg d'aquests darrers anys, també ha anat dictant successives disposicions, en les lleis de pressupostos, referents a la supressió del caràcter parafiscal de les quotes i l'afiliació obligatòria, a què ha fet esment l'Il·lustre senyor Diputat.

Certament, després de la supressió de l'afiliació obligatòria per la Disposició de la Llei de Pressupostos de l'Estat per a l'any 88, hi va haver un període d'una certa confusió entorn al pagament de les quotes. Aquesta confusió es va aclarir a partir de juliol del 89, quan es va publicar la Sentència 132/1989, del Tribunal Constitucional. Des d'aquest moment la Generalitat va ordenar que es fes constar el caràcter voluntari de les quotes en els rebuts emesos per les diferents cambres de la propietat; és per això que li agrairia a l'Il·lustre senyor Diputat que si en aquest rebut que aquí mostrava davant la Cambra no hi figura..., és posterior a aquesta data i no hi figura aquest caràcter voluntari de la quota, me'l faci arribar per prendre les mesures adients a aquest respecte.

La situació greu, però, o de confusió respecte a les cambres ha estat finalment creada per la Llei de Pressupostos de l'Estat

per al present exercici 1990, que ha introduït una disposició, la Final Desena —a què també feia referència l'Il·lustre senyor Diputat— que envaeix clarament les competències exclusives de la Generalitat de Catalunya, atès que el que estableix és el procés d'extinció d'aquestes corporacions; procés sobre el qual l'Estat no té cap competència en ser entitats que depenen amb caràcter exclusiu de la Generalitat. Acceptar l'aplicació a Catalunya del precepte significaria una modificació implícita de l'Estatut d'Autonomia, al marge dels mecanismes constitucionalment previstos. Lògicament, contra aquesta Disposició s'ha interposat, en data recent, un recurs d'inconstitucionalitat. El mateix Tribunal Constitucional, a la Sentència a què feia referència fa un moment, declara que l'Estat només pot declarar l'extinció de les cambres de l'àmbit supracomunitari. Des que es va publicar la Sentència del Tribunal Constitucional, el mes de juliol del 89, doncs, on s'establí la voluntarietat de l'afiliació, el Govern, a través del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, va començar a treballar en un text, el que seria el futur reglament de les cambres, adaptant-lo als principis constitucionals continguts en la dita Sentència. Sota aquests principis es va elaborar un reglament que, finalment, i a través de la Transitòria Desena o de l'Addicional Desena, de la Llei de Pressupostos d'enguany, òbviament, vindria canviat, que ha portat el Consell Executiu a la seva aprovació el dia 4 de setembre d'enguany, i que està pendent de publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*. Les característiques principals d'aquest reglament són —crec i estic segur que a la Il·lustre senyora Diputada li interessarà conèixer-ho—: l'afiliació, que òbviament té caràcter voluntari i, en conseqüència, el pagament de quotes a les cambres s'efectuarà lliurement per part dels associats; segon, han estat configurats, des d'una doble vessant, com a òrgans de consulta i col·laboració amb l'Administració i com a òrgans representatius dels interessos dels seus associats. Els serveis que han de prestar també mantenen relació amb aquesta doble funció, s'han establert amb gran amplitud i creiem que constituïran un gran servei tant per al ciutadà com per a l'Administració en tot allò referent als béns urbans. Quart, s'han establert diferents categories de serveis a què poden tenir accés no només els afiliats, sinó els ciutadans en general, tant usuaris com propietaris. El ventall d'activitats relacionades amb els béns urbans va des de les tasques informatives referents als plans i els programes tant públics com privats relacionats amb la propietat urbana i l'activitat immobiliària, fins a activitats de foment de la construcció d'habitatges de protecció oficial, rehabilitació, valoració de finques urbanes, etcètera. Cinquè, també s'han establert els seus òrgans rectors i s'ha adaptat el seu àmbit territorial a les lleis d'ordenació del territori de Catalunya. El Govern de la Generalitat considera que l'existència d'entitats de caràcter intermedi, representatives dels interessos dels particulars davant l'Administració i altres instàncies, és absolutament necessària, en tant que són instruments que contribueixen a vertebrar la societat civil.

D'altra banda, en tots els països de la Comunitat Econòmica Europea existeixen entitats amb semblants finalitats, encara que adoptin altres formes de configuració.

Com a conclusió, i d'acord amb la pròpia doctrina del Tribunal Constitucional, és a l'Administració autonòmica que correspon dissenyar quins són els elements més idonis de què han de gaudir els poders públics per al desenvolupament de les seves

funcions; i l'Estat no pot envair un àmbit autonòmic sense alterar l'ordre constitucional. La Generalitat ha exercit el seu dret, ha elaborat un nou reglament i ara començarà el procés de renovació dels òrgans de govern de cada cambra per adequar-los a la composició del cost electoral i per poder exercir, amb tota eficàcia, les finalitats que el Decret preveu.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Oliart pot fer un torn de rèplica.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats, senyor Conseller. Seré molt breu perquè el tema tampoc no requereix una major explicació.

Miri, estic content que vostès anunciïn que ja estan reglamentant sobre aquest tema; naturalment em sorprenia, quan vostè m'ho ha comunicat, perquè jo solc llegir els diaris oficials de la Generalitat i no l'havia vist encara publicat; vostè m'ho ha aclarit dient que encara està pendent de publicació. Jo ja he entès i m'he fixat molt en el contingut del que vostè m'ha dit que tenia aquest Decret, aquest reglament —suposo que té categoria de decret—, doncs: que l'afiliació d'aquí endavant serà voluntària. Jo li demanaria que se'n fes, doncs, molta publicitat d'aquest tema, perquè li asseguro que hi ha moltíssimes persones que no saben què fer.

Vostè diu que són òrgans de consulta amb l'Administració, caràcter que ja tenien, que continuaran essent òrgans d'assessorament al propietari, funcions que també ja desenvolupaven, però el que vostè no ha dit és si continuaran essent o no continuaran essent corporacions de dret públic: això no ho he sentit; si ho ha dit, jo no ho he sentit, i seria bo que se sabés.

La nostra posició en aquest tema és clarament que no haurien de continuar tenint aquest caràcter, perquè les seves funcions són unes funcions genèriques, que no demanen ni precisen, doncs, que tinguin aquest caràcter.

I quant al tema de la invasió de competències, nosaltres estem plenament d'acord —estem plenament d'acord— que l'Estatut d'Autonomia ens atorga competències exclusives sobre les cambres de la propietat urbana, i que, per tant, som nosaltres els qui hem de legislar sobre aquest tema plenament, sense imposicions, però, naturalment, vostès ho han de fer i ho han de decidir. Jo crec que aquí hi ha hagut una ambigüïtat calculada —perdoni que faci un judici d'intencions. Jo penso que vostès han estat dubtant entre l'electorat i els interessos que es lliguen amb les cambres. És a dir, si vostès prenen un tipus de decisió podia ser impopular amb vista a l'electorat, i si prenen un altre tipus de decisió, doncs, aleshores, trencaven uns interessos que es lliguen molt..., que lliguen sobretot l'INCASOL, amb les cambres de la propietat urbana. Aleshores, celebri que vostès hagin presentat aquest recurs d'inconstitucionalitat, però, de totes maneres, també penso que hi ha..., en moltes comunitats autònomes, sí que la competència no està traspasada ni la tenen en els seus estatuts i que, per tant, pel que fa a les comunitats autònomes que estan en aquesta situació, doncs, l'Administració central també és lliure de legislar.

Per tant, res més, senyores i senyors diputats.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. Hi ha contrarèplica? Té la paraula el Conseller Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President; molt, molt,

molt breument. L'Illustre senyor Diputat feia esment a una qüestió concreta, l'article primer, en el seu punt segon, el punt 1.2, de l'article primer d'aquest reglament, encara no publicat, però tal com ha estat aprovat pel Consell Executiu, diu que: «Les cambres de la propietat urbana de Catalunya són corporacions de dret públic que actuen com a òrgans de consulta i col·laboració de la Generalitat en l'exercici de les tasques relacionades amb la propietat urbana i representen els interessos econòmics i corporatius dels seus associats.» És una molt similar reglamentació a la que tenen altres entitats de dret públic, com ara les cambres de comerç, que són, precisament, entitats de dret públic perquè les Administracions les considerem que tenen una funció a fer que supera la d'altres associacions de lliure realització per part dels privats, però que no interessin directament a l'Administració. Entenc perfectament possible que hi hagi una divergència d'opinions a aquest respecte. Aquest és el criteri del Govern de la Generalitat, i amb aquest criteri s'ha redactat així. Queda òbviament ben clara l'afiliació voluntària en aquestes entitats, com no podria ser d'una altra manera.

Voldria, finalment, entrar en aquest judici d'intencions que reconeixia el propi senyor Diputat respecte a l'actitud del Govern. Els judicis d'intencions, de fet, els fem tots cada dia i, per tant, és perfectament legítim fer-los. Només li volia fer esment d'algunes coses: quan la Transitòria dels pressupostos del 88 on es retirava l'afiliació obligatòria, es va voler esperar la Sentència del Tribunal Constitucional respecte a això, per saber quina era la doctrina constitucional a aquest respecte. Per això no es va fer res fins a tenir aquesta Sentència el juliol del 1989. Immediatament es va actuar, i es va esmentar a les cambres de la propietat l'obligatorietat de fer present en el rebut el fet de la voluntarietat d'aquesta qüestió. I com vostè mateix reconeixia, des de les instàncies que depenen del Govern de la Generalitat, les informacions, quan ens eren demanades —sempre des dels serveis territorials— s'ha fet esment a aquesta voluntarietat de l'afiliació i, per tant, i, en conseqüència, del pagament o no dels rebuts.

Per tant, fins al juliol del 89, aguait per la Sentència del Tribunal Constitucional; immediata reacció després. I quan s'estava preparant, d'acord amb el que jo vaig dir davant —o el nostre Grup parlamentari va dir— aquest Parlament, s'estava preparant la reglamentació d'aquestes cambres va aparèixer ja el Projecte de Pressupostos de l'Estat per al 1990, que no van ser aprovats —recordem-ho— fins al mes d'abril o el mes de maig d'enguany, va aparèixer una transitòria en la qual no només es declarava la voluntarietat de l'afiliació, sinó que se suprimia o s'eliminava l'existència de les cambres. Això va fer que fins que no hagués estat aprovada la Llei de Pressupostos, el Govern de la Generalitat va entendre que no havia d'actuar reglamentant, com a ell li semblés adient, aquesta qüestió. D'aquí que fins al mes de setembre, el 4 de setembre, a la primera reunió..., la segona reunió del Consell Executiu, immediatament després de les vacances d'estiu..., a la primera reunió, immediatament després de les vacances eliminaven l'existència de les Cambres. Això va fer que, fins que no hagués estat aprovada la Llei de Pressupostos, el Govern de la Generalitat va entendre que no havia d'actuar reglamentant com a ell li semblés escaient aquesta qüestió. D'aquí que fins al mes de setembre —el 4 de setembre—, en la primera reunió del Consell Executiu immediatament després de les vacances d'estiu, es va apro-

var aquest Reglament, que entenc que, si no plenament —perquè hi haurà divergències, pel que he sentit—, però sí que en el fons respon a la preocupació esmentada per l'Illustre senyor Diputat en la seva interpellació.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Passem ara al dissetè punt de l'ordre del dia, interpellació sobre la política turística de Catalunya, que formularà l'Illustre Diputat senyor Xavier Latorre, de l'Agrupació parlamentària del CDS, que té la paraula.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política turística de Catalunya

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, certament, les coses no van bé en el sector turístic català. Certament, les coses podrien anar millor; no és aquesta la millor de les situacions que tenim en aquest sector. La situació és preocupant, la situació en algunes comarques és, fins i tot, delicada. Ens deien que el juny d'enguany els ingressos nets per turisme havien baixat el 29%. Ens deien també que, al final del juliol, la disminució d'ingressos per turisme havia estat del 14%, i que havíem perdut el 3% dels nostres visitants. Havíem perdut presència estrangera per segon any consecutiu. Per contra, hi havia comarques, per més minoritàries que siguin, hi havia comarques en què les coses anaven millor: la Vall d'Aran i el Pallars Sobirà han tingut, bàsicament, durant el mes d'agost d'enguany, uns índexs d'ocupació de les seves instal·lacions hoteleres que jo crec que mai havien assolit.

El resum, de tota manera, és negatiu, o gens positiu. Aquesta valoració que fem nosaltres jo que crec que és coincident amb la que vostè feia quan, en finalitzar aquest proppassat mes de setembre, feia el balanç de la campanya i també ens anunciava la substitució del Director General de Turisme, per voluntat pròpia. I deia vostè que cal reconvertir la indústria turística a Catalunya, i és clar que quan es parla de reconversió és que les coses no van gaire bé.

Doncs, bé, jo pujo a la tribuna amb del desig de no esbrincar el Govern. Fins i tot, a mi, m'hauria agradat no substanciar aquesta interpellació, i, aquest desig, el vàrem palesar al llarg del debat de política general, quan nosaltres vàrem proposar —com vostè sap— la celebració d'un debat monogràfic sobre la crisi del sector turístic a Catalunya. Perquè volíem donar més alçada a aquest tema, perquè volíem la participació plena, en un debat monogràfic, de totes les forces polítiques catalanes, amb el desig de cercar solucions a aquesta crisi entre tots. No ho vàrem poder aconseguir perquè la voluntat, bàsicament, del seu Grup parlamentari, doncs, aquesta vegada tampoc ho va permetre.

Bé, jo no sé, senyor Conseller, si l'hem encertada. Jo no sé si no hem encertat ben bé en plantejar aquesta interpellació. I dic això perquè veig que, quan es parla en aquest Parlament d'un tema que per nosaltres té molta importància en el conjunt de l'activitat econòmica a casa nostra, només és present un Conseller del Govern, no arriba a la tercera part els diputats del Grup de la majoria que són presents, i no arriba a la quarta part el grup de l'oposició que també ens fa l'honor de la seva presència.

Des d'aquesta atenció parlamentària, jo crec que no transmetem a la societat catalana ni al sector turístic català la voluntat de fer nostres els seus problemes i, sobretot, la voluntat de resoldre'ls.

Bé, des d'aquest tarannà absolutament constructiu des del qual formulo la meua interpellació, jo crec que hem d'assolir un primer nivell de coincidència. Jo crec que hem d'intentar, almenys, diagnosticar conjuntament les causes de la crisi. I, per a nosaltres, senyor Conseller, senyores diputades, senyors diputats, sense cap tipus d'exhaustivitat, hi ha dos grans blocs de causes que incideixen en la crisi. Hi ha un primer bloc que abasta totes aquelles causes en les quals poc o gens podem influir. Serien causes com l'elevada paritat de la pesseta, serien causes com la situació econòmica que pateixen, doncs, alguns països com ara Anglaterra, que havien estat països que ens enviaven un elevat contingent de turistes, o, fins i tot, el bon clima hivernal que ha tingut Europa durant els dos últims anys. En aquests temes no podem fer pràcticament res.

Hi ha un segon bloc, un gran bloc de coses en les quals jo crec que sí que podem fer coses, fins i tot podem fer moltes coses. Jo crec que la manca d'infraestructures de tot tipus, infraestructures viàries, infraestructures d'abastament d'aigua, infraestructures de sanejament, influeixen negativament en aquesta crisi. Hem parlat a bastament en aquesta Cambra, i hem estat nosaltres potser un dels que més, que la degradació del medi ambient que avui pateix Catalunya incideix molt negativament també en aquest sector i en molts d'altres. És evident que el deficient funcionament de molts serveis públics hi ajuda poc. Hi ha dies de l'estiu que és pràcticament impossible parlar per telèfon, en aquest país, des de les zones costaneres cap a altres indrets del país; hi ha dies de l'estiu en què és pràcticament impossible aconseguir una atenció sanitària, ni que sigui dolenta; s'ha produït o s'està produint un canvi important de costums, per part de la gent, a l'hora de triar la manera i el lloc i la destinació de les seves vacances, i, paral·lelament, s'està produint el «sorgiment» intempestiu d'altres ofertes com ara la dels països de l'Est, com l'increment de les ofertes provinents de Centramèrica, com l'increment, també, d'ofertes de països del nord de l'Àfrica, o dels països de l'Orient. Hi incideix, també, la carestia i la baixa qualitat d'alguns dels serveis hotelers —bàsicament el sector de la restauració, que ha estat molt castigat aquest estiu... La manca de professionalitat és un element molt negatiu; la manca d'una oferta adequada d'oci al nostre país; la inseguretat ciutadana com a concepte ampli, no només la inseguretat ciutadana del carrer, sinó també la inseguretat ciutadana derivada de qüestions en les quals potser no tenim res a dir, com la de l'incident de Vandellòs I, que ha incidit molt negativament en la consciència d'alguns visitants de Salou, per exemple. No tenim la culpa que hagi passat el que ha passat a Vandellòs, però estic segur que a Salou ha vingut molta menys gent aquest any per aquest tema, o d'accidents o incidents que s'han produït a les indústries petroquímiques de Tarragona.

Una primera qüestió: és que hi ha coincidència, en aquesta valoració, senyor Conseller, globalment? Ja veu vostè que no és una valoració ponderada; jo no he posat els pesos corresponents. Molt bé, ja en parlarem després. Doncs bé, si hi hagués aquesta coincidència, el que cal jo crec, com a segon punt, és posar-nos d'acord en les solucions que hem d'adoptar, que han

de posar vostès en marxa i que, si ens deixen, nosaltres abonarem, per solucionar aquesta crisi.

Ens agradaria de conèixer —i aquest és l'esperit de la interpellació— quines són les mesures de xoc de noves promocions turístiques que vostès pensen endegar i, si pot ser, quins seran els imports pressupostaris que hi dedicaran. Ens agradaria saber, senyor Conseller, si vostès tenen pensada alguna mesura per intentar allargar la temporada turística, si han pensat vostès adequar l'oferta en quantitat i qualitat, i si prendran alguna mesura per al redimensionament de l'oferta; quines seran les mesures d'inspecció i control dels serveis per evitar situacions com les que s'han produït, doncs, a Lloret i a Calella —després d'una baixa ocupació el mes de juliol, s'ha produït un *overbooking* el mes d'agost.

Ens agradaria conèixer les seves intencions en l'increment de les infraestructures de carreteres i d'aparcaments —no hem d'oblidar que al voltant del 85% dels nostres visitants arriben utilitzant el cotxe. Ens agradaria de saber quines són les mesures que endegaran vostès per incrementar l'abastament d'aigua a la Costa Brava que vostè pateix cada estiu... O a Sitges o al Maresme... Ens agradaria veure com pensen vostès sanejar moltes de les platges nostres que tenen molt per netejar, o quin tractament diferenciat volen donar vostès als municipis turístics, o com pensen dur a terme la tasca d'adequació dels nivells professionals de la gent que treballa en el sector, o si pensen promoure nous itineraris turístics. Jo, aquest matí, sentia a la ràdio amb plaer una proposta que vostès feien sobre la ruta del Cister, que m'agradaria que no fos un «brindis al sol» a la Conca de Barberà, i òbviament, senyor Conseller, quan es parla de turisme, és inevitable parlar del parc de la Busch, perquè és una qüestió que tothom del sector, i molta gent d'aquesta Cambra —almenys la gent que hi és present—, té dipositades moltes esperances en aquesta instal·lació. Aquesta instal·lació —ho recordo molt breument—, en un termini de quatre mesos —eficàcia legislativa i administrativa que ens agradaria veure repetida en altres instàncies de l'Administració—, en un termini de quatre mesos va propiciar la promulgació d'una llei, la formulació d'un decret i l'aprovació de l'adjudicació d'un concurs.

Doncs, bé, si el 23 de juny del 89, és a dir, fa ara divuit mesos, teníem el decret de l'adjudicació del concurs, jo crec que la Cambra i el sector turístic català ha de saber què és el que ha passat, què és el que passa, què és el que veritablement impedeix que una instal·lació d'aquestes característiques i de la importància que per al sector turístic català té..., on és i cap a on va.

Gràcies, senyor President, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. L'Honorable Conseller senyor Alegre té la paraula per donar resposta a la interpellació. (Pausa.)

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME (Lluís Alegre): Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, senyor interpellant, en primer lloc, vull agrair el to mesurat i constructiu de la seva interpellació, interpellació que vostè ha argumentat tocant tot un ventall ampli de qüestions que, evidentment, serà difícil, en una interpellació, poder-les substanciar.

I, amb el major dels tons positius, jo li diria que, precisament, tots aquests temes que vostè ara, avui, ha plantejat, són

els que vaig tractar amb motiu d'una compareixença voluntària davant la Comissió d'Indústria, Comerç i Turisme, en la qual, evidentment, Govern i oposició vàrem tractar, amb la profunditat que el tema requereix i al llarg de pràcticament tota una tarda, aquest ventall ampli de qüestions.

I aleshores, ara, aquí, en deu minuts, més els torns de rèplica que el Reglament preveu, el que podem fer, crec jo, és fer una lleugera síntesi. Bé, a mi em sembla bé, i se'n parla, i no hi ha res a dir, que tot sovint, quan parlem del turisme, es fa referència al que això comporta per al conjunt de l'Estat en el capítol de divises. Vostè s'ha referit d'una manera molt concreta a un saldo net; vostè coneix perfectament que un saldo net és una substracció d'un capítol d'ingressos en divises i d'un capítol de sortides i, per tant, per analitzar el turisme de casa nostra, el turisme de Catalunya. Jo li agrairia que no considerés les despeses de divises i analitzéssim precisament quina és l'oferta i la demanda que tenim a Catalunya —i això, fonamentalment, va al capítol d'ingressos—, a fi i efecte de poder constatar que, evidentment —comparteix la preocupació, en fi, l'estadística—, hi ha hagut un lleuger retrocés pel que fa a l'entrada d'estrangers, però també li hem de dir, amb satisfacció, que el 26 i escaig per cent de persones que visiten Catalunya com a turistes són del conjunt de l'Estat. Jo, en un moment determinat, ho vaig dir —i ho repeteixo ara aquí, davant del Ple de la Cambra—, que la problemàtica de la balança de pagaments de l'Estat espanyol em preocupa solidàriament, però no prioritàriament, com a Conseller de Comerç, Consum i Turisme, i, en aquest moment, tractant temes de turisme; a mi em preocupa, com a responsable del turisme de Catalunya, fonamentalment l'ocupació de la nostra xarxa turística i, per tant, aleshores, que un hotel, una fonda, un restaurant o qualsevol centre d'oferta complementària o de lleure, sigui gaudit per un estranger o sigui utilitzat per una persona de l'Estat, sigui català, sigui aragonès, navarrès, del País Basc o de Castella, per a mi és irrelevant. Jo el que penso —i a vostè també el preocupa, des del moment que sustenta aquesta interpellació sobre les qüestions de turisme— és que la nostra xarxa tingui un bon nivell d'ocupació. Ho dic perquè això em sembla que pot ajudar una mica a centrar el tema.

Vostè ha parlat també que és necessari fer una reconversió, reconversió que, evidentment, jo he manifestat en moltes ocasions que hem de fer, però que és la reconversió d'un sector viu, d'un sector dinàmic, i d'un sector en el qual, com a conseqüència d'unes variacions en els gustos de la demanda, a fi i efecte de mantenir competitiu el seu servei, permanentment s'ha de fer aquesta reconversió. Possiblement, l'abundància de temps enrere, en el quals l'oferta era molt més petita que la demanda i, en conseqüència, estava sempre tot venut, aquesta actualització en alguns moments ha comportat que no s'ha fet amb la dinàmica del dia a dia, i aleshores ara ens adonem que, en algunes ocasions, hem de fer un esforç més important.

Nosaltres estem en contacte —el Govern de Catalunya, el Departament i, d'una manera molt concreta, la Direcció General, que per cert, aprofito per dir que jo no vaig anunciar que hi hauria un relleu en la Direcció General, sinó que va ser el mateix Director General qui va efectuar aquesta manifestació... Aquest contacte, per exemple, porta que —i això es fa amb bastant temps, no en funció, precisament, de l'ordre del dia del Parlament— aquesta tarda jo he convocat, una altra vegada, el

Consell Assessor de Turisme, a fi i efecte del contacte amb tots els agents econòmics i socials: sindicats, organitzacions professionals..., amb totes les institucions que tenen una responsabilitat i una preocupació pel tema del turisme, com és el cas dels municipis, Cambres de Comerç i, evidentment, les institucions també públiques, efectuar una anàlisi de quina ha estat l'evolució de la temporada turística.

Vostè va anunciar aquesta interpellació, senyor Diputat, al llarg del mes d'agost, que és quan, evidentment, en aquell moment —fins i tot, això estava present en els mitjans de comunicació—, hi havia una major preocupació. Quan jo vaig comparèixer el 17 de maig, si no em falla la memòria, davant la Comissió, ja vaig fer una anàlisi, precisament, de com nosaltres prevèiem que aniria la temporada, i, evidentment, es veia que hi havia —com ho ha estat en altres anys— un difícil començament, i hem de reconèixer que els mesos de juny i juliol hi va haver el que jo he anomenat una sotragada important pel que fa a les persones que visitaven Catalunya; l'agost, setembre i octubre, en canvi, hi ha hagut un bon comportament. El resultat final és que, en aquests moments, jo em sumo a aquesta preocupació que té el sector, que té vostè i que té, en conjunt, la societat; estem en uns moments en els quals, així com anys enrere hi havia dificultats que eren més aviat, penso jo, de caire conjuntural, en aquest moment hi ha unes dificultats més de tipus estructural, en tant que es detecten uns canvis en la demanda, que crec que és el que ens ha de portar, precisament, a la preocupació que també compartim, d'anar per un cantó —i aquests són els objectius que té el Govern i que està aplicant el Govern: no el que posarà en marxa, sinó el que està ja efectuant des de fa temps—, per un cantó, un esforç important de la millora del conjunt de les instal·lacions turístiques de Catalunya, i això s'ha desenvolupat a través, diríem, d'una arquitectura normativa, que ha incentivat i ha ajudat que la majoria dels sectors en aquest moment estigui, uns, en un procés de requalificació ja finalitzat i altres en tràmit.

Això evidentment comporta —i em sembla que també ho vaig manifestar recentment— la necessitat que aquesta normativa, per altra banda, jo penso —i en alguns casos no és pas mèrit meu, sinó que ho és dels que m'han precedit— que són modèliques, des del punt de vista que moltes comunitats autònomes, i algunes amb una importància turística rellevant, se'ns adrecen per demanar-nos les experiències, a fi i efecte que ells, després, ho puguin utilitzar en la seva aplicació.

Per tant, normatives actualitzades, cossos d'inspecció que ajudin, no des d'un punt de vista estrictament disciplinari, sinó que —també ho vaig manifestar— des d'un punt de vista d'assessorament dels sectors, incentivadors de la modernització i, naturalment, també, de corregir determinades pràctiques anòmales.

Tot això, evidentment, després porta també a la necessitat de fer una promoció adequada, com vostè comentava. La promoció, enguany l'enfortirem en tres línies fonamentals. Per un cantó, tot el que constitueix l'anomenat mercat de l'interior; és important que el Consorci de Promoció Turística, que agrupa el conjunt de les ofertes turístiques de Catalunya, tingui una presència important en aquells mercats emissors de l'Estat espanyol, i, per tant, ho enfortirem, tota vegada que aquest 26 i escaig per cent que dic que fins ara, fins i tot els mateixos sectors, no hi donaven massa importància, perquè consideraven

que per a ells era més important poder treballar amb estrangers que no pas amb persones de l'Estat, ho incrementarem. Volem mantenir també una presència contínua en els mercats clàssics: l'anglès, l'alemany —amb tot el que comporta en aquest moment la potencialitat d'una Alemanya reunificada, amb una incorporació d'una part important, de prop de 17 milions i escaig de ciutadans, amb una voluntat ferma de fer precisament el que els seus compatriotes de l'altre cantó feien fa uns anys, i, per tant és un mercat que se'ns obre—, tot el que representa, com dic, el mercat dels Països Baixos, França, Itàlia, que és un segon eix de penetració.

I, aleshores, tota vegada que quan parlem de turisme —i vostè s'hi ha referit d'una manera molt esquemàtica, perquè és difícil poder aprofundir-hi—, però el turisme, és clar, hauríem de parlar que, quan hi ha la preocupació fonamental, de quin turisme parlem? Quin tipus de «crisi», entre cometes, tenim? D'ocupació, de demanda, crisi del producte de ciutat, del producte de l'interior, del producte esportiu, del producte tercera edat, del producte salut, del producte joventut, del producte platja, etcètera, per anar circumscriuint precisament i poder fer una estratègia més adequada, en funció de cadascun d'aquests diferents apartats del turisme.

Aleshores, doncs, com dic, volem també tenir en compte una bona evolució que hi ha del turisme cultural, del turisme de ciutat: Barcelona, Girona, Tarragona..., és a dir, no només Barcelona, que té la seva importància, naturalment, pel que representa com a capital de Catalunya, i després, en aquest moment, naturalment, amb tot el que comporta la preparació de les Olimpíades del 92 —que és un *marketing* que és incalculable, des d'un punt de vista pressupostari, el que hauríem de pagar perquè realment es parlés arreu del món de Barcelona i de Catalunya. Doncs bé, aprofitant tota aquesta situació i aquesta bona conjuntura que tindrem durant un parell d'anys, estem programant un tercer eix de penetració important, per part del Consorci de Promoció Turística de Catalunya, en aquests mercats emergents, de llarga distància, com són els Estats Units d'Amèrica i el que constitueix, també, el sud-est asiàtic: el Japó, Corea, Singapur, etcètera. Per tant, el Consorci actuarà fonamentalment en aquesta línia.

També, una de les qüestions, veient l'evolució que hi ha hagut en la demanda, és que els ciutadans europeus, en aquest moment, estan sotmesos també a un conjunt de canvis, que evidentment són el que afecta, diríem, aquesta variació de tipus estructural, que comporta cada dia treballar més el camp de les ofertes complementàries... Per cert, a mi m'agradaria també, amb el màxim dels tons colloquials, recordar-li que la ruta del Cister fa ja un any i mig que funciona, molt abans dels temes que vostè ha comentat; per tant, no és una acció de tipus conjuntural, és una acció que encaixa plenament amb aquesta voluntat que vostè deia: «què faran a partir d'ara?» No, jo em permeto de dir: «miri, el que venim fent...», i amb la voluntat d'enfortir-ho, evidentment, i d'actualitzar-ho i que, del diàleg i del debat, en puguin sortir noves idees, que, sens dubte, nosaltres aprofitarem. El que sí que li vull manifestar és que, per exemple, la ruta del Cister, que inclou tres consells comarcals —no un de sol: tres consells comarcals—, el balanç avui és positiu, no quant a projectes sinó quant a realitats, tota vegada que, en el període de l'any en el qual vàrem considerar els dotze mesos següents al seu inici, per aquestes tres comarques van

passar 250.000 persones, amb tot el que això comporta, de gaudir d'aquesta oferta cultural específica, com són aquests tres monestirs de la ruta del Cister, i tot el que indueix d'efecte multiplicador o d'efecte complementari pel que fa a gastronomia, comerç, etcètera.

Evidentment, dintre d'aquest desig d'estimular i potenciar l'oferta complementària, amb molta satisfacció en el seu moment vaig defensar davant el Ple d'aquesta Cambra la Llei dels Centres Recreatius Turístics, que ve a complementar, a dinamitzar i a millorar la nostra oferta. El primer va ser el que vostè ja ha comentat; jo penso que el Govern de Catalunya, pel que fa, d'una manera molt concreta, al meu Departament —ja que em va correspondre presentar la Llei, convocar el concurs, atorgar la concessió del concurs i, a continuació, el seguiment des del punt de vista turístic—, ha estat ràpid i ha estat, precisament, posar al servei de la societat catalana un projecte que té un interès, precisament, en el qual veiem que hi ha aquesta inflexió, i aleshores és necessari. El Govern de Catalunya, en tot moment —començant pel Molt Honorable President, i pels Departaments, pels Consellers, que en funció de l'especificitat i de la complexitat d'aquesta qüestió han hagut d'intervenir—, en tot moment ha actuat amb diligència, tant des del punt de vista d'Administració local com també, evidentment, des del punt de vista de política territorial. Vostè coneix —i, per tant, em sembla que ara és obvi, fins i tot demano disculpes al President...

El Sr. PRESIDENT: Es pot excedir perquè el senyor interpellant també s'ha excedit durant dos minuts; de manera que li'n queda un, per igualar el temps del seu interpellant.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME: Moltes gràcies, Molt Honorable President. I, per tant, això, vostè ja ho coneix: han aparegut unes dificultats, de tipus jurídic; per tant, crec que hem de ser respectuosos amb tot el que representa, precisament, aquest repartiment, que és la base de la democràtica —executiu i judicial—, i, aleshores, al que jo sempre he apel·lat és que les parts implicades —en aquest cas concret, els dos municipis— actuïn amb la màxima fermesa amb els seus convenciments, però, a la vegada, amb la màxima responsabilitat, a fi i efecte de veure que, del conjunt en el qual en aquest moment hi ha una major preocupació, que són precisament aquestes ofertes anomenades «de platja» i en llocs més massificats, convé cercar aquesta especificitat, que, en aquest cas concret, a la Costa Daurada, aquest projecte ha d'ajudar a arranjar aquesta qüestió. Jo estic convençut que el procés en el qual, en aquest moment, estan de diàleg, ha d'acabar que en un curt espai de temps aquest projecte pugui ser una realitat.

Per tant, jo, molt breument, i aleshores potser en el torn de rèplica podré aprofundir; lamento si alguna qüestió que vostè m'ha plantejat no li he comentat, no és per no tocar-ho, penso que en la rèplica ho podrem fer, és el punt de vista del Departament, és el punt de vista d'aquest Conseller, és el punt de vista del Govern de Catalunya, de cara, precisament, a cercar que el nostre producte turístic, el català, sigui un producte que s'actualitzi, que es modernitzi, que millori, que incorpori tot el que en aquest moment la demanda exigeix, en funció d'aquesta major —perdó per la redundància— exigència, a fi i efecte que l'activitat turística a Catalunya, que és important, que al seu moment va ser pionera, que en aquest moment té un pes important en el si de la nostra economia, continuï enfortint-lo, amb el convenciment que la diversitat de recursos turístics de Catalunya, que la

dinamicitat dels nostres homes i la voluntat de les institucions és, precisament, fer un producte modern. A la rèplica podrem parlar d'infraestructures i serveis, que, sens dubte, en constitueix una part molt important, i que amb molt de gust li podré contestar, a continuació.

Moltes gràcies, Molt Honorable President, per la tolerància. Senyores i senyors diputats, gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Per a un torn de rèplica, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Xavier Latorre.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, agraïment per agraïment, senyor Conseller, que això, com deia un il·lustre diputat d'allà dalt ahir, això sembla Versalles, darrerament. Doncs bé, li agraeixo que vostè també vulgui fer un debat monogràfic; jo l'he vist amb ganes de fer aquest debat, el que passa és que no el deixen, ni a vostè ni a mi, però no es preocupi, ja ho farem als passadissos, vostè i jo.

Parlarem de tres o quatre coses només, perquè jo ara no vull tornar a excedir-me. Quan parlem del foment, de la promoció del turisme, jo estic plenament d'acord amb les grans línies, amb els grans trets que vostè ens ha dibuixat aquí, de la promoció del mercat interior als mercats clàssics i als turismes alternatius. No hem tingut l'oportunitat, per la mancança de temps, de poder concretar cap mesura d'aquest tipus. Sí que m'hauria agradat, senyor Conseller, i li ho dic sincerament, doncs, una referència més explícita als països de l'Est, ara que 400 milions d'habitants del planeta, doncs, estan començant a accedir a la seva llibertat i, a partir d'aquí, a tenir la possibilitat —possibilitat— de canviar, doncs, els seus costums estiuencs.

Permeti'm, senyor Conseller, una petita recomanació, que és anecdòtica, purament anecdòtica, però que la faré: quan parlem de promoció del turisme interior, siguem conseqüents —tots plegats, tots plegats. Que s'han d'incrementar les despeses de promoció? Evidentment. I faré una altra referència a un municipi que també vostè coneix prou: és Platja d'Aro. Jo hi he estat aquest cap setmana, en tot un seguit d'actes, a Platja d'Aro, un dels quals, doncs, era la festa de la cervesa i l'altre, doncs, un homenatge que aquell Ajuntament, doncs, ha fet a la figura del President Companys. Doncs jo parlava amb l'Alcalde d'aquella població, i amb el Regidor de Turisme, i se'm queixaven: se'm queixaven que fa un mes, a l'últim plenari, havien portat una proposta de canviar la destinació d'una partida econòmica de 40 milions de pessetes per a la promoció turística, que necessita aquell municipi com necessita tota la costa catalana; no cal que li digui que els regidors del seu grup municipal van votar en contra —van votar en contra: 40 milions de pessetes. És anecdòtic, però m'interessa referir-ho.

La referència que jo he fet a Catalunya Ràdio i a la ruta del Cister era perquè el que es deia avui a Catalunya Ràdio tenia una referència explícita, explícita no a les tres comarques, sinó a una comarca —només, a l'espot, es parla de la Conca de Barberà—, i és l'element polític que jo volia significar. Només això. I el que jo li demanava, senyor Conseller, eren més propostes d'aquestes característiques —que en sobren, ens sobren elements per fer propostes d'aquest tipus.

Vostè m'invitava a insistir en les infraestructures, i jo accepto aquesta invitació. Miri, senyor Conseller, jo, justament ahir a la nit, vaig rebre a casa meua una resposta a una pregunta parlamentària que feia referència a la situació sanitària de les aigües

i de les platges de Catalunya —ahir a la nit—; era una pregunta parlamentària de... ja fa temps, com totes, en la qual demanava informació sobre la situació a les platges de Montgat, el Prat de Llobregat, Calafell i l'Ametlla de Mar.

Dades seves, dades seves —segons una classificació del Ministeri de Sanitat i Consum, s'atorga la categoria zero a tota aquella aigua no recomanable per al bany i que no compleix els nivells imperatius—, doncs, dades seves —és el quadre que vostè m'envia—, temporada d'estiu 1989: Montgat, a l'espigó, qualificació zero; els banys de Montgat, zero; el Prat de Llobregat, zero; un altre Prat de Llobregat, zero; a l'Ametlla de Mar, zero; a l'Alguer, zero; a Segur de Calafell, zero; a Calafell u-zero, i a Calafell, dos-zero. Tot zeros. Tot zeros.

Qualificació segons l'estudi estadístic de la Generalitat. S'estableixen quatre categories, esmentaré només les dues que hi figuren: categoria C, aigua momentàniament contaminada; categoria D, aigua de mala qualitat per al bany. Anem al quadre: Mongat, a l'espigó, D; als banys de Montgat, C; al Prat de Llobregat, D-D; a l'Atmella de Mar, C-C; a Calafell..., a Segur, D; a Calafell, D-D. Aigua no recomanada per al bany.

Deixi'm també entrar en la concreció puntual d'una platja que jo conec una mica: és la de Calafell. Més de 50.000 persones es banyen cada dia a Calafell, a l'estiu, més de 50.000; doncs, en tot l'estiu de l'any passat, cap cartell, cap cartell de cap organisme, cap cartell de cap organisme, va indicar a aquests 50.000 ciutadans de Catalunya, de la resta de l'Estat i de l'estranger que disposaven d'aigua de mala qualitat per al bany. I deia algun diputat del seu Grup parlamentari: «Això era l'any passat». Evidentment. I aquest. I aquest. Aquest any també, perquè jo..., jo crec que m'hi he banyat tres vegades, aquest any, a les platges de Calafell. A les platges de Calafell (*remor de veus*). I jo l'invito, senyor Conseller, que vingui a banyar-se quan vulgui a les platges de Calafell, i després, com que jo l'estimo personalment, el convido que vingui a dutxar-se a casa meua, perquè jo li asseguro que de les platges de Calafell sortirà d'una manera que a vostè, ni a mi, no li agradaria que surti un conseller de la Generalitat.

I una referència molt puntual al parc de la Busch, senyor Conseller. No s'ha queixat, i no s'ha de queixar, del comportament que tots els grups de l'oposició hem tingut davant d'aquest problema: no ho ha fet, i jo li ho agraeixo. Sort, també —entre cometes, la sort—, que els dos ajuntaments, l'Ajuntament i la Gestora, són del mateix grup polític —que no esmentaré per no fer propaganda—, perquè, si no fos així, alguna cosa potser ens haurien escoltat.

Però li haig de fer dues referències. Una, a una intervenció meua durant el debat de la Llei del parc, de Centres Recreatius i Turístics: quan vostè, senyor Conseller, ens parlava del que vostè anomenava «projecte estrella», potser vostè recordi que jo li deia: «Senyor Conseller, no ens "estrelléssim" amb aquest "projecte estrella"». No era ni molt menys un desig: criticàvem el fet que vostès havien preparat un vestit a mida, com després ha quedat a bastament demostrat; un vestit a mida per als senyors de la Busch; un vestit a mida que l'hem preparat, l'hem confeccionat i ara ens ho tornen i diuen: «Miri, aquest vestit que m'ha fet, em sembla molt bé, però, si ho volen, s'ho hauran de pagar».

Gràcies, senyor President, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Latorre. L'Honorable Conseller, per al torn de rèplica, té la paraula. De contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME: Moltes gràcies, Molt Honorable President. En fi, amb el major dels respectes, com vostè diu, versallescos: aquest Conseller, no és que no li deixin fer; el que passa és que aquest Conseller ja ho va fer en Comissió, i el que abans he dit, potser tangencialment, vostès no hi van venir. Vam estar, durant quatre hores, Govern i oposició, i tots els grups, debatent amb profunditat això que vostè vol que ara jo li expliqui, de les rutes. Bé, hi podríem dedicar temps, si el President també m'autoritza, amb una certa tolerància, a utilitzar el temps. Per tant, jo li agrairia que..., en fi, determinades ironies poden ser més o menys agradables en la discussió dialèctica, però m'agradaria més anar al fons del tema. Per tant, el debat el vam efectuar, durant quatre hores i escaig, discutint, veient propostes, preguntes, respostes, etcètera; per tant, el debat ja es va fer. En qualsevol moment, jo estic disposat... Quan hagin canviat les circumstàncies. El 15 de maig, 17 de maig —em sembla recordar—, hi vam dedicar el temps que feia falta.

Vostè diu: «Home, vostè no ha parlat dels països de l'Est!». Ja hem dit que, en una interpellació, s'ha de... Sí, que n'he parlat: m'he referit concretament a la incorporació a la República Federal Alemanya. I també li puc dir en aquest moment que, les persones que ens visiten d'aquests mercats, comença a ser important: en una determinada localitat el turisme, per exemple, iugoslau té un pes important ja realment rellevant; estan arribant ja ciutadans de la Unió de Repúbliques Socialistes, de la URSS, vénen. Per tant, és un mercat important. És un mercat, de tota manera, que jo sempre he manifestat que cal que l'anàlitzem amb la màxima cura perquè no ens adormi la necessitat de modernitzar enèrgicament les nostres estructures turístiques.

Vostè s'ha referit a un municipi, que evidentment conec, i aprecio, Platja d'Aro, i llavors diu: «Els seus regidors allà han votat en contra d'una partida»... Bé, jo, en primer lloc, el que m'agradaria és manifestar que, en fi, un ajuntament ha de fer els seus pressupostos, i que, evidentment, en un municipi turístic important, com és aquest, possiblement els nostres regidors han considerat que hi havia un altre ordre de prioritats i, més que parlar del pressupost, potser no estaven d'acord amb el contingut, i possiblement el que consideraven és que, abans d'anar a efectuar el marketing d'una població important i rellevant turísticament, possiblement s'havien de fer un conjunt d'inversions de cara a la neteja de carrers, acabament de determinades infraestructures públiques... I, aleshores, possiblement, van dir: «Abans d'anar a vendre un producte, acabem-lo de millorar, que és precisament un dels grans mals que en aquests moments té, i és l'esforç que han de fer: infraestructures, millora de productes, etcètera».

Ho reitero: el programa de la ruta del Cister inclou tres consells comarcals. Una altra cosa és que en un moment determinat els tres consells comarcals..., el de l'Urgell per un costat faci una determinada publicitat, el de la Conca de Barberà faci una determinada promoció... Ara, és un producte dissenyat fa un any i mig, i en el qual les conclusions són ben concretes. I n'hi ha d'altres, no és únic, no va ser conjuntural, ni va ser preveient... En aquest moment tenim un conjunt d'ofertes de tipus cultural, que van des de la ruta del romànic —n'hem parlat fins i tot, jo crec, des d'aquesta mateixa tribuna—, el modernisme,

el gòtic, el barroc... —cultural—; quant a l'esportiu, des dels senders...; quant a tot el que és l'oferta de l'activitat esportiva i complementària, en les estacions de la zona pirinenca... Per tant, hi ha un ventall ampli, hi ha un ventall ampli.

Vostè ha dedicat molt de temps al tema de les platges, i em sembla bé que com a oposició vulgui reflectir aquells punts en els quals cal treballar. El 86% de les platges de Catalunya estan en condicions òptimes, en funció de la puresa de les seves aigües, per donar una oferta. I, això, fins i tot ho va dir el Molt Honorable President de la Generalitat en el moment del debat de política general. I no per unes qualificacions que haguem pogut donar una administració o una altra: Europa. Les banderes blaves són una realitat, és una realitat, i aquí és un esforç de totes les administracions: les municipals, les diputacions, evidentment molt decisivament del Govern de Catalunya, i, en algunes ocasions, també, la col·laboració del Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme, en tot el que són els plans de sanejament. S'hi està treballant, i no en un sentit de fer projectes, sinó en un sentit de fer projectes però d'executar-los —i alguns, fins i tot, en aquest moment estan ja en funcionament.

Miri, jo també, amb extrema cordialitat..., el «número» d'anar-nos a banyar a determinades platges, ja ho va fer un determinat senyor fa temps; crec que el que hem de fer és treballar, i, amb aquest pla de treballar, evidentment buscar aquelles mesures que el conjunt i la majoria de les zones turístiques de Catalunya, les zones turístiques de Catalunya, vagin millorant. Vostè ha fet esment a unes zones en les quals hi ha una especial conflictivitat, que és tota aquesta part, diríem, de la proximitat de les zones més industrials de Barcelona, algunes de les que vostè ha dit; per tant, aquí, s'hi ha de continuar treballant, i amb aquesta voluntat ho farem.

Tema Busch, per acabar —perquè ja el llum vermell s'ha encès. Escolti'm, reitero que el projecte que es va presentar com a conseqüència del concurs que la Llei de Centres Recreatius Turístics va dissenyar —un parc en el qual hi hagi una oferta de tipus complementari esportiu, una oferta de tipus lúdic molt important i un espai de zona residencial— és un projecte, en aquest moment, important. Vaig dir «estrella»? Sí, senyor: ho mantinc. I jo estic convençut que podrà ser una realitat. Per tant, ara, aquí, el que hem de veure és que, en aquest moment en què la Costa Daurada veu amb preocupació que cal —i ho deia fa uns instants— millorar el conjunt dels seus serveis, estic ben convençut que el sentit de responsabilitat de dos ajuntaments... I, a més —ho he dit—, que legítimament defensen unes qüestions que consideren que són importants, i, per tant, nosaltres, que som municipalistes, nosaltres que entenem que l'autonomia municipal ha de dissenyar, i ha d'estudiar, i ha de donar solucions a determinats problemes que els afecten, per part nostra, per part meua, i penso, almenys, per part de tots els grups de l'oposició, de tots els grups —i, evidentment, del que dona suport al Govern de Catalunya—, el màxim respecte. I, junt amb el respecte, la petició que l'anàlisi sigui seriosa, sigui profunda; que, en determinades ocasions, aspectes —podríem dir— més de tipus sentimental —que són importants, perquè els sentiments són el que mouen els pobles— es moguin dintre d'una línia de progrés, cap a donar als nostres ciutadans unes bones ofertes, donar als nostres ciutadans un bons equipaments.

Vostè s'ha referit al tema de les aigües de les platges. Jo, per exemple, també em voldria referir a tot l'esforç que s'ha fet en

el tema de carreteres, tot l'esforç que s'està fent en el tema d'abastament d'aigües... I, en concret, a la zona que vostè ha indicat, que jo conec —sí, senyor, la conec—, puc manifestar que hi ha una sèrie de projectes coneguts en els quals, en un curt espai de mesos, en un curt espai de mesos, a través de la portada d'aigües, tant de la Muga, com del Pasteral, com de la Tordera, la zona aquesta de la costa de Girona quedarà arranjada, com l'any passat va quedar arranjada bona part de la costa de Tarragona i una part de la costa de Catalunya, com a conseqüència, precisament, d'aquesta voluntat de treballar en aquells objectius. Com va ser el minitransvasament de l'Ebre, que ha donat aigua potable en quantitat i qualitat a una bona part de la costa catalana: aquest no és un projecte, també, que es va fer en un moment determinat de cara a un cert —diríem— maquillatge, sinó de cara a treballar profundament en les infraestructures de l'abastament d'aigua. Per la part de les costes de Girona hi ha aquests tres projectes en funcionament alguns, que també permetran, en un curt espai de temps —els mesos necessaris de l'execució de projectes complicats i valuosos— que també puguin millorar el conjunt de les infraestructures. I després, naturalment, hi haurà un conjunt de serveis amb els quals hem de col·laborar: administracions locals, consells comarcals, Generalitat i també demanar a l'Administració central que hi hagi la sincronització suficient perquè aquest esforç compartit sigui una realitat com abans millor.

Senyores i senyors diputats, moltíssimes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller.

Passem ara a les mocions. Amb l'assentiment de la Cambra, modificarem l'ordre i veurem, en primer lloc, la Moció número 6, de l'ordre del dia, que és sobre la Modificació dels Límits Territorials dels Municipis... (*Remor de veus.*) La 5! Competències de les Cambres Agràries, que defensarà el senyor Víctor Gimeno. Té la paraula.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les Funcions i les Competències de les Cambres Agràries

El Sr. GIMENO: Senyor President, senyores i senyors diputats. En el debat de la interpellació que va motivar aquesta Moció vam intentar posar de manifest una situació poc lamentable com és l'abandó progressiu a què es veu abocat el sector agrari a causa de la manca d'interès dels respectius governs, tant de Catalunya com de l'Estat. Vull recordar que la interpellació fa cent deu dies que la vam substanciar, era sobre les funcions i les competències de les cambres agràries, perquè el que ens preocupa a Iniciativa per Catalunya no era tan sols si les Cambres estan o no traspasades, si estan o no renovades, sinó si les funcions que aquestes feien d'atenció i de servei al pagès es desenvolupaven d'una forma satisfactòria o no. Perquè el que entenem més important no és qui pot fer les coses, sinó què es fa o què es deixa de fer. Vam parlar, lògicament, quan parlàvem de les cambres agràries de les transferències que havien de fer-se de l'Estat a la Generalitat en aquest tema i ja vam deixar ben especificat, tant el Conseller com jo, que no hi va haver aquest traspàs, que fa deu anys que sol·licitem el traspàs de les cambres agràries i que no s'ha produït.

Per tant, va quedar clar que per part del Govern central tampoc existeix una agilitat manifesta ni una preocupació constata-

ble pel tema dels serveis agraris. Després de la Sentència del Tribunal Constitucional de juliol de 1989, referida tant a la Llei 18/85 de Cambres Professionals Agràries com a la Llei 23/86 de Bases de Régimen Jurídico de las Cámaras Agrarias, la situació no ha canviat gaire. Ha passat més d'un any i continuem sense transferències, continuem sense eleccions sindicals agràries, no s'ha pres cap resolució sobre els béns patrimonials, i, en definitiva, cap de les dues lleis s'han començat a aplicar. Fixin-se bé: cinc i quatre anys després de la seva promulgació. El més greu, de totes maneres, no és això ni si el funcionament de les cambres agràries és més o menys democràtic; si aquestes s'haguessin mantingut en les activitats que anaven fent, almenys, haurien fet una determinada tasca. La gravetat està, precisament, en el deteriorament de les funcions que feien i que avui no poden fer. Aquest fet va ser específicament reconegut pel Conseller en diversos exemples, als quals ell mateix va fer al·lusió, i que significa, per damunt de qualsevol consideració de caràcter formal o legalista, que els serveis d'atenció als pagesos s'han deteriorat manifestament, i que aquests serveis no han estat compensats, ni de bon tros, per les oficines comarcals del Departament que en alguns casos es troben a més de trenta quilòmetres de les poblacions en què viuen els pagesos, i que aquestes oficines no han estat sempre o no són encara tampoc un model d'eficiència i de voluntat de servei.

Jo voldria llegir-los un extracte d'una carta, signada per un president de cambra agrària, que em va dirigir i que em deia que: «Les cambres agràries han donat moltes facilitats als agricultors gestionant-los la Seguretat Social, cursant paperetes per a la maquinària agrícola, essent vehicle per aconseguir crèdits; per aquí ha passat el tràmit per obtenir les subvencions del gas-oil i també de l'oli de les collites; s'han fet estadístiques i s'han cursat peticions d'ajudes de diversa índole; a més es portava la guarderia rural i es cuidaven els camins i es gestionaven els tractaments aeris contra les plagues.» Continua dient aquest President de Cambra agrària: «No queda pràcticament res, no sé si aquests serveis eren suficients o si faltava o sobrava alguna cosa. El que sé és que ara no hi ha qui ho faci, i ara qui en té la necessitat ha d'anar a les gestories. Això no és donar facilitats i apropar els serveis a qui tan necessitat n'està, després de molts anys que se l'exprimeix i se l'empobreix fins a límits insostenibles.» I faig l'última referència que ell deia. Diu: «El que es podria fer ara és solucionar la situació d'indefensió en què es troba la pagesia. Si no valen les cambres agràries» —i ho diu un president— «fora, però a veure si es posa quelcom millor i sense tardar molt.»

A la Moció que en aquests moments estic defensant som conscients que no es resol el problema de la pagesia. El problema de la pagesia és molt més complex i difícil que el tema concret que avui ens ocupa, ja que la Moció tan sols pretén acabar amb aquesta situació de desídia, d'abandonament i de renúncia a exercir correctament unes funcions que no resolien la problemàtica del pagès, però sí que els ajudava a fer més suportable la seva tasca; tasca que —ahir mateix ho portaven els diaris— el mateix Enrique Barón, President del Parlament Europeu, qualificava de «maledicció»..., l'activitat del pagès la qualificava de «maledicció».

Funcions, en definitiva, les de les cambres, que s'han deixat de realitzar per la impossibilitat de les respectives cambres agràries locals, i que sols en alguns casos s'han assumit més per

voluntarisme que per convicció i per competències traspasades als ajuntaments, els quals se n'han fet càrrec. I aquests ajuntaments s'han trobat amb un mort que no han volgut que es quedés al carrer. El que no s'ha produït, evidentment, és cap acord, decret, llei ni ordre que digui als ajuntaments com i amb quins instruments i recursos han de realitzar aquestes funcions.

Iniciativa per Catalunya creiem que això no pot continuar així, assumint les coses de qualsevol manera, no es pot abandonar el sector agrari a la més pura i dura aplicació de la llei de la selva. Per això plantejem la Moció en dos apartats. En el primer, urgim el Govern de l'Estat al desplegament de la Llei 23/86, de Bases de Régimen Jurídico de las Cámaras Agrarias, amb els objectius de promoure la convocatòria d'eleccions sindicals en el sector agrari, que defineixi el grau de representativitat de les diferents organitzacions. Fa —ho repeteixo— tretze anys que no s'han realitzat eleccions sindicals al camp. Objectiu també, en aquest desplegament de la Llei, d'aconseguir les pertinents atribucions del patrimoni sindical, que hi ha un consentiment en l'ús, però no una adjudicació de la propietat i, òbviament, amb l'objectiu de paralitzar la progressiva degradació en l'exercici i les funcions de les actuals cambres agràries.

Òbviament, dins d'aquest primer apartat hi ha implícit el traspàs de les cambres agràries del Govern central a la Generalitat, cosa que possibilita la Sentència del Tribunal del juliol del 89.

I, el segon punt, l'única cosa que demanem és que, per part del Govern, s'elaborin les mesures adients per garantir la transferència dels recursos, competències i funcions de les actuals cambres agràries als ajuntaments i/o als consells comarcals corresponents. Amb quina idea? Amb la idea d'institucionalitzar la realització d'aquestes funcions que exercien les cambres agràries fa uns anys i que avui ja no exerceixen i, per tant, en lloc que les vagin agafant voluntàriament els ajuntaments, que les agafin els ajuntaments o els consells comarcals, per norma, ja que són, tant els uns com els altres, les institucions més properes als ciutadans.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Com que no hi ha presentades esmenes, es passa directament a la intervenció dels grups, els que ho sol·licitin. En primer lloc, l'Agrupació parlamentària del CDS. Set minuts i mig, com a màxim.

El Sr. MARTÍN: Seré molt més breu. Gràcies, senyor President. Els centristes donem suport i donarem suport a qualsevol iniciativa, tant si es tracta de treure de l'oblit i donar oxigen a les actuals cambres agràries, com si del que es tracta és de dissenyar-ne unes de noves.

Per això, i davant la manca d'iniciativa en aquest darrer sentit, els diputats del CDS donarem el nostre suport a la Moció del Grup d'Iniciativa per Catalunya, tot manifestant la nostra disposició i voluntat d'estudiar, amb urgència, nous camins si la perspectiva fos de deu anys més d'espera.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín. Esquerra, parlamentari Mixt? No? El Grup Popular vol intervenir? Té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor President. Per anunciar el posicionament del Grup Popular a la Moció defensada per l'Il·lustre Diputat senyor Gimeno, del Grup parlamen-

tari d'Iniciativa; estem d'acord amb vostè de la necessitat ja urgent, davant el deteriorament de les cambres agràries i amb l'impàs que es troben des de 1978, a demanar al Govern de l'Estat el desplegament de la Llei 23/86, de Bases de Règim Jurídic de les Cambres Agràries, i coincidim amb els objectius a què vostè fa referència en el primer punt de la Moció. I amb aquest criteri, hi votarem favorablement.

Pel que fa el punt número 2, entenem que, primer, han d'estar transferides les cambres agràries i les seves competències a Catalunya, mentre això no es produeixi, creiem que no es pot parlar d'elaborar mesures, i, en aquest sentit, el Partit Popular ens abstindrem en el punt número 2.

Res més i gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Socialista, té la paraula el senyor Aleu.

El Sr. ALEU: Gràcies, senyor President. Repetidament es va fer al·lusió, durant la interpellació, a la Sentència del Tribunal Constitucional sobre les dues lleis i algun altre decret d'alguna altra comunitat autònoma, concretament, de la Comunitat Autònoma Gallega, i, des del nostre punt de vista, s'ha donat una àmplia explicació del que ve a dir la Sentència del Tribunal Constitucional, i que, des del nostre punt de vista, condiciona el nostre vot a aquesta Moció. I el que queda clar a la Sentència del Tribunal Constitucional és declarar absolutament inconstitucional el fonament principal de la Llei Catalana de Cambres Agràries, que és l'obligatorietat.

Per tant, això, com que veiem que fins avui això no s'ha esmenat, no hi ha hagut cap iniciativa parlamentària per rectificar l'obligatorietat de la Llei de Cambres i per rectificar la Llei Catalana, nosaltres, en els punts primers, ens abstindrem totalment.

Respecte al punt segon, que parla de la transferència als ajuntaments, nosaltres estem totalment d'acord que aquesta transferència es faci, sigui des del Govern de la Generalitat, sigui des del Govern de l'Estat, i la veritat és que ja s'està fent; s'ha fet —aquesta transferència— als ajuntaments de la Comunitat Autònoma Valenciana i també als ajuntaments aragonesos. I nosaltres entenem que s'està avançant en la transferència als ajuntaments catalans, hi ha converses tant amb la Federació com amb l'Associació, i estan molt avançades amb alguns ajuntaments regits per la majoria del Parlament, per la qual cosa entenem que aquest punt es podrà aprovar amb facilitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Aleu. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió intervé l'Illustre Diputat senyor Pere Parera.

El Sr. PARERA: Gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats. Bé, en pujar en aquesta tribuna i venir a parlar de cambres agràries m'adono que aquella problemàtica tan greu que feia tremolar tota la Cambra l'octubre de l'any 1980, veig que s'ha apaivagat. Fins i tot, dels il·lustres diputats que vam debatre-ho, sóc jo l'únic supervivent. Alguns, fins i tot, no hi són, i els altres, doncs, no han sortit.

En el cas del Diputat propietari de la Moció, ens adonem que fins i tot han canviat molt les posicions referents a les cambres agràries. El seu antecessor, el senyor Maties Vives, tenia uns criteris totalment diferenciats quan parlava de cambres agràries, i el *Diari de Sessions* és testimoni fefaent d'això, es trobava que parlava d'«organismes caciquils», «corrupteles»

que s'hi produïen; avui ha vingut a defensar i ha vingut a donar exemple d'honestedat, de gestió i tal. Escolti'm, miri, ni una cosa ni una altra. Desgraciadament, aquest tema va començar a ser conflictiu —i perdonin que faci una mica d'història— quan el Govern de la UCD, l'any 1977, va elaborar un decret, no una llei, i l'any 78 es van produir unes eleccions a cambres agràries, que van estar molt discutides i molt mal interpretades.

D'aleshores ençà han passat moltes coses: hi ha hagut fins i tot canvis de govern. Per això, precisament, també la posició d'altres grups no té la fortalesa que tenia aleshores, l'any 80. Em refereixo al Grup Socialista, perquè aleshores no tenia la responsabilitat del Govern de l'Estat. I lògicament, què és el que ha passat de l'any 80 ençà? L'any 80, aquest Parlament decidia dissoldre les cambres agràries i tornar el seu patrimoni, i això no solament no s'ha efectuat, perquè no era capacitat d'aquest Parlament, ja instàvem..., la Comissió Mixta, el 2 d'octubre del 80 ho demanava i ho tornava, el ple de la Comissió Mixta ho tornava a demanar el 2 de febrer del 84, i després, desgraciadament, en no fer-se efectiu aquest traspàs, el 19 de setembre del 85 ja presenta un conflicte positiu de competències per la denegació repetida d'aquest traspàs. Recordo que de l'any 78, de l'any 77 que comença el conflicte, hi havia el Govern de la UCD, a partir del novembre del 82, hi ha el Govern del PSOE. La posició, al nostre entendre, no solament no ha millorat, sinó que ha empitjorat. I mentrestant, què ens trobem? Que unes eleccions conflictives que es van fer per al llarg de quatre anys, n'han passat dotze, d'anys, i quan parla que s'han deteriorat o s'han degradat, home, com no s'han d'haver deteriorat, i com no, en alguns aspectes, s'han d'haver degradat?, si han passat dotze o tretze anys, si aquella gent que va estar elegida fins i tot per llei de vida, molts, ja no hi són, els altres han canviat de professió, els altres estan jubilats? Val a dir, també, que s'ha de reconèixer, doncs, l'esforç que moltes persones han fet al llarg d'aquests anys, aquests que només van estar elegits i discutits per quatre anys, i aquests sí que se'ls hauria d'agrair tot el treball que han fet.

Per totes aquestes raons, per totes aquestes raons, nosaltres, d'aquesta Moció del senyor Gimeno li acceptarem només el que es refereix al primer punt, i ja anuncio des d'aquí que votarem votació separada a partir d'on diu: «Urgir el Govern de l'Estat al desplegament de la Llei 23/1986, de Bases del Règim Jurídic de les Cambres Agràries». I bé, i per què no li podem acceptar? Doncs, els diferents apartats del punt 1, quan diu: «Promoure la convocatòria d'eleccions sindicals del sector»? Home, per «promoure la convocatòria», ell sap molt bé que la Llei de Bases obliga a un desplegament, desplegament que també s'ha demanat i que no s'ha portat a terme. Quan ens parla de les atribucions del patrimoni sindical, sap ell molt bé que també aquest patrimoni sindical va lligat al si de les cambres agràries. I si és que ens parla d'un altre patrimoni sindical, sap molt bé, el senyor Diputat, també, que s'han fet diverses gestions des d'aquí, instant el Govern de Madrid, i des del Govern de Madrid s'han fet diferents iniciatives, des de diferents grups —el seu també—, el d'aleshores Minoria Catalana també n'ha fet, i crec que en diferents aspectes s'han aconseguit alguns traspàsos positius. En queden molts encara de pendants, però tampoc creiem que sigui objecte d'aquesta Moció.

I, quan parla de «paralitzar la progressiva degradació de l'exercici de les funcions», nosaltres això tampoc ho podem ac-

ceptar, pels motius que he explicat abans, doncs, que una cosa que estava pensada per a quatre anys, conflictivament, i que n'han passat dotze, tampoc podem posar en el mateix sac la gent que ho ha portat d'una manera honesta i correcta.

I quant al segon punt, el segon punt de la Moció, nosaltres entenem que tampoc podem anar a admetre que es poden posar aquestes «mesures adients per corregir la transferència de recursos», les competències, donant competències als ajuntaments, als consells comarcals, d'un tema que no ens ha estat traspasat. Què és el que ha fet el Govern de la Generalitat per superar aquesta mancança, aquesta problemàtica que ens arrossega durant dotze anys el Govern central en no fer-nos un traspàs? Home, miri, per un cantó, des del Govern de la Generalitat es va fer una llei que va estar impugnada, però que en la seva major part ha quedat totalment desblocada, i a part d'això hi ha hagut... (*Remor de veus.*) Sí, senyor, sí, senyor Aleu, tret de l'obligatorietat que fa esment a un article, la resta es pot tirar endavant, però lògicament falten els traspassos.

I, mentrestant, què és el que es podia fer des del Govern de la Generalitat? Doncs, una petició també històrica que demanaven els sindicats agraris, i que pràcticament els ha donat satisfacció, que és uns serveis comarcalitzats, uns serveis comarcalitzats que, en gran mesura, han suplert les possibles mancances i, a més a més, no es pot fer tampoc sense tenir els traspassos, el fet que es comenci a repartir als ajuntaments o als consells comarcals tots aquests serveis que són propietat de les cambres i que, mentre no existeixin els traspassos, no es poden dur a terme.

És per totes aquestes qüestions que nosaltres, tots aquests punts, aquests punts diferenciats del punt 1 i el punt 2, nosaltres hi votarem en contra. I faria un prec. Jo demanaria que, per coherència amb tot el que he explicat, per coherència i fent una reflexió d'una realitat històrica d'un tema que desgraciadament no fa cap alegria haver de pujar a la tribuna i haver-ne de parlar mentre no tinguem els traspassos, precisament per totes aquestes coses, en coherència amb tot això, reflexionessin els diferents grups i també seguissin l'exemple del Grup de Convergència i Unió i hi votessin en contra.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Senyor Gimeno?

El Sr. GIMENO: Per contradiccions, si us plau.

El Sr. PRESIDENT: Contradiccions?

El Sr. GIMENO: Sí. Ell ha posat en boca meva paraules que...

El Sr. PRESIDENT: Té un minut per a la contradicció.

El Sr. GIMENO: Sí. Ell ha dit que jo he parlat d'«honestetat de cambres agràries», i que els plantejaments que feia jo eren molt diferents dels que feia en Maties Vives al seu moment, quan es discutia aquí la Llei de Cambres Agràries. Jo vull dir que això és absolutament fals. Jo no he parlat, no he qualificat la gent que ha exercit de presidents o membres de les cambres agràries —i ho vam criticar al seu moment i ho continuem criticant— jo, l'únic que he dit aquí és que el que estàvem valorant en la interpellació i en la Moció eren els serveis que exercien i les funcions que exercien les cambres agràries, i que això s'ha deteriorat. Allò altre... No hem parlat de l'honorabilitat o d'altres coses, de les persones que ho feien.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. PARERA: Senyor President, un moment si us plau, només per...

El Sr. PRESIDENT: Digui, digui.

El Sr. PARERA: Només per dir que afortunadament hi ha un *Diari de Sessions* en el qual es podrà comprovar si existeixen o no aquestes contradiccions.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Exactament. Gràcies. Passem a la votació. En primer lloc, separatament, senyor Parera, les dues primeres línies... O sigui «Urgir el Govern de l'Estat al desplegament de la Llei 23/86, de Bases del Règim Jurídic...»

El Sr. PARERA: Sí. Fins al punt de les cambres agràries, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament. Doncs, fins aquí.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest primer punt ha quedat aprovat per 66 vots a favor, cap en contra i 16 abstencions.

Es vota a continuació la resta de la Moció.

El Sr. AYGUADÉ: Senyor President, hem demanat votació separada del punt segon, nosaltres.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, es vota ara la resta del punt primer.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La resta del punt primer ha quedat rebutjada per 8 vots a favor, 59 en contra i 16 abstencions.

Es vota el segon punt de la Moció.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest segon punt ha quedat rebutjat per 19 vots a favor, 59 en contra i 5 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la concertació social a Catalunya per al 1990

Passem al punt quart de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la concertació social a Catalunya per al 1990, presentada per l'Illustre Diputat senyor Saura, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. SAURA: Senyores i senyors diputats, passaré a defensar la Moció subsegüent sobre la concertació social que la Diputada Rosa Fabian defensà abans de l'estiu. Tant el contingut de la interpellació com el contingut de la Moció neixen de la constatació que el nostre Grup té que la concertació social a Catalunya, poc a poc, poc a poc s'ha anat desinflant i ha acabat pràcticament en res. I en aquest sentit, el que ens mou avui a presentar els tres punts dels quals consta la Moció sobre la Concertació Social, en definitiva, és la voluntat d'agilitar, de finalitzar a Catalunya el procés de concertació i de fer que el diàleg entre el Govern i els diversos agents socials, especialment els sindicats, doni resultats concrets, resultats tangibles a Catalunya. En aquest sentit, la Moció que presentem té tres punts: un primer, que seria un punt global, en el sentit de demanar, d'instar el Consell Executiu que agiliti, que impulsi el procés de

concertació en tots aquells temes que es van determinar i que no s'ha arribat a cap acord: ensenyament, sanitat, persones disminuïdes, vellesa... Després m'hi referiré en concret.

El segon punt d'aquesta Moció és el punt en què demanem que, a Catalunya, s'apliqui de manera urgent, també, la normativa escaient per tal de donar compliment als acords a què es va arribar a nivell central, a nivell de tot l'Estat, en relació amb el control de la contractació laboral.

I el tercer punt és un punt que consisteix a demanar que es compleixin els pactes i els acords que signaren el Govern de la Generalitat i les centrals sindicals en relació amb els temes de salut laboral, ara fa pràcticament dos anys.

I voldria començar per aquest tercer punt. El juliol del 89, el Consell Executiu, Comissions i UGT signaren uns acords sobre salut laboral que, pràcticament, estan, tots ells, sense realitzar: el primer acord, que era que abans del 89 es realitzaria un programa que desenvolupés aquests acords de salut laboral; la necessitat de presentació —en un altre apartat de l'acord— d'un mapa de riscos; la necessitat de fer programes de caràcter preventiu —gairebé no se n'ha fet cap—; la necessitat que, com a conseqüència d'aquestes orientacions, les inspeccions de treball «prioritzessin» els seus treballs; la necessitat de dotar el pressupost de recursos suficients per afrontar tot aquest programa de salut laboral, aquests i molts altres acords pràcticament estan, tots ells, incomplets.

I el nostre Grup creu que el tema de la salut laboral ha de ser un tema situat no només en el centre de les preocupacions i de les actuacions del Consell de Treball, sinó que el tema de la salut laboral ha d'estar en el centre de tota la política del Govern de la Generalitat, i, si m'ho permeten, fins i tot per superar una certa esquizofrènia política sovint entre les declaracions del President Pujol, preocupat per aquest tema, i, posteriorment, pel que són, en la pràctica, les actuacions i les realitzacions polítiques del Govern que ell mateix presideix.

El segon punt d'aquesta Moció fa referència a la necessitat que, des de Catalunya, també s'apliqui la normativa de control de la contractació laboral. En una primera fase de la concertació social, un dels arguments que el Consell Executiu utilitzava era veure què passava a nivell central, si hi havia acord o no a nivell estatal en relació amb aquest tema. Un cop l'acord es va produir, hi ha hagut manifestacions dels màxims responsables del Consell Executiu en el sentit de dir que aquest era un tema que era competència de Catalunya, que hi estem d'acord, però que també diem, al mateix temps, que s'han d'instrumentar els mecanismes perquè això també es faci possible avui a Catalunya.

I el primer punt, que és el punt globalment, per a nosaltres, més important, és —hi insisteixo— la necessitat de finalitzar amb resultats i acords tangibles el procés de concertació. Una concertació social que, cal repetir-ho, s'ha donat per primer cop, o es va dir que s'iniciava per primer cop de manera global, després de deu anys d'autogovern, que nosaltres vam saludar positivament l'inici d'aquesta concertació social, tot i que vam dir, en aquells moments —posteriorment a l'aprovació dels pressupostos—, que ens semblava que el Govern de Catalunya anava molt a remolc del que era una bona negociació en aquells moments a nivell de tot l'Estat, i que anava molt a remolc del que havien estat el significat i el resultat de la vaga del 14 de desembre. I és en aquest sentit, hi insisteixo, que ens va semblar

molt positiu que, el gener del 1990, el President Pujol amb els sindicats arribessin a l'acord d'obrir cinc taules de negociació sobre temes de formació ocupacional, de protecció social, que incloïa minusvàlids, vells, renda mínima d'inserció; una altra taula sobre presència institucional, una altra taula sobre ensenyament i sanitat, i que és cert que s'ha arribat a algun tipus d'acord, però acords, al nostre parer, totalment insuficients, que hi ha hagut taules d'aquestes que, en definitiva, no han arribat a cap acord i resultat concret, i que és de lamentar que en temes tan importants com pràcticament la majoria dels temes de protecció social, el tema de la presència institucional, els temes d'ensenyament i sanitat, ara per ara —i estem pràcticament acabant l'any 1990—, no tinguem sobre la taula un resultat positiu com a conseqüència del diàleg del Govern amb els sindicats.

I ens preocupa que aquesta absència de resultats positius sigui conseqüència del que fins ara havia estat una línia constant, una línia política de fons d'aquest Govern, que és la manca de diàleg i concertació amb els agents socials; és a dir, aquest Govern, aquesta majoria, una de les línies de fons d'aquests deu anys és que parla poc amb els agents socials, que concerta molt poc, i de la mateixa manera com, hi insisteixo, el gener vam dir que valoràvem positivament l'inici de la concertació, diem avui amb certa preocupació que veiem que torna a «primar» aquesta línia, aquesta línia d'actuació del Govern, de no parlar, de no concertar amb els agents socials, i que l'inici de concertació, si no s'avança més, pot significar simplement, simplement un joc d'artificis d'aquest Govern en un moment que era especialment difícil dir, des de Catalunya, que no es volia concertar pels efectes del 14 de desembre, però també pels efectes de la concertació de l'Estat.

Senyores i senyors diputats, la Moció que els presentem té a veure fonamentalment amb aquestes dues grans línies d'actuació: diàleg, participació i concertació amb els agents socials, i també preocupació i sensibilitat pels temes socials, especialment pels temes del món del treball, i que temes com el tema de la salut laboral estiguin en el centre de les preocupacions d'aquest Govern.

Gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Hi ha una esmena presentada pel Grup Socialista; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Dionisio García. Té la paraula.

El Sr. GARCÍA GUILLAMÓN: Senyor President, senyores i senyors diputats, la Moció que pretenc d'esmenar surt a debat quatre mesos després de la... que és conseqüència de la interpellació que es va produir a l'últim ple de les sessions anteriors.

En aquest temps, el procés de la concertació social ha superat el que se n'ha dit la primera fase, amb diversos acords; acords que no entraré a valorar, acords que s'han produït entre les centrals sindicals i el Conseller de Treball, en aquest cas, del Govern de la Generalitat. Acords que no valoraré —no entraré a fons en aquests—, però, al capdavant, acords que, com bé ha dit el company d'Iniciativa, pobres en el seu contingut i més pobres perquè fa la impressió que s'estan quedant en el que se sol dir «aigua de borraines».

L'esmena dels socialistes és una esmena que pretén de portar el que és la Moció d'Iniciativa a la realitat actual, a la realitat d'octubre —més ben dit, de primers de novembre, com

aquell qui diu—, després d'un any d'intents de concertació amb el Consell Executiu, i que, com he dit al principi —i s'ha de reconèixer—, hi ha hagut acords, no tan substancials com hauríem volgut, però hi són. Queda una resta d'acords importants, molt importants, com és el tema de formació professional, que a la nostra esmena el recollim, i com és el desenvolupament del control de contractació. El senyor Conseller, en la interpellació que se li va fer, de la qual naix aquesta Moció, va contestar que en formació professional s'havia arribat a acords amb Foment i amb PIME, i que, en canvi, no havia estat possible arribar a acords amb les centrals sindicals perquè exigien que els acords quedessin plasmats en partides pressupostàries: tot acord que no ve amb una partida pressupostària, està nascut a l'oblit, està nascut, de principi, ja buit.

Per tant, els socialistes, en l'esmena que presentem a la Moció d'Iniciativa, tractem que reculli la realitat actual del que és la concertació social, i instem el Consell Executiu a finalitzar el procés de concertació, encetat a principis d'any entorn a la proposta sindical prioritària, amb les centrals sindicals més representatives, al voltant dels temes que resten oberts: formació professional, control de contractació, etcètera.

Desitgem i demanem a la majoria que tingui la suficient sensibilitat social per a donar suport, en principi, a la Moció que els companys d'Iniciativa aporten, i, després, en el cas que els companys d'Iniciativa acceptessin la nostra esmena, votar de manera global instar el Consell Executiu que, d'una vegada per totes, finalitzi aquest procés de negociació col·lectiva, amb una base fonamental, aportant, sobretot, partides pressupostàries a l'exercici 91, i així, aquests acords que, en certa manera, queden sobre el paper, però que si no tenen partides econòmiques difícilment es podran portar a la realitat.

En el referent a la Moció, avancem el nostre vot favorable a la totalitat de la Moció, la qual valorem com a positiva, al temps que diem que, sigui o no sigui acceptada la nostra esmena, igualment votarem de forma favorable els tres punts de la Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Garcia. Com que... (*L'I. Sr. Sesmielo demana per parlar.*) Sí? El senyor Sesmielo?

El Sr. SESMILO: Ara m'acaba d'arribar l'esmena, però al nostre Grup no se li havia distribuït...

El Sr. PRESIDENT: Es procedirà a la seva lectura.

El Sr. SESMILO: Sí, però, és clar, també..., suposo que la Cambra comprendrà que la missió del Portaveu és interpretar el sentit del Grup i, és clar, no ens hi podem pronunciar, en aquesta, perquè no ha estat debatuda i, sentint-ho molt, doncs, el nostre Grup, diguem-ne, no està en disposició de poder-la discutir, sincerament.

El Sr. PRESIDENT: La senyora Secretària procedirà a la seva lectura, per al coneixement de les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: Esmena única; esmena de substitució dels apartats 1 i 2 del text de la Moció pel següent text: «1. Finalitzar el procés de concertació, encetat a principis d'any entorn a la proposta sindical prioritària, amb les centrals sindicals més representatives, al voltant dels temes que resten oberts (formació professional, control de la contractació...)»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Bé, per pronunciar-se sobre aquesta esmena, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Saura. Sobre l'esmena, eh?

El Sr. ESCUDÉ: Perdó, senyor President. Falta el posicionament dels altres grups —almenys, el nostre Grup el voldria fer— sobre la Moció.

El Sr. PRESIDENT: Sí, senyor, té raó. El CDS? (*Pausa.*) El Grup parlamentari... L'Agrupació d'Esquerra Republicana? El senyor Carod-Rovira té la paraula.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Gràcies, senyor President, per la intenció d'anomenar-nos grup parlamentari. Simplement per indicar el vot favorable a aquesta Moció que ens presenta el Grup d'Iniciativa.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Grup parlamentari Mixt? No intervé. El Grup parlamentari Popular? El senyor Bauzá té la paraula.

El Sr. BAUZÀ: Gràcies, senyor President. Molt breument. Senyor Diputat proposant de la Moció, el Grup Popular, nosaltres, quant al primer punt d'aquesta, no l'hi votarem favorablement; tampoc l'hi votarem en contra: ens abstindrem, perquè entenem que el Govern i les patronals que han participat en el diàleg i en el procés de concertació ho han fet en una línia que considerem adient. Podríem admetre que la concertació s'agilités; no pas que el procés s'emmarqui en una política d'inconcreció.

Quant al segon punt de la seva Moció, nosaltres no hi votarem favorablement, senzillament i rotundament perquè estem en contra del control de la contractació laboral, perquè entenem que aquesta mesura vulnera el principi de llibertat de les parts quant a la contractació i perquè pensem també que aquest principi, aquest control de la contractació laboral, entenem que és inconstitucional. Així ens hem pronunciat el Partit Popular, tant a nivell de l'Estat espanyol com a nivell de Catalunya.

Quant al darrer punt de la Moció, aquest sí que el votarem favorablement, per una, també, senzilla raó, molt senzilla raó: perquè, com diem els juristes: *pacta sunt servanda*, el Govern i els sindicats, i les centrals sindicals més representatives, van arribar a uns acords en matèria de salut laboral, i els pactes, com hem dit, entenem que es fan per complir-los.

Com poden veure, senyors diputats del Grup d'Iniciativa, a la vinya del Partit Popular hi ha de tot: hi haurà una abstenció, un vot en contra i un vot favorable.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bauzá. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Sesmielo.

El Sr. SESMILO: Moltes gràcies, senyor President. Iniciaré la meua intervenció pronunciant-me sobre l'esmena presentada, en el sentit que trobem una redacció que potser hauria estat assumible pel nostre Grup —i avenço un criteri, en aquest cas, personal—, però que si bé, doncs, políticament s'ha de considerar que ens abstenim, com que tenim la responsabilitat, en tenir el major nombre de diputats a la Cambra, que s'aprovi o no, tècnicament ens hi haurem d'oposar, però lamentant que realment és un text en el qual, doncs, possiblement hauríem arribat a un acord. Ho lamentem, però també esperem de la comprensió dels altres grups que, atesa la responsabilitat que tenim a la Cambra en aquests moments, ens hi haguem d'oposar i, per tant, votar en contra.

Entraré, doncs, al que és pròpiament la Moció. Sobre el primer punt, nosaltres no hi podem estar d'acord perquè, si s'hagués escoltat bé —o potser es va fer, però no es va voler entendre— la resposta del Conseller a la interpellació que en el seu moment va formular la senyora Fabian, doncs, van haver-hi tot un reguitzell de qüestions i d'acords aconseguits ja dintre de la concertació que ens sembla que és totalment impropï parlar d'«agilitar», «fer sortir de la inconcreció»... És a dir, la concertació és un procés evolutiu, ningú no l'ha trencada, ningú no l'ha tancada i depèn d'ambdues parts. En el cas nostre, que som un força política, una coalició interclassista, millor per nosaltres: «per les tres parts». Ja el govern fa un esforç d'aproximació als agents socials per la part dels sindicats duplicant els seus esforços, concertant primer amb els sindicats, després intentant arribar a acords amb les patronals. En tot cas, si això ho alenteix, no és responsabilitat del Govern, sinó d'aquelles forces sindicals que s'entesten a continuar amb aquest tipus de negociació. Potser respon més a una estructura, diguem-ne, de mirar els patrons, no únicament com a adversaris, sinó potser amb certes reminiscències que encara queden de l'anomenada «lluïta de classes» —avui ja tant devaluada—, però realment no es pot atribuir al Govern que faci més esforços, quan —ho repeteixo— alguns d'aquests esforços vénen provocats per la mateixa actitud de les centrals sindicals, que obliguen a duplicar aquests esforços.

El Govern crec que ha donat un exemple de voluntat de diàleg en aquest sentit i tampoc es pot plantejar, com em sembla que ho ha fet el diputat proposant de la Moció, parlant de la línia general d'aquest Govern, de falta de diàleg i de concertació.

Abans que el Govern de l'Estat entrés en aquest diàleg i la concertació —que crec que es pot dir que va ser a partir del 14D—, abans del 14D el Govern de la Generalitat ja dialogava amb els agents socials, ja va intentar arribar a acords en allò que és de la seva competència.

Per tant, des del punt de vista polític, crec que és completament fals dir que la línia d'actuació del Govern és de manca de diàleg amb els agents socials, sinó ben al contrari. Almenys per l'experiència que tenim de les diverses administracions de l'Estat, és la pionera i és la que ha demostrat un esperit més obert i més dialogant amb tots els agents socials.

Per tant, per aquestes raons, nosaltres hem de votar en contra, i més tenint en compte, per exemple, que dintre de la concertació —com ha dit molt bé el company socialista, del Grup Socialista— hi entren a vegades nous elements. Per exemple, ara estem en un procés d'eleccions sindicals; jo em pregunto: els sindicats estan interessats a seguir el mateix ritme o no? —i és simplement una pregunta—; segona, van tenir interès a crear una comissió per arribar a uns acords sobre les eleccions sindicals, i a Catalunya s'hi ha arribat, a un acord; a l'Estat no. Per tant, si una de les parts demana, dintre del procés de concertació, introduir nous elements perquè ho exigeix el calendari, com és el de les eleccions, i s'arriba a un acord, em fa l'efecte que les argumentacions que s'han expressat sobre la voluntat del Govern, i no sobre la voluntat, sinó en aquest cas sobre resultats concrets es desmunta només mirant objectivament la realitat.

Per tant, nosaltres hi votarem en contra.

Vull referir-me ara al tercer apartat de la Moció, que a nosaltres ens ha sorprès que aparegui, perquè en tota la intervenció

de la senyora Fabian no figura més que una línia escassa. Quan parla de totes les coses que s'han de fer diu: «salut laboral: hi havia temes acordats i pactats, però que s'estan incomplint»; no diu quins, no diu quins; quan ve la rèplica tampoc diu quins, més ben dit ja no s'hi torna a referir. Jo simplement vull dir que el Conseller va explicar a bastament fins a quins punts s'havia arribat a acords i com s'estaven complint.

També vull anunciar, perquè així ho fa avinent el Departament, que s'està ultimant el programa interdepartamental corresponent de salut laboral, i que, per tant, això serà un avenç; que som capdavanters a l'Estat en aquesta qüestió; que és fàcil tergiversar-la o manipular-la, perquè és un sentiment molt arrelat en tothom que els temes de salut laboral són prioritaris; comença, per exemple, a parlar que els acords fa dos anys que es van signar, i després el senyor Saura ha dit: «juliol del 89»; home!, del juliol del 89 a l'octubre del 90 hi van quinze mesos; per exemple, ja és una certa deformació de la realitat; els anys de moment en tenen dotze, per tant dos anys en serien vint-i-quatre. I si hi ha algun dubte sobre això, poden preguntar als diversos agents socials que han participat, però jo en aquest sentit li agrairia que es dirigís al senyor Ignasi Valdivieso, de Comissions Obreres, que ha valorat positivament, molt recentment, aquests acords, no els acords, sinó el compliment d'aquests acords. Per tant, si els mateixos sindicats diuen que s'estan complint i amb satisfacció, és ben legítim que una força política digui que no, però em sembla que encara serà més legítim que nosaltres, que els coneixem i que sabem la voluntat expressada i l'acord sobre com es desenvolupen, d'alguna de les parts molt important dins d'aquesta negociació, no puguem votar a favor d'un punt d'aquestes característiques.

Aniré, per finalitzar, al segon punt de la Moció, que voldria llegir. Diu: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a:» —punt 2— «que tan aviat com el Govern central publiqui la normativa adient respecte al control de la contractació laboral, s'acordi a Catalunya la forma de posar en pràctica de manera immediata el control d'aquesta contractació laboral.» En primer lloc, no hi ha cap decret de l'Estat, del Govern de l'Estat sobre aquest tema, per tant, hauríem d'esperar que es publicués; per altra banda, el Conseller va contestar —i ho vull llegir textualment—: «El dia 12 de març es va arribar a un acord amb els sindicats en matèria de contractació», per tant l'acord ja hi és, fins que se'n pugui produir un altre; per tant, no sé a què hem d'instar en aquest moment al Govern. Però, per altra banda, no diu que cerqui vies d'acord, diu: «insta el Govern que acordi...», és a dir, el lliguem de mans i peus, és a dir, diguin el que diguin els sindicats, el Govern ha d'«acordar». Això és el que hem de votar aquí? És a dir, normalment els parlaments acostumen a acotar l'àmbit en el qual el Govern pot «acordar», però aquí no, aquí es diu que —si ho llegim literalment—, passi el que passi, proposin el que proposin les centrals sindicals, «acordi»; no «que s'esforcin a acordar»: «acordi»! Per tant, anem en compte què votem les diverses forces polítiques en aquest punt, perquè poden tenir lectures —si se'm permet l'expressió— molt divertides.

Però és que, a més a més, avançant-se fins i tot a aquesta conjuntura, ja hi ha diàleg amb les centrals sindicals, perquè tan prompte com es produeixi això, s'apliqui a Catalunya immediatament, tenint present —perquè ja hi ha un acord, repeteixo, segons el Conseller, del 12 de març— que en la seva aplicació

es respecti les competències de la Generalitat i, precisament per avançar-se, ja s'està negociant. Per tant, els que votin això estan demanant al Govern que prengui una posició restrictiva, és a dir que esperi que el Govern central publiqui la normativa, i el Govern ja s'ha avançat; abans que ho publiqui ja ho està negociant.

Per tant, si algú vol, diguem-ne, fer un pas enrere, que voti això, però, si vol anar a fer un pas endavant, s'hi ha d'oposar, perquè el Govern ja està negociant, en primer lloc, i, en segon lloc, davant de dos models diferents —Comissions Obreres i UGT—, ha presentat dos models diferents. Quin és el que hem d'acordar? No es necessita un diàleg? Podem manar el Govern que acordi? Amb qui? Primerament, s'haurien de posar d'acord les dues centrals sindicals, que avui no hi estan, d'acord i, en segon lloc, és evident que el Govern ja està negociant abans del que pretén manar aquesta Moció.

Per tant, en la línia del progrés, nosaltres demanaríem que, aquest segon punt, no el votés favorablement cap grup de la Cambra.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sesmió. Ara, sí, el senyor Saura pot pronunciar-se sobre l'esmena presentada.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Inicialment, estava disposat a acceptar l'esmena socialista, que en definitiva era substituir un paràgraf: «agilitar i fer sortir de la inconcreció» per «finalitzar».

La intervenció del senyor Sesmió m'ha fet dubtar, i els expresso els meus dubtes. Dubtar perquè l'acceptació de l'esmena socialista significaria concretar molt més i collar molt més un Govern que va començar abans que el Govern central a negociar, que ha fet el doble d'esforços, que «prima» coses, però que encara no en treu, de resultats. I això no ho dic jo, ho diu el senyor Valdivieso, que vostè deia —tinc un fax d'ell avui—, amb els acords i la valoració, i el primer acord és que abans del 31...

El Sr. PRESIDENT: Atengui's a l'esmena, eh?

El Sr. SAURA: Sí, sí, és que és la reflexió que estic fent per si accepto o no l'esmena socialista (*rialles i remor de veus*), perquè no voldria, amb la concreció, collar més el Govern.

És a dir —hi insisteixo—, es comença abans, es duplica l'esforç, es «prima» aquest programa que fa deu mesos que hauria d'estar acabat i no s'arriben a resultats. És clar que no m'estranya, perquè si l'agilitat del Govern és la mateixa que la de vostès aquí per poder decidir ara si accepto o no la socialista, entenc que no ho facin mai.

I en aquest sentit, acceptem l'esmena socialista, diem que el Govern tingui una mica més d'agilitat tant a acceptar esmenes com a aplicar acords per, en definitiva, aconseguir resultats, que és el que no s'està aconseguint.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura.

Passem a la votació i, satisfent la petició que ha fet el senyor Bauzá, votarem separatament els tres punts que té aquesta Moció.

El primer punt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El primer punt ha quedat rebutjat per 20 vots a favor, 51 en contra i 3 abstencions.

Segon punt.

Vots a favor...?

(*L'I. Sr. Pont demana per parlar.*) Sí?

El Sr. PONT: Per la votació que acabem de fer, en incorporar-se l'esmena socialista, havíem votat ja els punts primer i segon? (*Pausa.*) Era una esmena que volia substituir els dos punts. Ho hauria d'aclarir, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Era...

El Sr. SAURA: Jo he volgut explicar, suposo que ho he fet molt malament, que acceptàvem la substitució del punt primer nostre per l'esmena seva; per tant, mantinc viu el segon punt, eh?

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El segon punt. És que si no no tenia sentit, eh?

Punt número 2.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El segon punt ha quedat rebutjat per 20 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

El tercer i darrer.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El tercer punt ha quedat rebutjat per 23 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció.

Fins a dos quarts de cinc de la tarda, se suspèn la sessió.

(*Són tres quarts de dues del migdia i tretze minuts.*)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i vuit minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon i dels I. Srs. Secretaris Primer i Segon. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el lletrat Sr. Vintró.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, es passa ara a les preguntes amb resposta oral.

Preguntes

La primera pregunta la formula l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Gimeno, del Grup d'Iniciativa. Té la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre el contingut d'unes caixes abandonades en una finca agrícola pròxima al peatge de l'Hospitalet de l'Infant, a l'autopista Barcelona-València

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, a finals de juny va sortir una notícia, àmpliament difosa als mitjans de comunicació, que feia referència a la de-

tecció en una finca agrícola, prop del peatge de l'Hospitalet de l'Infant de l'autopista Barcelona-València, d'un determinat nombre de caixes que, presumiblement, contenien material radioactiu. Això, sembla que era propietat d'HIFRENSA, l'empresa propietària de Vandellòs, i que hi havia, segons es va comprovar després, sensors de fum d'americi-241. Feia un any aproximadament, segons es va deduir, que allò estava abandonat en aquella finca i, casualment, al cap de dues hores i mitja —és a dir menys de tres hores després de sortir a la premsa, als mitjans de comunicació, el fet aquest, la denúncia que hi havia materials abandonats—, van ser retirats.

Es va dir, i es va afirmar des de mitjans oficials, que allí no passava res, que no hi havia cap tipus de contaminació, que eren residus que no tenien cap tipus de perillositat, però el cert és que va passar un any, almenys, des que estiguessin llençats, escampats sense cap tipus de control en aquella finca, i, en el moment en què es detecta que existeix aquest fet, que es denuncia a la premsa, desapareixen les caixes.

Llavors, el que voldríem saber és quina és la valoració oficial que el Consell Executiu en fa, de l'existència d'aquestes caixes, que contenen material radioactiu, presumiblement de la central nuclear Vandellòs I, i, si m'ho permet el President, podria acumular la primera i la segona pregunta, perquè són del mateix contingut, i llavors se'm podria contestar també la segona part de la segona pregunta, que, a part de la valoració sobre la perillositat, sobre les causes, sobre els motius que van comportar aquesta deixadesa en el material radioactiu en aquella zona, quines són les actuacions que el Consell Executiu pensa prendre o ha pres per evitar que material procedent de centrals nuclears torni a trobar-se, d'una forma sense control, abandonada, com el que es va descobrir aquest dia.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller d'Indústria, senyor Subirà.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Antoni Subirà): Senyor President, senyor Diputat, òbviament, en fem una valoració negativa. De tota manera, deixi'm dir-li una sèrie de precisions.

Primera precisió: els elements de què es tracta no procedien de la central nuclear. I això ho puc afirmar amb tota rotunditat, fruit de la inspecció que es va fer immediatament després de tenir coneixement per un tèlex del Govern Civil de Tarragona del fet que s'havien trobat aquestes caixes.

Aquest era un tipus de material..., és a dir, tal com vostè ha dit, eren sensors dels que se situen en els conductes d'aire condicionat per detectar fums, que n'hi ha a centenars, instal·lats al país, i que són d'aquells tipus de materials que, com he comentat alguna vegada aquí parlant dels parallamps radioactius, efectivament contenen aquestes petites quantitats d'aquest isòtop radioactiu, de l'americi-241, que emet radiació alfa: la radiació alfa és una radiació molt poc penetrant que, quan ha corregut uns centímetres a l'aire —a l'aire—, es converteixen, aquestes partícules, en àtoms d'un gas inert i no radioactiu, que és l'heli, eh?, i que aquests elements formen part d'aquells que segons el Reglament d'Instal·lacions Nuclears i Radioactives de l'any 1972, en el seu article 39, defineix com els que no necessiten control especial. És a dir, són..., les condicions que posa aquest Reglament, concretament, són..., han de complir les tres condicions que li llegiré: que el material radioactiu estigui protegit contra tot tipus de contacte o fuga, dintre de càpsules ade-

quades; segon, que la taxa de radiació a deu centímetres de la superfície sigui inferior a 0,1 milirems/hora, i que els equips o aparells de què es tracti hagin estat degudament homologats.

Es va procedir de manera immediata a la inspecció de les caixes —que eren una: les caixes eren una—, que contenien vint elements detectors de fum.

Les caixes no van desaparèixer, senyor Diputat; simplement van ser dipositades en un magatzem de l'Ajuntament, després de ser inspeccionades *in situ* per l'inspector resident del Consell de Seguretat Nuclear de la central. Les va inspeccionar, les va fer traslladar per la guàrdia municipal —imagini's el grau de perillositat que pot tenir un element d'aquest tipus quan l'inspector del Consell diu: «Escolti, vostès, senyors guàrdies municipals, traslladin això»—, i, llavors, les caixes no van desaparèixer, simplement es..., la caixa, es va dipositar en el magatzem municipal i va ser inspeccionada immediatament i mesurada.

Bé, per tant, doncs, simplement és un fet negatiu. Evidentment, no hi ha d'haver gent irresponsable que dipositi coses d'aquestes —i això s'ha de perseguir—, no procedien de la central nuclear, no revestien cap perillositat, i això és el que li he de contestar.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Pot fer repregunta, el senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Jo me n'alegro, que..., també ho havia sentit, que no era material procedent de la central nuclear, i que són aparells que s'usen per a determinades instal·lacions d'aire condicionat i que, lògicament, no necessitaven un control especial. El que sí que és clar, i crec que el Conseller ho ha dit, és que estaven totalment descontrolades, és a dir que el lloc de deposició de les caixes no és el més adient en una finca agrícola, entre garrofers i oliveres, i que allí s'anés deteriorant *sine die*.

Crec que s'hauria de parlar..., vull dir, el que no m'ha dit és, si no eren de la central nuclear, de qui era, perquè algú o altre té la culpa de la col·locació d'aquestes caixes en un lloc tan descontrolat. I, si no estic mal informat, els aparells potser no ho eren, però a les caixes sí que constava la nomenclatura que eren d'HIFRENSA, i HIFRENSA és la propietària de la central nuclear Vandellòs I.

També crec que ens ha dit... No van desaparèixer, lògicament no poden desaparèixer: van desaparèixer d'allí que estaven, van desaparèixer d'allí que estaven... I diu: «Van ser mesurades». Jo tinc entès que tècnics independents van fer el mesurament de la radioactivitat possible d'aquestes caixes i van trobar que arribava de 4.500 a 5.000 milirems, en diversos mesuraments que van fer en diversos llocs —que la radioactivitat normal ve a ser de 80 a 120, i que la màxima permesa és de 500 milirems. Per tant, algun grau de perillositat sí que existia, i això vol dir que... I hi ha estat almenys un any.

També m'agradaria saber si l'inspector de Vandellòs II, l'inspector del Consejo de Seguridad Nuclear, que ho va retirar, si ho va fer directament per iniciativa d'ell, si va ser seguint ordres del Consejo, si va ser seguint ordres o indicacions de la Generalitat, i en aquests moments, d'aquest material, què se n'ha fet, perquè penso que, si s'havia de controlar en algun lloc, no estarà encara en els magatzems municipals; en un lloc o altre es deu haver col·locat. I, si s'ha cursat alguna ordre, en el sentit

de la segona pregunta, quines actuacions pensa prendre el Consell Executiu. Si només fem que lamentar, però ho lamentem després que es denuncia, tampoc no corregim gaire; el que hauríem de fer és, a totes aquelles empreses que manipulen aquest tipus de producte, si se'ls ha fet alguna notificació, si se'ls ha fet alguna recomanació, si s'ha buscat, en definitiva, el responsable o possibles responsables per tal d'evitar realment que això torni a passar.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Sí, senyor President. Mirin, els tècnics més qualificats són els del Consejo i els de la Generalitat. I un tècnic independent que digui que, a base d'elements de control de fums en els conductes d'aire condicionat es poden arribar a generar 1.500 mil·lirems..., és que simplement aquesta afirmació el desqualifica. És, home, jo no diré que metafísicament impossible, però físicament impossible sí que ho és. I la hi dic amb tota tranquil·litat, aquesta afirmació.

Respecte a quin tipus de material es tracta, doncs, miri, per exemple, es tracta d'un tipus d'instal·lació que segurament en aquesta casa n'hi ha; el que passa és que potser no són del mateix model, perquè n'hi ha diversos, de models homologats. Però com els que es van trobar allà, n'hi ha 195 d'instal·lats en un edifici que es diu Isolux, a Madrid —per exemple, eh!, li ho estic citant així...—; n'hi ha 41 d'instal·lats a la Caixa de Pensions, a Barcelona; n'hi ha 80 d'instal·lats al Ministeri de l'Aire, a Madrid... Però no a les instal·lacions radioactives, no, no, en els conductes de l'aire condicionat.

Per tant, elements d'aquest tipus n'hi ha, probablement, molts milers a tot el país. Llavors, no revesteixen cap perill per a la salut pública. Si haguessin revestit algun perill per a la salut pública, el que s'hauria hagut de fer hauria estat que la policia hagués perseguit l'irresponsable, el *gamberro* o el delinqüent que va dipositar, dintre d'una caixa que portava les lletres d'HIFRENSA —que es pot trobar, segurament, una caixa d'aquest tipus en més d'un *chatarro* o en més d'un abocador..., són caixes que no tenen cap contaminació. Llavors, algú —se suposa— va agafar la caixa i hi va posar a dintre aquests elements i els va deixar en aquell camp. Això hauria estat necessari: fer una investigació policíaca —policíaca— si, efectivament, això hagués estat un delictes, perquè hauria significat una amenaça per a la salut pública; però, atesos els elements de què es tractava no era una amenaça per a la salut pública, i no hi va haver cap acció policíaca en aquest sentit.

Les nostres funcions deriven de la delegació de funcions del Consejo de Seguridad Nuclear, i nosaltres vam procedir a la inspecció, en el magatzem municipal, després de ser notificats que, efectivament, s'havia trobat aquell material, i això es va fer en vint-i-quatre hores. Si l'inspector de la central hi va intervenir va ser perquè, efectivament, la caixa deia «HIFRENSA», i llavors, l'inspector resident de la central va anar allà, va examinar els materials, va prendre els mesuraments oportuns, va arribar a la conclusió provisional que no oferien cap perill, les va fer dipositar en el magatzem municipal, i després va intervenir, en delegació de funcions, la Generalitat, com era la nostra obligació.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Res més.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
el control radiològic d'unes caixes trobades
en un descampat en el terme de
l'Hospitalet de l'Infant*

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. La pregunta número 3 ha estat retirada. La número 4, el Diputat Il·lustre senyor Pere Ayguadé. No hi és? Queda...

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la instal·lació d'una xarxa d'alta tensió
en el municipi de Sant Esteve de la Sarga*

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Queda retirada, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: La 5 i la 6 han quedat posposades.

Passem a la número 7, que formula el Diputat Il·lustre senyor Manuel Nadal, del Grup Socialista, sobre la no-celebració d'una sessió extraordinària del Ple de l'Ajuntament de Tossa de Mar. Té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la no-celebració d'una sessió extraordinària
del Ple de l'Ajuntament de Tossa de Mar*

El Sr. MANUEL NADAL: Sí. A l'Ajuntament de Tossa de Mar, un grup municipal —en aquest cas, era el Grup Socialista— va demanar la convocatòria d'un ple extraordinari durant el mes de juliol per tractar un tema d'ordre ciutadà, que era una problemàtica amb la joventut i l'autorització de motos, i, d'acord amb la Llei Municipal i de Règim Local de Catalunya, teníem dret a demanar aquest Ple extraordinari; però, malgrat aquest dret, el Ple extraordinari no es va celebrar ni s'ha celebrat.

El grup municipal socialista, en aquest cas, va posar en coneixement dels Serveis Territorials de Governació a les comarques gironines aquest fet, i l'única resposta que s'ha rebut és un document que dona la versió del grup majoritari en l'Ajuntament pel qual no s'ha convocat el Ple.

Per aquests motius, a nosaltres ens sembla que hauríem de demanar quines són les accions que pensa emprendre la Conselleria de Governació perquè aquest Ple es pugui celebrar.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Pel Consell Executiu té la paraula l'Honorable Conseller de Governació, senyor Gomis.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Josep Gomis): Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, senyor Diputat, efectivament, el dia 31 de juliol la Delegació del Govern a Girona va rebre la denúncia del grup municipal que deia no s'havia convocat un ple extraordinari que s'havia demanat. I pocs dies després es va rebre una certificació d'una acta, o es va rebre un escrit de l'Ajuntament que deia que, en la sessió celebrada el dia 1 d'agost, s'havia introduït, amb caràcter d'urgència, el tema que motivava la sol·licitud del Ple extraordinari.

Aleshores, a la vista d'aquests documents i que el dret dels regidors a tractar en un ple el tema que motivava la sol·licitud de sessió extraordinària havia estat tractat en una sessió del plenari —l'ordinària—, es va entendre que no s'havia infringit la

legalitat vigent i que, per altra part, no s'havia sostret al grup municipal la possibilitat d'exposar o de parlar o tractar el tema davant del plenari de l'Ajuntament. Aquesta va ser la interpretació.

Jo, perquè... Li voldria afegir una cosa, no?, i és de dir: hi pot haver interpretacions jurídiques que no s'ajustin a aquest plantejament, o sigui, poden entendre que, quan es demana amb el quòrum necessari un ple extraordinari, aquest s'ha de celebrar; però també li haig de dir que també existeix l'altra visió jurídica que diu que s'ha complert, i no hem trobat, en cap cas, jurisprudència que avaluï una o altra posició.

De tota manera, com que entenc que és un tema que ens pot servir fins i tot a vostès, el Grup Socialista, i a nosaltres, pot servir a la Cambra perquè, si torna a succeir alguna altra vegada, ja hi hagi fonaments en què ens puguem basar, aleshores, el que sí que he demanat —i jo tindrè molt de gust a fer-li arribar, perquè el que ens motiva i ens mou a tots és el rigor i l'exigència de la juridicitat dels actes de tots—, he demanat un dictamen, que, quan el tingui, jo l'hi faré arribar i el faré arribar al Parlament perquè puguem saber si es va obrar dins de la legalitat vigent o si existeix una altra interpretació, que és la que vostè pot defensar en aquests moments.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Pot repreguntar, el senyor Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Sí. El tema pot ser il·lustratiu per al futur, perquè els regidors municipals de l'oposició tenen molt pocs drets: l'un és aquest de convocar plens extraordinaris, i d'altres pot ser de participar en la comissió de control financer, i, si no els garantim aquests drets, la veritat és que, en aquests moments, a Catalunya un regidor municipal a l'oposició té menys drets que un ciutadà normal. Menys drets que un ciutadà normal, perquè les majories, en municipis petits, els neguen qualsevol dret d'informació, etcètera.

Per tant, seria molt important que, com a mínim, aquests mínims drets que tenen, se'ls garanteixin, i que, per tant, des dels serveis de Governació es pugui trobar la fórmula perquè veritablement es compleixi el que diu la Llei, que és que, si demanen un ple extraordinari, es faci un ple extraordinari i no que s'introdueixi, per urgència, en una sessió ordinària.

Agrairia aquest dictamen, perquè penso que seria bo per a tothom.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. L'Honorable Conseller pot tornar a intervenir.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Sí, senyor President. Jo estic d'acord amb vostè. De tota manera, aquí no s'infringeix el dret de tractar un tema; o sigui, no és un problema de fons. En realitat, el que estem discutint és un problema de forma: si es pot tractar en un ple ordinari, dins les facultats que la llei reconeix a l'alcalde per a l'ordenació dels plens, o no.

I vull dir-li que, davant el dubte, perquè poden existir interpretacions de tota manera, és aquest el motiu pel qual demanem aquest dictamen.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller.

Passem a la següent pregunta, la número 8, que formula la Diputada Il·lustre senyora Teresa Utgés, del Grup Socialista, sobre els criteris per a l'accés a les tècniques de reproducció humana assistida. Té la paraula la senyora Utgés.

Preguntes al Consell Executiu sobre els criteris per a l'accés a les tècniques de reproducció humana assistida en el sistema sanitari públic i sobre les mesures per a assegurar l'aplicabilitat de la Llei 35/1988, del 22 de novembre, a Catalunya

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor President. Per defensar la 8 i la 9, conjuntament.

Aquestes dues preguntes fan referència a l'aplicabilitat a Catalunya de la Llei 35/1988, del 22 de novembre, per la qual es regulen les Tècniques de Reproducció Humana Assistida, i concretament, ens interessa d'una manera especial la valoració que fa el Consell Executiu davant la darrera polèmica sobre l'elecció de sexe, endegada quan una dona de Mataró va demanar l'autorització perquè el seu sisè fill fos una nena.

Ens agradaria conèixer com pensa garantir el Consell Executiu que les tècniques de reproducció assistida s'utilitzin a Catalunya dins l'àmbit d'aplicació de l'article 1 de l'esmentada Llei, que diu, clarament, que aquestes tècniques tenen, com a finalitats fonamentals, l'actuació mèdica davant l'esterilitat i la prevenció i el tractament de malalties d'origen genètic o hereditari.

I sobretot volem preguntar al senyor Conseller quin accés a l'ús d'aquestes tècniques existeix o existirà dins el sistema sanitari públic de Catalunya.

Creiem que, amb aquestes respostes, se'ns podria aclarir una mica més quina és la posició que ha pres el senyor Conseller, que fins ara ha estat, al nostre entendre, ambigua. D'una banda, s'ha dit que no s'està d'acord amb la decisió d'elecció de sexe; però de l'altra, no hem vist cap actuació en el sentit que això no es produeixi a Catalunya. I una no-actuació en aquests temes, per nosaltres, és una actitud d'absoluta irresponsabilitat i és una actitud de renúncia a prendre posició en la regulació d'aquestes tècniques.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. Pel Conseller Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Xavier Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, senyora Maite Utgés, des del moment que va sortir aquesta polèmica, a causa d'aquest cas que jo vaig qualificar de «desgraciat», hi ha hagut i s'està donant una contínua picabaralla de declaracions cap amunt i cap avall.

Jo puc dir que em mantinc en la posició que vaig prendre ja el primer dia, quan estava a Menorca tranquil·lament en una platja i em van venir a preguntar a veure què opinava d'aquest tema. (Rialles.)

I la idea és ben clara, no? La idea és ben clara: la intenció del legislador o de la Cambra legislativa, quan va fer aquesta Llei, era precisament impedir que casos com aquest, que han donat peu a tota aquesta polèmica, no es produïssin, no es produïssin; i això pot ser discutible, si aquesta Llei havia d'arribar fins a aquest punt o no hi havia d'arribar, no? Es considera infracció molt greu «la selecció de sexe, la manipulació genètica con fines no terapéuticos o terapéuticos no autorizados». És a dir, l'articulat no distingeix entre selecció de sexe i manipula-

ció genètica, i aquesta sí que podria ser una discussió científica que es podria tenir sempre, o una discussió que suposo que es continuarà donant en aquesta societat, perquè evidentment una llei no es pot pretendre que sigui definitiva per sempre, sinó que això pot ser una situació que es valori de diferent manera.

Sí que hi ha hagut unes declaracions meves, que són les que suposo que creen una certa perplexitat, que va ser quan a mi em van preguntar què opinava jo del que es deia, que aquesta tècnica, en el cas que aquesta senyora, doncs, el jutjat digués que s'ha de procedir a aquesta fertilització, que això s'impediria fer-ho a nivell dels hospitals de l'INSALUD.

I jo vaig dir que a Catalunya no impediríem l'execució de la sentència si aquesta sentència, definitivament, era en ferm. Continuo opinant el mateix: crec que no ens hem d'oposar a l'aplicació d'aquesta sentència si un dia es produeix, que jo crec que, si es produeix, a més, voldrà dir que és una sentència que, com a mínim, va contra la finalitat que preveia el legislador, i, per tant, probablement s'haurà de canviar la legislació si es vol mantenir l'esperit que se li volia donar.

Però evidentment hi podria haver aquest buit; en aquest cas, nosaltres, com a responsables de la sanitat a Catalunya, hem de garantir que s'ha de complir la llei; per tant, els hospitals estaran a disposició d'aquesta senyora, amb el benentès que també vaig dir, en aquell moment, que aquest assumpte, de tota manera, no era tant en aquell moment una decisió, llavors, de la Conselleria, sinó que l'aplicació de tècniques d'aquest tipus depèn molt especialment dels professionals de la sanitat, que poden prendre la decisió de fer aquesta tècnica o no fer-la, a nivell dels hospitals.

Nosaltres, en els hospitals de Catalunya, en els hospitals públics de Catalunya, es fan aquestes tècniques de fertilització, i es fan d'una manera que nosaltres no podem dir que es facin com a prestació de la Seguretat Social —això, ho he repetit diferents vegades—, malgrat que és cert que, en un cas concret, a una senyora de Saragossa, que se li va fer una fertilització *in vitro* al Clínic, i se li va cobrar, a mi, el Defensor del Poble, em va enviar una nota fent-me pagar..., vaja, ens van fer pagar la factura, perquè consideraven que aquesta era una prestació d'obligat compliment, que si es donava a la Seguretat Social havia de ser gratuïta.

Jo crec que és un error: és a dir, enlloc no existeix que això sigui una prestació de la Seguretat Social; això és una prestació que es dona al servei públic, que s'ha de donar en el servei públic, però que s'haurà de definir, al seu dia, per l'autoritat corresponent, si això és una prestació que pertany a la Seguretat Social o si no pertany a aquesta.

Aquest és un punt que..., això no impedeix que aquesta tècnica es pugui fer. Jo crec que s'ha de fer, a més, des d'un punt de vista científic, en els nostres hospitals de màxim nivell.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. La senyora Teresa Utgés pot repreguntar.

La Sra. UTGÉS: Sí. Jo, si he entès bé la resposta del senyor Conseller, jo crec que no hi ha hagut tal resposta, perquè, és clar, complir sentències, aquí hi estem tots d'acord, però la via judicial és una via, i les responsabilitats que té el Consell Executiu n'és una altra. Contra les vies judicials, s'hi pot recórrer, i, per tant, durant aquest temps hi ha d'haver alguna actuació

per part del Consell Executiu, i, en aquest cas, hauria de ser el compliment de la Llei que avui està vigent, que ha reconegut el senyor Conseller que l'esperit d'aquesta Llei és ben clar.

Per tant, el Consell Executiu entenem que hauria d'evitar aquesta actuació i hauria de posar mesures de garantia perquè això no es produís dins del territori de Catalunya.

El que sí que és cert és que és un problema de professionals, i aquí sembla que ha deixat veure el Conseller que faltava, potser, la possible constitució d'una comissió; el Conseller i els jutges poden, si volen, reunir cinc, deu, vint-i-cinc, trenta-cinc professionals per demanar-los el seu assessorament, i crec que això tampoc s'ha fet a Catalunya.

Per tant, voldríem tornar a repreguntar si el Consell Executiu té prevista alguna mesura que garanteixi a Catalunya que no es practiqui la selecció de sexe.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. L'Honorable Conseller pot contestar.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Bé, si hi ha aquesta escletxa dintre de la Llei, si hi hagués l'escletxa que permetés que la sentència que es va fer sigui en ferm —que s'hi ha recorregut, contra aquesta sentència—, però si hi hagués aquesta escletxa, l'única manera d'evitar que es puguin fer aquestes fertilitzacions, seria a través del canvi de la Llei, que és el que jo crec que, llavors, s'hauria de proposar; en el cas que, evidentment, hi hagués aquesta escletxa en la Llei.

Jò, repetides vegades, he dit, des d'un punt de vista personal, que crec realment que aquesta Llei es va fer amb la intenció —i a les persones que han legislat els ho he preguntat—, amb la intenció d'evitar, precisament, aquest tipus de situacions.

Per tant, em sembla, realment, que el que s'ha de fer és procurar evitar-ho. El que no podem fer en cap cas..., a mi em deixa perplex, quan diu: «Escolti, què ha de fer el Consell Executiu?», doncs el Consell Executiu haurà de complir, de totes maneres, el que marquin les sentències, perquè el que no podem fer és saltar-nos-les. Si aquesta sentència se substanciés realment i acabés essent la que al començament s'ha plantejat, doncs, evidentment, el que s'hauria de fer, jo crec, és canviar aquesta Llei: buscar-hi una solució a fi que es mantingui l'esperit d'aquesta Llei.

Això no treu que, evidentment, jo crec que s'ha de distingir molt clarament —i jo crec que aquest és l'error que es dona constantment quan discutim aquest apartat—, s'ha de distingir clarament el que és manipulació genètica del que és una centrifugació d'espermatozoides, i aquest és un tema, des d'un punt de vista científic, que pot portar a una discussió tremenda, i que llavors faria, si de cas, que es canviés l'esperit amb què es va redactar la Llei. Però l'esperit, en el moment de la redacció de la Llei —jo ho he repetit diferents cops—, va ser evitar això.

Per tant, s'haurà de canviar la Llei, si és que es dona aquesta escletxa.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Les preguntes 10 i 11 han quedat posposades. Passem a la número 12, que formula l'Il·lustre Diputat senyor Manuel Nadal. L'acumula amb la següent?

El Sr. MANUEL NADAL: Sí, senyor President, l'acumulo amb la següent.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

*Preguntes al Consell Executiu sobre
els motius pels quals els instituts
de batxillerat han començat el curs amb retard
i sobre el clima de diàleg entre
el Departament d'Ensenyament
i els directors d'instituts de batxillerat*

El Sr. MANUEL NADAL: Bé, les dues preguntes fan referència a l'inici de curs, fa tres setmanes; inici de curs en els centres d'ensenyament mitjà, que, aquest any, a més dels problemes tradicionals de falta de professors, planificació amb retard, que provocaren unes certes dificultats a l'inici de curs, hi ha hagut un fet, que jo qualificaria de «lamentable», que és que la major part de centres d'ensenyament mitjà de Catalunya van començar una setmana després de la data anunciada.

Aquest any la Conselleria d'Ensenyament havia decretat que el curs escolar començaria el 24 de setembre; tradicionalment, era l'1 d'octubre. Però no és aquesta tradició el que ha fet començar amb retard el curs, i, a més, jo crec que no ha començat en la data anunciada, el 24 de setembre, per molts problemes que han tingut els centres a l'hora de planificar el seu inici. Però val a dir que és la mateixa Conselleria que ens anuncia amb dades oficials que el 24 de setembre només varen començar el 30% dels centres de Catalunya, i ens anuncia que la major part, gairebé un 50%, començarien l'1 d'octubre.

Jo crec que aquest fet, de reconeixement que en la data 24 de setembre només un 30%, i la major part una setmana després, és una demostració, un reconeixement de la falta d'autoritat del Departament d'Ensenyament, que va voler imposar una data de començament de curs que no era factible.

Per tots aquests motius, nosaltres demanem quines són les causes que van provocar aquest retard en l'inici del curs, que van provocar un perjudici important als pares i als professors, a tothom, i nosaltres entenem que hi va haver un problema de falta de diàleg amb la comunitat escolar —sobretot, amb la comunitat de directors d'instituts. Com pensa recuperar un diàleg, que nosaltres entenem que està trencat, amb els directors d'instituts de Catalunya?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. L'Honorable Conseller d'Ensenyament té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Josep Laporte): Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Nadal, jo he de començar per reconèixer que el senyor Nadal, en part, té raó en les seves afirmacions. És a dir, nosaltres, per segon any consecutiu, el Departament d'Ensenyament intenta anticipar el començament de curs a secundària. I el començament de curs a secundària no ha anat tal com nosaltres hauríem desitjat, evidentment.

Jo li puc donar les dades oficials, al senyor Nadal, que ell més o menys ja coneix: el dia 24 van començar 62 centres; el dia 25, dia d'inici a Barcelona i Tarragona, que era festa a tots dos llocs, 53; el dia 26, 31; el dia 27, 34; el dia 28, 37; el dia 1, 88; el dia 2, 8; els dies 3 o 4, 23 centres més —i amb això hi entren tots.

Feta l'anàlisi, resulta que nosaltres fem quatre grups dels centres d'ensenyament secundari: uns, el primer grup —que és el 32% del total—, han començat amb normalitat, els dies que els tocava, 24 o 25; en un 17% de casos, han començat amb un cert retard per causes que el Departament o els delegats del Departament entenen justificades: acabament d'obres, en alguns

casos, manca de mobiliari que s'havia de servir i es va endarrerir, canvis en el nombre i tipus de professors, problemes de personal administratiu, etcètera; en el 27% de casos que hi va haver, també es poden al·legar certes dificultats objectives, però els delegats i jo mateix estem convençuts que, si hi hagués hagut l'autèntica voluntat de començar abans, també s'hauria pogut començar abans; hi ha encara un quart grup —jo diria— més lamentable, que és un 24% dels casos, en què els directius dels centres afectats no donen cap justificació clara o bé donen unes explicacions que no resulten satisfactòries.

Aquest és un fet que, naturalment, jo ja he lamentat. No cal que li digui, al senyor Nadal i a les senyores i als senyors diputats, que nosaltres no podem estar d'acord amb aquesta situació. És evident que és el segon any que intentem que els centres de secundària comencin abans, i bé que, en relació amb l'any passat, aquest any hi ha hagut una petita millora, molt poc significativa —també li ho reconec—, sí que, com ell ha dit i com jo li acabo d'explicar, hi ha hagut un tant per cent important de centres que no havien començat a l'hora.

Jo no crec que això pugui ser a causa, tal com suggeria el senyor Nadal, de la manca de diàleg. Jo puc assegurar al senyor Nadal i a les senyores i als senyors diputats que, el diàleg amb els directors de centres, el nostre Departament l'ha practicat des de sempre: sempre hi ha hagut una relació directa amb els directors, sempre s'han creat, des que es van crear l'any 83-84, les juntes de directors d'instituts de batxillerat, i, respectivament, les juntes d'instituts de formació professional, hi ha hagut sempre unes reunions periòdiques en les quals hem discutit tota la problemàtica.

Estem elaborant ara, a més a més, una nova disposició —ja d'acord amb la reforma educativa— que comporta la fusió de les dues juntes en una de sola; de manera que, a més a més, hi hagi una major aproximació als centres, dels centres a l'àmbit territorial, és a dir, que hi hagi més relacions amb el delegat territorial i no ja directament amb el Ministeri, i dependent d'aquesta Junta hi haurà, a més a més, una comissió permanent representativa de directors.

Aquesta disposició serà publicada molt properament, i no cal que li digui, al senyor Nadal, que, evidentment, amb vista a l'etapa que es prepararà de la reforma educativa, no hi ha cap mena de dubtes que aquest contacte continuat amb els directors i, en general, amb tots els responsables i docents dels diferents centres ha de ser encara més important, més intens del que ha estat fins ara.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Pot repreguntar el senyor Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Sí, nosaltres estem d'acord que l'inici de curs d'ensenyament mitjà s'aproximi al màxim possible entre l'ensenyament públic i l'ensenyament privat —és a dir, haurien de començar en la mateixa data—, i estem d'acord amb aquest procés d'iniciar com més aviat millor el curs, però ens sembla que són les formes les que fallen, i ens sembla que no solament és una manca de diàleg, sinó una cosa més profunda: és una desmotivació que existeix en aquest moment en el professorat, fonamentalment, de l'ensenyament mitjà respecte a la seva tasca educativa. I, a més de desmotivació, desconfiança envers l'Administració educativa catalana, que és el que a nosaltres ens preocupa, fonamentalment.

Li explicaré una anècdota, senyor Conseller. Un director d'institut va dir: «Vull anar a veure el Cap dels Serveis Territorials de Barcelona, que ens tracta molt bé, que ens rep molt bé, ens encoratja», i aquesta persona creia que anant al Cap dels Serveis Territorials resoldria els problemes. Hi ha anat repetides vegades, i l'última vegada que anava a veure el Cap dels Serveis Territorials de Barcelona, el mateix conserge del seu centre diu: «Escolti, no hi vagi, que perd el temps, que allà no li fan cas, o allà li fan cas, però els que manen de veritat, a la Diagonal, llavors no li donen la resposta adequada». Aquest és l'estat d'ànim del professorat de la Junta de Directors de Barcelona: molt bones paraules en els Serveis Territorials de Barcelona, molt pocs fets a la Diagonal.

Llavors, falta motivació, i aquest és el problema més greu. Nosaltres volem que la Junta de Directors impulsi l'aplicació de la reforma educativa a Catalunya, i els hem de donar motius, alegries, satisfaccions perquè puguin impulsar la reforma educativa; sense satisfaccions, la reforma educativa a Catalunya i arreu de l'Estat serà un fracàs.

Jo voldria afegir algunes coses, senyor Conseller: el curs escolar encara no ha començat amb normalitat a tot arreu de Catalunya. Tinc aquí un retall de diari, d'ahir mateix, que diu que l'institut de Badalona —Badalona VIII— reclama barracons provisionals per als seus alumnes, que no ha pogut començar amb normalitat i que ha paralitzat la seva activitat.

Hi ha problemes, per tant, que no són imputables a la comunitat escolar, i no són imputables —com diu la senyora Carme Laura Gil— a la inèrcia tradicional dels docents, que volen començar una setmana més tard, que volen començar l'1 d'octubre. Amb aquestes paraules, el que aconseguim és que la comunitat escolar estigui en contra d'un projecte que jo penso que és molt important per a Catalunya; el mateix President Pujol ho diu: «La formació és el més important». I perquè la formació d'aquest país tiri endavant, cal comptar amb els professors, i, als professors, no se'ls anima dient que tenen inèrcies, tendència a fer moltes vacances; perquè, la veritat, tots coneixem les dificultats que hi ha en els centres escolars: dificultats materials, dificultats pressupostàries, retard en el nombre de professors que es nomenen... Hi ha moltes dificultats, i normalment és gràcies a la vocació del professorat que l'ensenyament públic de Catalunya, l'ensenyament mitjà públic de Catalunya, està al nivell que avui està, que jo penso que és un nivell molt envejable.

Per tant, jo diria, senyor Conseller, que el tema és fonamentalment de motivació. I jo, el que els criticaria —en aquest cas, sí que els ho criticaria amb una certa contundència— és que, més aviat, desqualifiquen la comunitat escolar i desqualifiquen, sobretot, el professorat.

Nosaltres volem, d'acord amb el Consell Escolar de Catalunya, que el curs comenci com més aviat millor, però volem que es faci dialogant, i no amb un decret que digui: «El curs comença el 24 de setembre». Així no ho aconseguirem mai.

Per tant, sobretot, motivació, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. El Conseller senyor Laporte pot tornar a intervenir.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor President. En el fons el senyor Nadal i jo estem d'acord amb els objectius, i ho celebro i no en tenia cap dubte; vostès, encara que no s'ho creguin, han de reconèixer que jo també són un de-

fensor de l'ensenyament públic i jo voldria que l'ensenyament públic fos tan bo o millor que el privat. No estic en contra de cap; jo estic a favor —no cal dir-ho— de la pluralitat, però, com vostè, penso que si l'ensenyament privat a Catalunya comença vuit o deu dies abans, per què no hi ha de començar l'ensenyament públic? No hi ha dubte que hi ha una certa tendència, una certa inèrcia, després en parlarem, d'això. Però jo li voldria fer avinent, contestar dos temes molt concrets, «punts» com és mal diu ara, que vostè ha esmentat.

Primera, suposo que el senyor Nadal sap que ja no hi ha caps de servei territorials, hi ha delegats; i en el cas de Barcelona hi ha delegada, per a més exactitud. Aleshores jo el que no entenc és que un director, sigui qui sigui, perquè li ho recomana el conserge del seu centre, no vagi a veure la delegada. (*Rialles.*) Vull dir, això, francament, no ho entenc.

Ara, hi ha un altre tema també important; vaja, important, un altre tema concret que m'ha dit. El senyor Nadal diu Badalona VIII està, no funciona. Senyor Nadal, per la mateixa via que se'n va informar vostè, me'n vaig informar jo: pel diari. Immediatament he connectat amb el delegat i el delegat em diu que fa dos dies ja que aquest centre funciona; que hi havia hagut uns certs problemes, però que va amb quaranta-vuit hores de retard; un dia, el centre de Badalona VIII, per determinats problemes que no vull imputar a ningú, va deixar de funcionar. I, finalment, torno al que deia al començament d'aquesta contrarèplica, senyor Nadal. Jo estic entestat en aquest tema. Espero que sigui veritat allò que diuen que a la tercera va la vençuda. Jo sóc més tossut que altres administracions.

El MEC, l'any passat, va intentar anticipar el començament de curs; no se'n va sortir gaire bé, com nosaltres mateixos. Nosaltres hem ensopagat dues vegades amb la mateixa pedra, el MEC no. El MEC aquest any ha començat el primer d'octubre.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Passem a la pregunta número 14, que formula la Il·lustre Diputada senyora Rosa Martí. Deu acumular la 14 i 15?

La Sra. MARTÍ I CONILL: No, no, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, la 14.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
sancions per abocaments al riu
Besòs els anys 1988 i 1989*

La Sra. MARTÍ I CONILL: Gràcies, senyor President. En el *Butlletí Oficial del Parlament* del dia 26 de setembre, va aparèixer una resposta que podria estimar-se que en part contesta la pregunta que ara anem a formular, com a resposta a una pregunta que, per escrit, havia formulat l'Il·lustre Diputat senyor Marià Pere. Però, malgrat conèixer aquest fet —perquè va coincidir la resposta d'aquesta pregunta amb la presentació per part del Grup Socialista d'una pregunta molt semblant—, la mantencim. I la pregunta diu així: «el riu Besòs és una claveguera a cel obert i el seu estat deplorable és deplorable des de fa molts anys. A la vista d'aquesta situació formulem la pregunta següent: quantes sancions ha imposat el Govern de la Generalitat per abocaments al riu Besòs en els últims dos anys?»

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller, senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Exactament al llarg dels últims dos anys 47 sancions, de les quals 29 són sancions proposades; 11 estan en fase de primera tramitació, per tant, no tenen encara quanties; 18, amb quantia concreta proposada de sanció de 12 milions de pessetes en total, i la resta, les 18 sancions restants estan ja imposades amb un total econòmic de 6 milions de pessetes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. La senyora Martí pot repreguntar.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor President. Tal com ha dit molt bé el senyor Conseller, per la resposta escrita teníem perfectament coneixement d'aquestes sancions imposades; però, en tot cas, a nosaltres, el que ens agradaria fer notar és el següent: en primer lloc dues coses: són únicament 29 les empreses sancionades, les altres estan amb expedients en una conca, com és la conca del riu Besòs, en què hi ha una quantitat importantíssima d'empreses. Si en un any es posen només 29 sancions la quantia total de les quals —i la dada que jo tinc no coincideix amb la del Conseller, però bé, és igual, perquè és una qüestió d'escala i de magnitud—, però pot acostar-se als 10 milions de pessetes, com tots els senyors diputats i les senyores diputades veuran, és una quantitat ínfima i una quantitat molt petita.

També cal tenir en compte que l'any 88, si no tenim les dades malament, crec que no es va posar, fins i tot, cap sanció. Per tant, partim d'una situació amb molts pocs temes sobre la taula. També cal ressaltar que, si no tenim les dades també malament, la Junta de Residus només disposa en aquests moments de tres inspectors per a tot Catalunya; per tant, amb tres inspectors per a tot Catalunya molt poca feina es pot fer.

Per tant, a ningú s'escapa que aquesta és una quantitat molt petita d'abocaments objecte de sanció. Si això fos, senyor Conseller, perquè el riu està molt net i està en molt bones condicions, tots ens n'alegraríem moltíssim; però just és el contrari, el riu està en males condicions i, per tant, les dades aportades no són proporcionals a la magnitud del problema que té el país o que en aquest cas, doncs, té el riu Besòs. Això seria, parlant en termes mèdics, dir que no es pot curar un càncer o una malaltia que requereix cirurgia amb una aspirina o amb unes quantes aspirines.

Existeix, de totes maneres, a la vista també d'aquesta resposta del senyor Conseller, una segona qüestió, que és el seguiment que es farà després de les empreses que han estat objecte d'aquestes sancions, perquè també caldrà veure si el tema de la contaminació es pot pagar amb una sanció ínfima i ridícula i després seguir abocant, perquè fins i tot hi pot haver empreses que això els surti..., a la majoria, això els surt molt més econòmic, fins i tot ni la feina administrativa que tenen és més cara que la sanció que els representa, de vegades, que fa la Junta de Sanejament o en tot cas la Conselleria.

A la vista dels greus atemptats al riu Besòs, caldria, pensem nosaltres, tenir més cura i més sensibilitat pels temes ambientals. Per altra part, nosaltres sostenim que la Junta de Sanejament no actua en aquests temes i, a més a més, crea un segon problema que és que no deixa actuar, perquè en aquests moments existeix el Consorci per a la Defensa del Besòs que ha demanat reiteradament —vostè ho sap molt bé, senyor Conseller— ser administració actuant, i en aquests moments se li ha concedit amb un escrit dir que sí, que serà administració ac-

tuant, però no es traspassen els recursos per fer-ho possible.

Sàpiga, senyor Conseller, que a través del Consorci del Besòs hi ha la capacitat suficient, aquella capacitat que li manca, pel que sembla, a la Junta de Sanejament, per tal de portar a terme les inspeccions que calgui i treballar per la defensa i pel sanejament del riu Besòs.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Martí. L'Honorable Conseller pot tornar a intervenir.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Hi ha qui s'entesta, senyora Diputada, a fer creure que la lluita contra el sanejament o a favor del sanejament dels nostres rius ve de la mà de les sancions. 6 milions pot ser una xifra ridícula; 8.000 milions, que és el que s'ha invertit, 8.000 que és el que ja s'ha invertit en el riu Besòs, no en un altre, no és una suma tan ridícula. 1.500 milions de recaptació del cànon de sanejament no és una suma tan ridícula.

Des que Catalunya té un pla de sanejament aprovat per aquest Parlament s'han fet inversions, com dic, fins al desembre del 89, 5.080 milions de pessetes; collectors de Llevant, Montcada, Sant Cugat, Cerdanyola, Ripollet, La Llagosta, Mollet i Sabadell, i la depuradora de Bigues i Riells. En aquest moment estan en marxa 6.300 milions més d'inversió en més collectors i en les depuradores de Montcada, Granollers, La Garriga i Sabadell; les inversions pendents del Pla de la Zona Cinquena fins a l'any 98 són de 9.000 milions de pessetes més; la inversió prevista per a les indústries que han demanat el 30% de subvenció és de 735 milions de pessetes. *(Pausa.)*

Això és la realitat del que es fa a la conca del Besòs i que es va iniciar el febrer del 83. És absurd voler valorar les actuacions de descontaminació mitjançant el nombre de sancions imposades en un pla que és progressiu i que es basa en les inversions solidàries de tot l'àmbit en el qual s'aplica. Parlem de tots els punts que fan possible el Pla de Sanejament, de les dificultats i de les col·laboracions. Per exemple, hi ha poblacions que es neguen sistemàticament a col·laborar amb el Pla, una d'elles, Parets del Vallès, que només ha ingressat 891.000 pessetes dels 60 milions que ha recaptat dels ciutadans a través de la Llei del Parlament de Catalunya, que els té ingressats en el seu pressupost i que no ha fet lliurament d'aquest a la Junta de Sanejament que és qui fa les inversions. Per exemple, hem llegit darrerament com per part de la Presidència del Consorci del Besòs, a què vostè feia referència, es proposa actuar amb independència de la Generalitat en aquest tema, infringint lògicament la Llei 5/81.

La contaminació del Besòs no s'elimina dient un dia i un altre a l'opinió pública que el riu està brut, molt brut, però amagant les actuacions del Pla de Sanejament i, menys encara, posant pals a les rodes a aquestes inversions; la contaminació del riu Besòs no s'elimina ni tancant empreses, ni imposant sancions i més sancions; la contaminació del riu Besòs s'elimina fent depuradores d'aigua residuals i els inevitables collectors que transporten les aigües brutes. I això és el que està fent el Pla de Sanejament de Catalunya a la conca del Besòs, Pla que coordina la Generalitat de Catalunya i que executa en la seva major part l'Administració local, encara que a l'hora de les crítiques sembla que l'únic responsable sigui el Govern de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT: S'ha acabat el temps. Senyora Martí, per què demana la paraula?

La Sra. MARTÍ I CONILL: Senyor President, per afusions, perquè ha afudit...

El Sr. PRESIDENT: No, jo no he sentit que fos afudida; s'ha parlat d'un municipi...

La Sra. MARTÍ I CONILL: D'un municipi...

El Sr. PRESIDENT: Vostè ja no és alcaldessa d'aquest municipi.

La Sra. MARTÍ I CONILL: No, en aquests moments, no; en aquests moments, no.

El Sr. PRESIDENT: Bé, vostè farà una altra pregunta, però és que no hi ha tràmit en aquest moment, entén la Presidència. Pot fer una altra pregunta sobre la qüestió. Una altra pregunta; la senyora Martí també fa la següent?

La Sra. MARTÍ I CONILL: Sí...

El Sr. PRESIDENT: Doncs té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
les mesures que es prenen per tal
d'evitar la contaminació del riu Besòs*

La Sra. MARTÍ I CONILL: Senyor President, moltes gràcies. Miri, la resposta del senyor Conseller només es pot interpretar en un sentit que és que ha estat una resposta bastant virulenta; per tant, vol dir que toquem el voraviu. I quan un toca el voraviu, doncs, vol dir que va bé i pregunta bé.

Estàvem parlant de sancions i no estàvem parlant d'inversions; però en qualsevol cas li haig de clarificar una qüestió, senyor Conseller: sí que, evidentment, es fan inversions; però vostè sap que el Pla de Sanejament porta un retard importantíssim. L'any 88 havien de funcionar les depuradores de Granollers i de la Garriga; l'any 89 havien de funcionar les depuradores de La Llagosta i de Montornès, i cap d'aquestes depuradores funciona i som a l'any 90, i les obres de cap d'elles ha començat; les de Granollers sembla que potser començaran.

Per tant, si vol parlar d'inversions, en parlarem, senyor Conseller, però en parlarem amb seriositat i li demostrarem l'incompliment dels seus plans de sanejament; perquè els plans de sanejament, no de la conca del Besòs, sinó de tot Catalunya s'han incomplert, i aquesta és responsabilitat seva i responsabilitat del Govern de la Generalitat, i aquest és un tema pendent i un tema pel qual aquest Govern no té cap mena de sensibilitat. I des de la posició que vostè ocupa penso que no té cap dret d'atacar les institucions municipals, sinó ben al contrari, que el seu Govern s'hauria de manifestar sempre a favor de la col·laboració i de la col·laboració entre el govern institucional. Perquè si tots hem votat aquesta forma de govern que tenim, que és tenir un govern central, un govern autònom i un govern municipal, tots hem de ser conscients de la complicació que això porta i, a més a més, assumir-ho. Per tant, em sembla que el seu to no ha estat adequat, potser ara el meu tampoc, però, senyor Conseller, crec que havia de dir això.

Pel que fa a Parets del Vallès, sí, senyor Conseller; els diners del cànon de sanejament estan retinguts a l'Ajuntament de Parets del Vallès amb un compte de VIAP. Sí, senyor; mentre el Consell Executiu o la Junta de Sanejament no faci les inversions corresponents que ha de fer, allà s'estaran, perquè la Llei em faculta per a això; tinc informes jurídics suficients perquè la

Llei faculta els ajuntaments per retenir el cànon que recapten si la Junta de Sanejament no compleix el que ha de complir.

Això és així i vostè ho sap molt bé, senyor Conseller, i continuarà essent així. I passo a formular la següent pregunta. També una clarificació; una clarificació. Miri, nosaltres, els socialistes, som perfectament conscients i estem absolutament convençuts que, per la via de les sancions, evidentment no arreglarem el país i no arreglarem el problema de la contaminació, per la via de les sancions. D'altres qüestions cal fer; evidentment, cal fer inversions, també, però les inspeccions són absolutament necessàries; o és vostè que està en contra que existeixi la Policia Nacional, la Guàrdia Civil i els Mossos d'Esquadra, perquè vostè confia que un dia tothom serà un ciutadà correctíssim en aquest país, (*rialles*) no? Oi que això no és possible? Per tant, ha d'existir també una policia d'inspecció; o no? o vostè hi renuncia també esperant que les empreses siguin un dia santes i que, evidentment, no contaminin el nostre país, el nostre terreny.

El riu Besòs —tornem al Besòs, senyor Conseller que em sembla que anirem més bé—, el riu Besòs és contínuament notícia perquè, per la seva contaminació, els passats dies 15, 16 i 24 de setembre, dades que coincideixen amb caps de setmana —dissabtes, diumenges i dilluns—, muntanyes de més de dos metres d'escuma omplien part del llit del riu Besòs. A la vista d'aquesta situació formulem la següent pregunta: quines són les mesures preses pel Govern de la Generalitat en aquest tema i quins són els resultats de les investigacions portades a terme, atès que el vessament s'estima en 50.000 litres de detergent, senyor Conseller —50.000 litres de detergent? Combini les sancions, però també combini les inversions, com vostè ha dit.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. L'Honorable Conseller senyor Molins té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Senyora Diputada, retards en el Pla. El Pla tenia una planificació que era doble, d'ingressos i de despeses. I les despeses s'havien d'adequar als ingressos. Ha estat un retard en els ingressos el que ha provocat un retard en les inversions, tot i que la Junta de Sanejament s'ha endeutat i, en aquest moment, com li deia, va molt per davant en les inversions respecte als ingressos haguts. Com li deia, i concretament en la conca del riu Besòs, 1.500 milions d'ingressos anyals aproximadament, descomptats els de l'Ajuntament de Parets que no s'ingressen, 1.500 milions d'ingressos anyals que per davant van les inversions, 8.000 milions de pessetes recaptades, 12.000 milions, 12.000 milions, d'inversions fetes, fetes en el riu Besòs. Per tant, es va per davant de la planificació, per davant de la planificació d'acord amb els ingressos, que això és el que existeix: un Pla de Sanejament que es fa segons uns ingressos i unes despeses concretes. Per tant, res de retards en el Pla, per davant de les inversions.

Col·laboració amb els municipis. Només he esmentat un sol municipi a la meua resposta, senyora Diputada. Nosaltres tenim molt bona col·laboració amb moltíssims ajuntaments de Catalunya, amb moltíssims. Només fixi's en un detall: el 80% dels ingressos de la Junta de Sanejament són producte o es produeixen a la zona cinquena, i a la zona cinquena hi ha l'entitat metropolitana, que és la que fa totes les inversions —totes les inversions— de la Junta de Sanejament; no les fa la Junta de

Sanejament. L'Administració actuant és l'entitat metropolitana. El 60% dels ingressos de la Junta de Sanejament van a mans de l'entitat metropolitana, que és qui fa les inversions; no tenim cap problema, cap problema amb les entitats municipals que col·laboren; sí amb les que adopten actituds com la de vostè, que jo respecto, però que no són, precisament, de col·laboració.

Quant a la pregunta segona que em formula —mesures concretes per tal d'evitar la contaminació del riu Besòs—: el dia 16 es va rebre a les vuit del vespre, per part de Protecció Civil, un avís respecte a aquesta contaminació en el riu, el dia 17 al matí es va anar a fer, en contacte amb la policia local de Montcada, una inspecció visual i, acompanyats també pel tècnic de medi ambient de l'Ajuntament de Montcada, la senyora Núria Vidal, es va realitzar la inspecció, es va fer també inspecció a totes les empreses, l'endemà també es va reiterar amb l'Ajuntament de Mollet del Vallès amb el tècnic de medi ambient, es van fer totes les inspeccions, a resultes de les quals hi ha un informe que diu: «No s'han pogut trobar indicis significatius de restes d'escumes...» —(*forta remor de veus*)— «ni les informacions del personal dels ajuntaments de Montcada i Mollet han especificat la seva procedència.» El punt que sembla que va ser l'inici de la forta presència d'escumes és la confluència del riu Besòs amb la riera Caganell, que passa per la població de Mollet, al marge dret del riu Besòs; pel tipus d'escumes i la quantitat que va afectar el riu no es tracta d'un abocament normal d'aigües residuals, sinó d'un producte que s'hagués..., o d'un dipòsit o cisterna que s'hagués fet malbé, accidentat o abocat clandestinament, mitjançant camió cisterna. Les indústries que, d'acord amb les informacions aparegudes a la premsa, podrien estar relacionades amb el problema —LISAC, Urquima, Teneria Moderna i KAO Corporation— tenen els seus abocaments aigües avall del punt esmentat a l'apartat segon.

Per tot l'anteriorment esmentat, es considera que l'abocament causant del problema hagi pogut ser realitzat de forma clandestina i puntual per un camió cisterna o similar. Per tot això s'ha procedit a donar trasllat de tot aquest informe i de les diligències practicades per aquesta Junta d'Aigües a la Fiscalia del Tribunal de Justícia.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller.

(*La I. Sra. Martí i Conill demana per parlar.*) No li puc donar la paraula, senyora Martí, perquè s'ha excedit, notòriament, en la resposta i s'ha acabat el temps. (*Remor de veus.*)

Passem al punt sisè de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Modificació dels Límits Territorials dels Municipis, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Víctor Gimeno. (*Pausa.*) Té la paraula, senyor Gimeno.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Modificació dels Límits Territorials dels Municipis

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, la Moció que aquests moments passo a defensar es basa en la interpellació que vam fer el 27 de juny d'enguany, fa més de cent deu dies, fa més de tres mesos i mig, i un dels temes que vam plantejar era una qüestió que, des del punt de vista de la Generalitat, s'havia insistit molt en la seva urgència de resoldre la qüestió que vam plantejar.

Com que una interpellació s'ha de presentar sobre temes de caràcter de política general, la pregunta era o la interpellació era sobre el capteniment del Govern respecte a la modificació dels límits territorials dels municipis. A la primera part de la interpellació vam posar de manifest que darrerament hi ha hagut un increment substancial de les voluntats segregacionistes arreu del territori català. Vam posar diversos exemples i jo diria que encara en podríem posar algun més perquè, sembla ser, per exemple, al municipi de Tortosa, que cada dos, tres mesos li surt un gra nou. En aquests moments ja són tres els barris actuals de Tortosa que estan plantejant-se la possibilitat d'una segregació del terme municipal.

En això vam coincidir tant el Conseller Gomis com jo; en el que no vam arribar tant a conformitat era respecte a si el Govern, amb la seva actitud, fomentava o no el sentiment segregacionista. Jo vaig intentar dir que no per activa, no per l'actuació decidida de promoure segregacionisme, però sí que, indirectament, de les conductes o de les actituds del Govern hi havia aquesta promoció del sentiment segregacionista.

I el que sí que crec que va quedar clar, tant per una banda com per l'altra, és que la Generalitat no ha fet res des de la promulgació de la Llei Municipal i de Règim Local de Catalunya, l'any 87, per desenvolupar el que diu l'article 20. La Llei parla, quan parla de modificacions de línies municipals, parla, no solament de segregacions, sinó que parla també d'agregacions i de fusions entre municipis. I l'article 20 —aquest que comento— diu que el Govern pot establir mesures de foment per a la fusió i l'agregació voluntària de municipis quan consideracions d'ordre geogràfic, demogràfic, econòmic o administratiu ho aconsellin. I especifica una sèrie d'objectius que s'haurien d'aconseguir en el desenvolupament d'aquestes mesures.

Jo diria que el primer punt de la Moció presentada el que fa és instar el Govern de la Generalitat a desenvolupar aquest article, que diu que «pot establir», i el que diem és que el Govern «elabori i posi en marxa les mesures adients per fomentar la fusió o l'agrupació voluntària de municipis». L'objectiu, lògicament, és racionalitzar i millorar l'eficiència en la gestió del servei dels municipis que s'hi acullen. I aquí parla, a la Llei, de les diverses mesures que poden fer, d'ordre econòmic i d'ordre administratiu, per promoure aquestes fusions o agregacions municipals.

La segona part de la Moció: ens vam centrar en aquesta visió, per part d'Iniciativa per Catalunya, de l'actitud de la Generalitat, que no havia estat favorable a acabar amb el sentiment segregacionista, sinó que, amb la seva actitud davant un municipi concret o de dos municipis concrets, el que feia era exacerbar els ànims segregacionistes.

I, lògicament, ens havíem de referir al conflicte de la segregació de Salou. Salou formava part del terme municipal de Vila-seca fins que a la Sentència del Tribunal Suprem del 30 d'octubre de 1989 —aviat farà un any— se li concedeix la independència.

Jo intentaré fer, novament, un breu resum de la situació viscuda des d'aquesta Sentència fins a finals de juny i de les implicacions, ja que en aquell territori, el terme municipal de Vila-seca - Salou, s'havia acordat la construcció del parc Busch, del parc d'atraccions que coneixem com a parc Busch. Fins a aquells moments la Busch està fent adquisicions de terrenys i s'estan generant, lògicament, expectatives de fortes in-

versions econòmiques al municipi. El 30 de setembre la Sentència de Segregació el que fa és trastocar els plans d'actuació, ja que la Sentència divideix el territori d'implantació del parc Busch en els dos municipis i això fa que hi hagin d'actuar a partir d'aquests moments dos ajuntaments: el de Vila-seca, per una banda, i el de Salou. I la majoria, la major part del territori del parc d'atraccions queda dintre del terme de Salou.

A partir d'allí hi ha manifestacions diverses de l'Alcalde, fonamentalment, de Vila-seca, dient que això és inacceptable, que ell no pot ser alcalde d'un municipi partit, que allí s'ha de fer una reconsideració perquè hi ha un perjudici econòmic ostensible de cara a l'Ajuntament de Vila-seca... Hi ha, dintre d'això, una manifestació del President Pujol als representants de la Junta promotora de la segregació de Salou dient-los que és possible..., ho recordo: el 26 de novembre el President Pujol diu a aquestes persones de la junta promotora de la segregació que és possible la realització d'un consorci. A partir d'aquí l'Alcalde de Vila-seca diu que no hi està d'acord, que el consorci no resol problemes, que no resol tots els problemes i que perquè hi hagi consorci hi han d'estar d'acord totes les parts. Això ho corrobora el Conseller de Governació quan a la resposta em diu que, lògicament, hi havien d'estar les dues parts d'acord. El que és clar és que qui no estava en aquells moments d'acord amb el consorci és una de les dues parts, que és l'Ajuntament de Vila-seca, i Salou hi està posant totes les facilitats dient que és capaç o té la voluntat de seguir, si convé, tota la fiscalitat, etcètera. Donen totes les facilitats, però l'Alcalde de Vila-seca no ho accepta.

El 16 de desembre el Consell Executiu acata la Sentència, hi ha un decret d'acatament de la Sentència, al temps que insta, amb caràcter d'urgència, la modificació dels límits per assegurar la viabilitat dels projectes en curs; òbviament està parlant del parc d'atraccions. I recalco això d'«urgència» perquè el 16 de desembre es deia que si no s'actuava d'una forma molt ràpida, molt urgent —i es parlava de terminis d'una setmana, de terminis de quinze dies—, es pot perdre la inversió. Ho repeteixo: això es deia a mitjan desembre i des de la més alta instància del Govern de la Generalitat.

Hi ha actuacions diverses, manifestacions, controvèrsies, etcètera, i l'abril del 90, en carta pública al President de la Junta Gestora de Salou, el President Pujol diu que «no hi ha cap altra via» —per resoldre la situació de Vila-seca i de Salou— «que el Projecte de Llei definint nous límits entre Salou i Vila-seca.» Un projecte de Llei en què els ajuntaments no s'han posat d'acord i que el Govern de la Generalitat es decideix a llançar-lo... d'ofici, tal com la Llei —aquesta Municipal i de Règim Local— preveu. D'ofici, promou aquest Projecte de Llei i es va treballant en això.

El maig, el maig, en una resposta del Conseller a pregunta escrita, formulada per mi, se'm diu, el 2 de maig, que la implantació de la Busch —jo preguntava sobre la implantació de la Busch, si era necessària la modificació dels límits—..., em diu que aquesta modificació no és necessària absolutament per a la qüestió de la implantació del parc, que, en tot cas, venia per una sèrie de circumstàncies sobrevingudes que originaven certes disfuncionalitats dintre del territori.

En aquells moments encara no es parla de la contradicció en la Sentència que apareix a mitjan mes de març, que en intentar executar la Sentència es descobreix —i ho dic així perquè fins

al maig, des del mes d'octubre fins al maig no s'ha parlat en cap moment que existeix contradicció a la Sentència i ja s'ha insistit, com he dit abans, en la necessitat de modificar—, llavors es descobreix que a la Sentència hi ha una contradicció: el text parla de 1.221 hectàrees i en canvi la ratlla perimetral parla de 1.476. I a partir d'aquí la major part de les argumentacions de l'Executiu són que s'ha de corregir la disfuncionalitat, però, a partir d'aquesta contradicció de la Sentència, es fa aquest Projecte de Llei, que es tira endavant.

El 27 de juny, en el moment de la interpellació, el Conseller insisteix que hi ha aquesta contradicció, contradicció que no està resolta pel Tribunal Suprem —hi ha una petició de la Junta Gestora de Salou demanant aquest aclariment sobre la preeminència de la ratlla sobre el text o del text sobre la ratlla gràfica i hi ha unes afirmacions que jo després he intentat comprovar i que no ens han pogut aclarir. El Conseller em diu que també hi ha contradiccions perquè en els últims set anys, des del 83, quan es va fer la segona petició no admesa, s'han construït edificis enmig de la ratlla de separació. Ningú de Salou m'ha pogut aclarir on són aquests edificis (*remor de veus*) i que, en tot cas, en tot cas, el que sí que m'han dit és que han de ser modificacions mínimes, que, en cap cas, justifiquen, en cap cas —ja he dit que potser no ho saben perquè no són ni manifestes ni enormes—, no justifiquen una modificació de 200, 300, 500 hectàrees. I per això deia que hi havia necessitat de corregir la ratlla; potser sí, però no en aquesta quantitat.

També hi ha una qüestió, que obvio perquè no tinc temps en aquests moments..., en tot cas, el que voldria és fer la reflexió sobre què és el que ha passat des del 27 de juny fins aquí. Hi havia el tema de la urgència de modificació de límits per la qüestió de la implantació del parc de la Busch i per això es feia la Llei. La Llei avui continua no havent-se aprovat pel Consell Executiu i no ha entrat encara a debat del Parlament. Si tan urgent era, per què hi ha aquests tres mesos i mig de marge, per què aquesta llei, en aquests moments, està aturada?

Però més contradiccions: ens desperten de les vacances a primers de setembre dient..., després d'una visita d'un conseller als Estats Units, ens diu: «El problema de la Busch ja està resolt». I quan tots creïem que el problema de la Busch era un problema de límits, era un problema d'aquest Projecte de Llei i que si la ratlla passava per aquí o passava per allà, ens diuen —i en això jo voldria fer una mica de memòria a la premsa—, ens diuen que el problema de la Busch era un problema de finançament. Quan fins en aquells moments ningú havia parlat de finançament, ens diuen: «Ara sí que està resolt» —i hi ha qui no es recorda de la memòria dels vuit o deu mesos anteriors—, «ara sí que s'ha resolt, perquè hem trobat socis, i a més a més catalans, que participaran econòmicament en aquest projecte». I ens donen una altra sorpresa: l'altra sorpresa és que el President Pujol torna a parlar que proposa la realització del consorci —que s'havia desestimat i avui torna a estar damunt de la taula—, torna a parlar d'aquest consorci i ens diu que ell mateix en serà el president.

Llavors...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Gimeno...

El Sr. GIMENO: Sí...

El Sr. PRESIDENT: S'ha adonat que té el llum encès, el vermell, el roig?

El Sr. GIMENO: Sí, sí. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Doncs..., tregui'n les conseqüències pertinents.

El Sr. GIMENO: Les conseqüències són que entenem —i així vam dir-ho a la interpellació— que fer un projecte de llei de modificació de límits d'ofici per la Generalitat pot establir un perillós precedent, que no resol els conflictes entre els municipis. I el que proposem al segon punt de la nostra Moció és que la Generalitat, si ha de promoure modificacions dels límits territorials entre municipis, ho faci únicament quan es produeixin les circumstàncies de conformitat i participació dels ajuntaments afectats, i que la finalitat de la correcció sigui la de resoldre disfuncionalitats territorials o que sigui per motius d'agregació o fusió entre municipis. En definitiva, el que diem és que no es vagi a l'elaboració de lleis de modificació de límits territorials sense la conformitat dels municipis: buscar la via del diàleg, la via de la participació, la via de la conformitat. Aquest és, en resum, el text del nostre segon punt de la Moció.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno. (*L'H. Sr. Conseller de Governació demana per parlar.*) Sí, Honorable Conseller?

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Molt Honorable President, no tinc el Reglament a mà i no sé si un conseller pot intervenir en aquest moment...

El Sr. PRESIDENT: El Govern pot intervenir sempre. El que passa és que obre torn a tots els altres grups.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: No, no, és que tampoc m'agradaria obrir torn; el que passa és que s'han fet una sèrie d'allusions a una interpellació, i, per tant, jo voldria, ja que el senyor Gimeno ha fet una sèrie de manifestacions, i sobretot ha tractat d'aclarir a la premsa el que havia de fer..., home, a mi m'agradaria corregir en certa manera —la paraula potser no és «corregir», sinó matisar— algunes de les seves afirmacions, que podrien, tal com s'ha explicat, potser causar estranyesa.

El Govern va tenir voluntat que els ajuntaments s'entenguessin. Comenci la història abans, no el mes de novembre. Diu: «Durant un mes, durant dos mesos, intentarem que els dos ajuntaments es posin d'acord». I es va fer tot el possible —hi vaig ser jo personalment, i vaig fracassar— perquè es posessin d'acord. Per tant, el màxim respecte al diàleg i a l'entesa dels ajuntaments.

Segona, quan els ajuntaments no es posen d'acord, la Llei —la Llei aprovada per aquest Parlament— preveu un mecanisme legal perquè el Govern de la Generalitat faci d'àrbitre i pugui interpretar les separacions que no porten a l'acord, o les dificultats d'aquest desacord. Això es va fer d'aquesta manera.

I després, ja, després de la interpellació, haig de corregir només una cosa: en cap cas em consta que el President hagi parlat de consorci o no consorci; en tot cas, hi ha hagut una manifestació del President dient que sembla ser..., o que, sortosament, els ajuntaments es posen d'acord. I, en tot cas, el desacord —hi insisteixo—, i la modificació, està *sub iudice*. Hem d'esperar el que diu la sentència, a veure... Hi ha dues interpretacions, amb el màxim de respecte pel tribunal: la interpretació «de la ratlla»..., que no es posa en evidència fins al moment que s'ha d'afitar el terme, i aquest és el moment que es produeixen les disfuncionalitats.

Per tant, només amb aquestes matisacions, senyor Gimeno, que em sembla que compartim i que segurament ha estat oblit de la seva explicació... I que podria donar a entendre que havia mancat tot interès del Govern perquè els dos ajuntaments es posessin d'acord, quan no és així: es va exhaurir més del temps donat en principi perquè els ajuntaments es posessin d'acord.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Com que no s'han presentat esmenes a aquesta Moció, procedeix la intervenció dels grups, en aquest moment. Senyor Martín i Toribio, per l'Agrupació del CDS, té la paraula.

El Sr. MARTÍN: Molt Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats, ses senyories recordaran que el debat de la interpellació que ha donat lloc a la Moció que avui debatem esdevingué un debat entre el Diputat interpellant, l'Il·lustre senyor Gimeno, i l'Honorable Conseller de Governació sobre la segregació de Vila-seca i Salou i sobre les repercussions de la instal·lació del parc de la multinacional americana Busch. Avui, el debat de la Moció subsegüent s'ha convertit una altra vegada en un debat sobre el parc de la Busch.

No és aquest el moment de reproduir aquell debat, quan el que se sotmet al Ple és una moció sobre la promoció pel Govern de la Generalitat de les mesures de foment per a la fusió o agrupació voluntària de municipis a què es refereix l'article 20 de la Llei 8/87, Municipal i de Règim Local de Catalunya; per altra banda, de la discussió de la Llei que empara la creació i instal·lacions del parc de la Busch, la Llei de Centres Recreatius Turístics, el Diputat Il·lustre senyor Xavier Latorre ja parlà i advertí de tots els problemes que, malauradament, a curt termini de l'aprovació de la Llei, s'han posat en evidència. Aquest matí ho ha tornat a repetir.

No és, per tant, aquest, el debat d'avui, i no hi entraré. Per als diputats centristes, el que avui es planteja és instar el Govern de la Generalitat a elaborar i posar en marxa les mesures adients per fomentar la fusió o l'agrupació voluntària de municipis, i que les modificacions de límits territorials només es promoguin quan es produeixi la conformitat i la prèvia participació dels ajuntaments afectats —i subratllo «només quan es doni la conformitat i prèvia participació dels ajuntaments afectats». És a dir, si el que es planteja aquí és que el Govern apliqui un tipus de mesures establertes en la Llei —que vull recordar que es va aprovar en aquest Parlament sense cap tipus de consens i amb els únics vots del Grup de Convergència i Unió—, cap oposició trobarà en l'Agrupació parlamentària del CDS, i, en conseqüència, vostès deuen haver endevinat que nosaltres donarem suport a la Moció a debat.

Moltes gràcies, Molt Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín.

El Grup parlamentari Mixt vol fixar posició?

El Sr. SABANZA: Gràcies, senyor President, tan sols per manifestar el nostre vot favorable a la Moció de què tractem.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sabanza.

Pel Grup parlamentari Popular?

El Sr. CURTO: Gràcies, senyor President. Molt breument.

Miri, senyor Gimeno, si haguéssim de valorar els criteris... Senyor Gimeno? (*Remor de veus i rialles.*) Si haguéssim de valorar els criteris que vostè ha manifestat, de l'Alcalde de Vila-seca, en tot est procés, arribaríem a la conclusió que, a l'Alcalde de Vila-seca, Déu Nostre Senyor no li ha guiat ni la

llengua ni la intel·ligència (*remor de veus*). Est Diputat..., est Diputat, en tant que diputat ponent de la ponència que va elaborar —la passada legislatura— les lleis d'ordenació territorial de Catalunya... Vull recordar que la ponència, en lo seu conjunt, los diputats que la constituïem, a pesar de preveure també les segregacions, teníem lo criteri col·lectiu, l'esperit, respecte als avantatges que signifiquen en la prestació de tot tipus de serveis, els avantatges —deia— de les agrupacions i de les agregacions de municipis: est criteri, lo continuem mantenint, almenys, el Grup parlamentari Popular, i per això, independentment de les manifestacions —per a nosaltres, de tota credibilitat— de l'Honorable Conseller de Governació a la interpellació origen d'esta Moció, nosaltres no tenim cap inconvenient a impulsar i a abonar totes les mesures que siguin necessàries per al foment de les fusions o agrupacions entre municipis, d'acord amb el contingut de la seva Moció, i d'acord també amb la Llei Municipal i de Govern Local de Catalunya.

Vull recordar, no obstant esta manifestació nostra, vull recordar que des de Convergència i Unió s'estan incitant, avivant i impulsant les segregacions, per raons jo diria conjunturals o flotants, com ho demostren los setze o disset expedients que estan pendents al Departament de Governació, i com ho demostra, també, algun escrit de Convergència i Unió, que exhibiré si a algú li convé, i en la mesura que també em convingui a mi.

Amb estos antecedents, i amb l'acord en est primer punt i amb la conformitat en el segon, que parla de les modificacions territorials, anunciem, senyor President, lo vot favorable a esta Moció del Grup Popular.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Tomàs.

El Sr. TOMÀS: Sí. Senyor President, senyores i senyors diputats, crec que... Nosaltres sortim només per parlar del tema de les fusions i agrupacions i associacions de municipis, entenent que no volem tocar el que ha estat el gran fracàs d'aquest Govern, que és tot el tema de la Busch Andersen, que aquí n'hem parlat moltes vegades, i més se n'haurà de parlar, perquè serà un dels temes..., un dels temes, doncs, clau, suposo, d'aquí fins que acabem aquesta legislatura... Per exemple, les conseqüències i negligències d'aquest Parlament, i de la Conselleria que..., o de les conselleries que hi han participat. Però no tocarem aquest tema.

El tema que sí que volem tocar és el de la fusió, i de l'agrupació, perquè també creiem que no ha estat un èxit d'aquest Govern —ja no ho era dels altres, i d'aquest, menys. I això que tenia instruments a les mans: tenia l'instrument de la Llei Municipal de Catalunya, una de les lleis bàsiques de les LOT, en la qual es deia de manera molt clara, recollint els principis de la Llei de Bases, que el Govern, no de manera obligatòria, però que el Govern havia d'induir polítiques per començar a reduir el nombre de municipis de Catalunya.

I aquest pensament és correspost pel Govern, perquè jo mateix vaig fer una pregunta a l'Il·lustre i Honorable Conseller de Governació, senyor Gomis, el dia..., el gener del 89, i ell em va contestar el 27 de febrer del 89 —per tant, ja és un tema d'un any i mig—, en la qual diu que sí que cal que..., no és un mandat imperatiu, però el que es mostra és que en l'ànim del legis-

lador hi ha tota la idea de previsions per al foment de l'associació, donant-se el cas que es presenta una estructura territorial excessivament atomitzada: basa part de la reconducció d'aquesta estructura atomitzada en l'existència de les comarques; ell té confiança —el 89; ara ja no, suposo— que el futur comarcal ajudarà a reduir aquest mapa municipal, no?, i que posarà en marxa mesures de caràcter econòmic o de prioritats en les seves polítiques. No els posa en marxa. Jo novament torno a preguntar-li què ha fet —el setembre del 89—, novament —és a dir: «Escolti, què és el que estem fent?». El Diputat Latorre li va fer unes preguntes, de dir «Escolti, com està, això de les fusions?»: resulta que no hi ha cap agrupació de municipis. I, en canvi, el maig del 89, el 24 d'abril del 89, li contesta vostè mateix que hi ha processos de segregació en una, dues, tres, quatre, cinc, sis, set, vuit, nou, deu comarques, i, en cada comarca, diferents municipis.

És a dir, segurament aquesta no és la millor línia; segurament no és voluntat del Consell Executiu que hi hagi segregacions dels municipis, no forma part del pensament... Nosaltres compartim aquesta filosofia. Però també és cert que no s'està fent res, ni es posen en marxa les mesures que la Llei Municipal atorga a l'Executiu perquè hi hagi polítiques indicatives i, fins i tot, polítiques executives per a l'agregació. Com per exemple les previsions en la distribució dels fons de cooperació local de Catalunya. No es fa, això, no es fa. És a dir... Però, com a mínim, si no es fa, els municipis no en tenen coneixement, i crec que és hora que es posi de manera clara, marcar, dir: «Els municipis que es vulguin agrupar per constituir una unitat local més potent, que tingui més serveis, etcètera, disposarà d'aquests avantatges: primer, segon, tercer, quart, cinquè, sisè...» De tal manera que indueixi els ciutadans, i els responsables polítics, i els regidors, els alcaldes d'aquests municipis, a dir: «Val la pena que ens agrupem, perquè els avantatges que obtindrem de l'agrupació seran tants que, com a conseqüència, portarà un benefici als nostres ciutadans».

I és per això que nosaltres votarem favorablement l'encertada Moció del Grup d'Iniciativa per Catalunya —molt encertada—, i també perquè no torni a passar això del desastre de l'Andersen Busch, votarem també el segon punt de l'ordre del dia —o el de la Busch Andersen.

Moltes gràcies, senyor President; senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Tomàs. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ferran Pont.

El Sr. PONT: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, parlo en nom del Grup de Convergència i Unió, per explicar la posició del nostre Grup parlamentari sobre el tema de la Moció que ha presentat el senyor Gimeno, i no intervindrà sobre els temes de Vila-seca - Salou.

Concretament, la Moció del senyor Gimeno té dos punts. El nostre Grup votarà negativament el segon dels punts, que proposa que, quan hi hagi modificacions en els límits territorials dels municipis, sigui necessària la unanimitat o l'acord dels dos ajuntaments.

Nosaltres creiem que la Llei que es va fer l'any 87, amb el concurs dels senyors ponents que abans han parlat també, és una bona llei, que preveu una sèrie de mesures per assegurar que les coses es facin ben fetes, que, quan no hi hagi acord per

corregir disfuncionalitats, hi hagi, doncs, un informe de la Comissió de Delimitació Territorial, un dictamen de la Comissió Jurídica Assessora, i que això hagi de venir al Parlament de Catalunya. Estem totalment d'acord amb com està redactada la Llei, i, per tant, no creiem que en aquest moment haguem d'aprovar una moció que vulgui modificar aquest punt de la Llei Municipal i de Règim Local de Catalunya.

És cert que al país hi ha moltes disfuncionalitats —tots en tenim, als municipis, de molt pròximes— que s'han de corregir, però em sembla que el que s'ha de fer és facilitar que aquestes disfuncionalitats puguin ser esmenades, i la proposta que ens fa el Grup d'Iniciativa per Catalunya no ajudaria a corregir-les, sinó al revés: encara ho dificultaria. Estem plenament convençuts que els mesos a venir moltes d'aquestes disfuncionalitats podran ser solucionades, i nosaltres, des de Convergència i Unió, hi volem donar tot tipus de facilitats.

Respecte al primer punt, el tema de les segregacions o les fusions: quina és la política del Govern de Catalunya? El Conseller, Honorable senyor Gomis, ho va explicar a bastament el dia que es va fer la interpellació: la voluntat del Govern de Catalunya és propiciar la fusió, l'agregació dels municipis, i, de cap manera, augmentar el nombre de municipis de Catalunya.

En aquest sentit, és cert —ho ha recordat abans també algun altre dels senyors diputats que han intervingut—, la Llei Municipal i de Règim Local preveia mesures; aleshores, el Govern de Catalunya, aquestes mesures, les ha aplicat i les ha aplicat de la manera més efectiva que pot ser, que és incloure-hi partides pressupostàries, tant en els Pressupostos de l'any 1989... Senyor Gimeno, el Govern de Catalunya l'any 1989 va incloure 50 milions de pessetes per fomentar la fusió i l'agregació de municipis, i, enguany, l'any 1990, el Govern de Catalunya ha pressupostat 62.500.000 pessetes per a mesures que fomentin la fusió i l'agregació de municipis. I estic segur que en el Pressupost que en aquests moments s'està discutint a nivell de Govern —i si el Conseller Macià Alavedra ho permet—, aquesta partida encara creixerà, per facilitar que els ajuntaments puguin veure la forma d'agregar-se i de fusionar-se, buscant sempre el millor servei dels ciutadans d'aquests municipis.

La posició del Govern de Catalunya en aquest sentit és únicament i exclusivament al servei dels ciutadans: perquè els ciutadans puguin tenir bons serveis, cal, molt sovint, buscar la fusió o l'agregació d'aquests municipis.

En aquest sentit, nosaltres, amb una voluntat, com sempre, de dialogar i de buscar, «apurar» les màximes possibilitats de poder votar les mocions que presenten els grups de l'oposició, nosaltres hem pensat que el primer dels punts podria ser votat en una gran part per part de Convergència i Unió. Pensin que aquest punt primer comença amb un «elaborar i posar en marxa les mesures adients»; nosaltres entenem que «posar en marxa» ja s'hi ha posat: Pressupostos del 89, dotació pressupostària; Pressupostos del 90, dotació pressupostària. A més a més, el Servei de Delimitació Territorial té diversos expedients d'agregació i de fusió en estudi —cert és que no són per a les terres de Tarragona; per la informació que tinc, més aviat són per a altres terres que no són de Tarragona, però hi ha expedients que molt aviat poden arribar a fiç termini—, i aleshores, nosaltres, com que tot aquest tema pensem que està en marxa, la primera frase, no la votàrem.

En canvi, el Grup de Convergència i Unió estaria d'acord a

refermar-se en el que va ser voluntat, quan es van fer les lleis i el que ha estat voluntat, en el constant funcionament polític del Govern, de «fomentar la fusió i agrupació voluntària de municipis, de conformitat amb l'article tal...», fins al final d'aquest punt primer.

Per tant, senyores i senyors diputats, renovar un cop més la voluntat del nostre Grup i la voluntat del Govern de fomentar l'agrupació i fusió voluntàries de municipis de Catalunya, anunciar el nostre desig de votar aquest punt primer, gairebé en la seva totalitat, favorablement, i refermar-nos en el que els deia abans, que el segon punt, per a nosaltres resulta impossible de poder votar favorablement.

Senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Ferran Pont, no es mogui. (*Pausa.*) Ah, perfectament. Gràcies, senyor Pont.

Passem ara a la votació; s'ha demanat votació separada del primer i segon punts, i, a més, del primer punt, votar separatament la supressió de la primera..., pràcticament la primera línia, que és: «elaborar i posar en marxa les mesures adients per...» (*L'I. Sr. Gimeno demana per parlar.*) Sí?

El Sr. GIMENO: Jo crec que el que demanen, en tot cas, és una votació separada del primer paràgraf del primer punt, respecte a la segona part. És a dir, ells diuen: «votarem a favor a partir de «fomentar...» i tal», però, la primera part, jo no la retiro, el d'«elaborar i posar en marxa», i llavors queda com un punt que s'haurà de votar separatament de la resta, a petició del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. PRESIDENT: És el que ha dit la Presidència.

El Sr. GIMENO: Val, val. Perdó.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Es vota el primer punt, sense «elaborar i posar en marxa...», sinó a partir de «fomentar».

Vots a favor?

Aquest extrem ha quedat aprovat per unanimitat.

Ara, se sotmet a votació el text amb l'afegitó, eh?, o sigui, el text íntegre del número 1. (*Remor de veus. L'I. Sr. Pont demana per parlar.*) Sí?

El Sr. PONT: Senyor President, «elaborar i posar en marxa», la frase no és...

El Sr. PRESIDENT: És exactament el mateix, perquè ja ha quedat aprovada la resta.

Es vota en la forma com s'ha acabat d'exposar: «elaborar i posar en marxa les mesures adients per...»

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest extrem ha quedat rebutjat per 31 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

A continuació, es vota el punt número 2 de la Moció.

Vots a favor?

Vots en contra?

No hi ha abstencions?

No n'hi ha. El punt segon de la Moció ha quedat rebutjat per 31 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Passem al setè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre Política General de les Zones Urbanes Deprimides de Catalunya, presentada per la Il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys, que té la paraula.

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu sobre la Política General
de les Zones Urbanes Deprimides de Catalunya**

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, no voldria —crec que no dec— reiterar en aquesta intervenció els arguments esmerçats en la intervenció del 28 de juny, però ho faré breument, i una miqueta perquè són tres mesos que separen la substanciació de la interpellació de la Moció.

A Catalunya existeixen zones urbanes, i també rurals, que viuen en profunda desigualtat o desequilibri socio-econòmic i infraestructural, respecte al model de desenvolupament mitjà, i com a conseqüència de la situació de desenvolupament urbà dels anys 60-70.

La crisi econòmica ha provocat, a més, que als col·lectius tradicionalment afectats per situacions de precarietat econòmica i social s'afegeixin grups de persones afectades per noves formes de pobresa, derivades fonamentalment de la precarietat en l'ocupació i en l'atur de llarga durada.

La millora de la conjuntura econòmica ha aconseguit superar part d'aquestes situacions de desigualtat social i territorial, però la nova societat industrial i tecnològica ha fet augmentar encara més la bretxa entre grups de població i zones geogràfiques o barris marginals i subdesenvolupats dels desenvolupats o en situacions de millor benestar. Com a conseqüència, la interpellació proposava que calia una decidida intervenció de les administracions públiques per corregir aquestes situacions de desigualtat i de marginació, i reequilibrar, així, el teixit social, mitjançant la creació de béns i serveis i l'impuls, en definitiva, de polítiques redistributives.

Dèiem també, fa tres mesos, quines són a Catalunya les zones o barris que es trobaven, que es troben en aquesta situació de marginalitat, i jo, amb motiu de la interpellació —i ara, amb motiu de la Moció—, he revisat el Mapa de Serveis Socials del Govern de la Generalitat de Catalunya del 1984; he llegit el Mapa de la Pobresa del Govern de la Generalitat de Catalunya del 1988; he llegit l'enquesta metropolitana de Barcelona del 1986, i he de manifestar novament que no podem estar tranquils ni satisfets del model de desenvolupament comunitari que porta a terme el Govern de Convergència i Unió.

Hi ha un conjunt de comarques que estan sota mínims en relació amb els serveis de benestar i qualitat de vida bàsics: la Conca de Barberà, el Priorat, la Ribera d'Ebre, el Baix Ebre, el Montsià, la Terra Alta, tenen l'índex més elevat d'envelliment de la població catalana, un nivell d'instrucció baix en relació amb la mitjana de Catalunya, les mancances més elevades en relació amb la mitjana de telèfons, per exemple —que és un bé de consum—, respecte al consum d'electricitat o bé al nivell de títols superiors o mitjans de la població. El Pallars Jussà i el Sobirà, per exemple, el nivell més baix de llits hospitalaris.

Ara bé, la interpellació i la Moció fan referència a les zones urbanes deprimides, i, d'això, no me n'oblido. Partia, en aquell moment..., feia referència a Ciutat Vella, concretament, a la Mina —el barri de la Mina, de Sant Adrià de Besòs—, a Can Basa, de Granollers, però també, dintre d'aquesta referència global de barris o zones urbanes deprimides, hi quedaven incloses les ciutats de la conurbació urbana de Barcelona: Santa Coloma de Gramenet, Badalona, Montgat, Tiana, l'Hospitalet..., etcètera,

encara que no hi feia referència expressa i concreta, però sí generalitzada.

Aquestes poblacions de la conurbació urbana de Barcelona estan en una situació de marginalitat bastant elevada, ja que la taxa d'atur és la més elevada del conjunt del cinturó; és la més elevada quant a analfabetisme; la renda familiar és de les més baixes; l'índex de dependència, de zero a catorze anys, més de seixanta-cinc anys, és la més elevada del conjunt de l'àrea metropolitana; hi ha un baix nivell professional dels pares de família; hi ha un baix nivell d'equipaments culturals i equipaments domèstics també, en relació amb el conjunt de la població.

Aquesta, en definitiva —fent un ràpid exemple—, és la situació en què es troba aquest conjunt de situacions de barris que formen part de les ciutats importants que envolten la ciutat de Barcelona, i de la mateixa Barcelona referit a la Ciutat Vella.

El Conseller de Benestar Social manifestava en aquella oportunitat, en resposta a la interpellació, «que la política del Govern de la Generalitat persegueix un equilibri territorial que faci possible que el conjunt del país tingui un creixement i un desenvolupament harmònics, coherents i sense greus disfuncions entre les diferents comarques o els diferents sectors d'activitat» —cito textual del *Diari de Sessions*.

Jo crec que vista la situació així, a vol d'ocell, a grans trets, i escoltada la resposta en el seu dia del Conseller de Benestar Social —el qual manifesto que em sap greu que no hi sigui—, crec que vostès, senyors del Govern, han de ser conscients que aquesta només és una declaració de principis. Perquè si recordem una interpellació feta també en l'anterior període de sessions, per un company del meu Grup parlamentari respecte a la correlació entre la despesa pública del Consell Executiu —capítol VI— i la renda per comarques, en els anys 88-90, vèiem que aquesta inversió és a la inversa, és a dir, que les comarques amb més renda tenen més inversió; les comarques amb menys rendes —les que he citat abans— tenen menys inversió.

I jo, que m'he entretingut, perquè sóc estudiosa del tema, a mirar quina és la inversió referida als temes de benestar social, serveis socials, he pogut comprovar que els serveis socials, excepte en algunes ciutats concretes —Hospitalet de Llobregat o Badalona—, a la resta de ciutats del cinturó urbà la inversió del capítol VI és zero, i m'agradaria que vostès miressin les dades i veiessin que la inversió, pel que fa referència a despesa en serveis socials per part de la Conselleria de Benestar Social, està en uns nivells ínfims, en uns nivells per sota de la més mínima mínima.

El Conseller de Benestar Social també manifestava que amb la voluntat de coordinar els diferents recursos i abordar de forma més decidida, si és possible, les diferents actuacions en els barris de zones urbanes deprimides, la Direcció General de Serveis Comunitaris vetllava pel seguiment de programes de benestar social en barris populars, presentessin o no problemàtica de marginació. Crec que no era la resposta que el Conseller havia de donar, sinó que crec que hauria estat bé que reconegués algunes de les mancances que s'estan produint, mitjançant el seu Govern.

No hi ha dubte que la Conselleria de Benestar Social fa coses —no hi ha dubte—, les fa a la seva manera, en més d'una ocasió, amb interpellacions i amb actuacions en el Parlament de Catalunya —ho hem pogut discutir i constatar—, però en realitat no fa allò que nosaltres li estàvem demanant que hauria de

fer, pel que fa a les zones urbanes deprimides. I, a més a més, nosaltres creiem que la Conselleria de Benestar Social no intervé i actua amb voluntat de superar les situacions d'infraestructura social i econòmica de determinades zones urbanes deprimides; creiem que a part d'esmerçar determinats recursos econòmics, per exemple en els barris d'ADIGSA, no activa altres recursos infraestructurals, no actua amb la mateixa proporcionalitat en els barris que tenen habitatges de protecció oficial en relació amb altres barris que no els tenen, i tampoc creiem que intervé, des d'un plantejament de globalitat, en els problemes i amb la participació d'altres administracions —concretament els ajuntaments— per impulsar un veritable desenvolupament comunitari d'aquestes zones.

De fet, no volem, no vull ara, en aquest moment, analitzar novament la situació dels barris als quals feia referència el darrer dia —la Mina, a Sant Adrià de Besòs, o la Ciutat Vella—, però d'aleshores ençà la situació no ha millorat. També he perseguit com estaven els compromisos que s'havien pres a Ciutat Vella i que s'havien pres al barri de la Mina, i he pogut constatar, per exemple, que el tema de Ciutat Vella ha empitjorat, en tant que hi havia un compromís d'intervenir amb l'empresa PROCIDESA, que és la que està impulsant un pla de rehabilitació del barri, i aquest compromís s'ha tirat enrere. També he pogut comprovar —i en aquest cas pels mitjans de comunicació— que l'aportació i la participació en la construcció d'habitatges de la Mina encara està fred, el més calent és a l'aiguera, que diem en català.

I és per tot això dit, i sense ànim de polèmica, evidentment —en aquest moment no porto ànim de polèmica, sinó d'intentar trobar solució a aquest problema—, amb ganes, com és lògic, de trobar un acord per impulsar determinades actuacions, és per aquest motiu, dic, que estem presentant aquesta Moció subsegüent a la interpellació.

Jo crec que no està bé que s'intervinguí d'una manera —com diu molt bé un company del meu Grup—, d'esquixada, «a salto de mata», que es diu en castellà, en uns barris, sí, i en uns altres barris, no. Aquí, una miqueta, i allà, una altra miqueta, però sense un plantejament del que han de ser les polítiques de desenvolupament comunitari a les zones urbanes en situació de marginalitat.

És per aquest motiu, senyores i senyors diputats, que plantejàvem aquesta Moció, que no va dirigida al Conseller de Benestar Social —no ho voldríem—, va dirigida al Consell Executiu de la Generalitat, perquè redreci aquestes polítiques de la Conselleria de Benestar Social i impulsi noves maneres de fer.

Tot això expressat, senyores i senyors diputats, crec que justifica a bastament els tres primers punts de la Moció. I el quart punt que demanem que planifiquin, sobre la base dels indicadors de necessitat que vostès ja tenen a través d'aquests mapes que han elaborat, que actuïn i que mesurin, i evaluïn els seus plans d'actuació i d'intervenció.

És el que volem perquè aquestes situacions de marginalitat i de subdesenvolupament puguin entrar en un programa o en una actuació global i conjunta, que faci que a Catalunya tinguem una política per a les zones urbanes deprimides adequada, necessària, justa i perquè cada vegada aquestes dificultats es vagin superant, i es vagin acostant, aquests barris, a un nivell de renda i de qualitat de vida semblant als barris dels quals molts de nosaltres formem part.

Gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys.

No s'ha presentat cap esmena. Passem a la intervenció dels grups.

Per l'Agrupació parlamentària del CDS, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN: Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats, és ben cert que en els darrers anys s'han aconseguit avenços importants en matèria de política social que han portat que el ciutadà mitjà a Catalunya tingui més formació, millor habitatge i millor situació econòmica, però això no és raó per no poder constatar que, paral·lelament, s'han anat formant grans bosses de pobresa i marginació.

El que el CDS propugna en acció social —com ses senyories saben— gira entorn a la llibertat, la igualtat i la solidaritat de tots els ciutadans i, en particular, en allò que respecta a les seves dimensions existencials: alimentació, albergs, salut, formació, ocupació i cultura. En definitiva, una acció social orientada a la integració i la promoció de tots els membres de la nostra societat.

L'elaboració de programes que reforcen complementàriament i acumulativament l'assoliment d'aquests objectius, de manera que qualsevol mesura aboni l'acció de les altres i, a la vegada, eviti la concurrència de similars o iguals prestacions sobre un mateix col·lectiu, sempre comptarà amb el suport del CDS.

En aquest sentit, la Conselleria de Benestar Social pot comptar amb el CDS en la tasca de potenciar els serveis, les unitats o els equips de treball que desenvolupen les seves activitats en la coordinació de l'acció social.

Malgrat això, ara per ara, hem de constatar que a aquesta Conselleria no l'anima aquest esperit, i que més aviat està per polítiques puntuals i de compliment, i diem «compliment» i no de «lluïdesa», perquè és difícil —tot i que així es persegueix— lluir davant tantes mancances que avui denoten les zones urbanes deprimides de Catalunya; més aviat diríem que en aquests intents tan sols s'aconsegueix violentar la sensibilitat dels que tant manquen, molt exigeixen i esperen d'una justícia social i no d'una rifa caritativa.

Promoure la igualtat, obtenir la prevenció i l'eliminació de la marginació social i la posterior reinserció, aconseguir una eficaç atenció a nivell individual i col·lectiu per a tots aquells grups de ciutadans que la necessiten —i aquí es troben zones urbanes deprimides de Catalunya—, i contribuir així a l'assoliment del projecte d'una política de promoció de benestar social més intervencionista, normativista, «desenvolupista» és tasca de tots, és tasca de tots i, fonamentalment, de la Conselleria de Benestar Social.

El CDS constata la insuficiència i la inadequació de la política de la Conselleria de Benestar Social en els suports a la marginació existent en les zones urbanes deprimides de Catalunya. Observem un paternalisme benèfic assistencial que no proporciona els mínims necessaris per possibilitar una subsistència digna als marginats. Per aquesta raó, cada dia hi ha més pobres i amb més grans necessitats.

CDS demana que s'administrin els recursos en funció de les necessitats personals i col·lectives, i no en funció de la influència que tenen els demandants davant els responsables polítics o de la capacitat de pressió per provocar malestar social. Prete-

nem una política social que fugi d'obtenir el seu beneplàcit i la desitjada graciabilitat dels recursos que proporciona. Constatem i denunciem el desajust social avui dia vigent, com mostren les zones urbanes deprimides de Catalunya. No oblidem cap plantejament global capaç de proporcionar a tots el suport en necessitats bàsiques insatisfetes, els recursos i els mitjans necessaris que la integració comporta.

Estant d'acord, essencialment, amb la denúncia que formula la Moció a debat, i reiterant el compromís del CDS a abonar i potenciar el desenvolupament de les actituds personals i de les activitats de tots els membres que individualment o col·lectivament siguin proposats per la Conselleria de Benestar Social i serveixin per incrementar el benestar de la comunitat i que avantposin que els homes i les dones marginades no són instruments o objectes a manipular, sinó persones o grups de persones intel·ligents, lliures i responsables per construir el seu present i per preparar el seu futur, i decantant-nos definitivament per la integració plena dels marginats i constatar el fet que la política social del Govern de la Generalitat tan sols ha arribat a generar grans expectatives, però en els casos resultants, efectius, anunciem el nostre vot favorable a la Moció a debat.

Moltes gràcies, Honorable senyor President; il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín Toribio. El Grup parlamentari Mixt vol intervenir? (*Pausa.*) Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Nosaltres hem escoltat detingudament l'exposició d'aquesta Moció per part de la Il·lustre Diputada que l'ha presentada, i com que estem totalment d'acord amb el que anuncia, anunciem que hi votarem favorablement.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Il·lustre senyor Perea.

El Sr. PEREA: Gràcies, senyor President. Molt breument, per anunciar el nostre vot favorable a la Moció presentada pel Grup Socialista, perquè nosaltres també coincidim en el paper fonamental que les administracions, per corregir les situacions de marginalitat, han de fer i han d'actuar de manera coordinada entre els seus nivells: municipal, autonòmic i estatal. I que aquestes actuacions responguin a una política global, preventiva i eficaç i no a intervencions puntuals més pròximes al donatiu d'una almoina que a l'interès d'un govern per actuar decididament en la superació d'aquestes situacions de marginalitat.

Perquè, senyors diputats, si el comboi naval amb què el President Pujol, en el passat debat de política general, comparava la nostra comunitat ha d'adoptar la velocitat que el govern es dona per a l'atenció dels vaixells menys afavorits, doncs, molt malament anirien les coses, i, si no, com a mostra, el famós Pla d'actuació del barri de la Mina, signat fa més d'un any i mig i aturat per problemes d'inscripcions registrals, és a dir, per simples problemes burocràtics.

I és per tot això, amb la seguretat de la bona intenció i dedicació del Departament, però amb una convicció que la política de benestar social del Consell Executiu, en l'àmbit de les zones urbanes deprimides, necessita un veritable impuls i una major coordinació i eficàcia, és per tot això que votarem favorablement la Moció presentada.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Perea. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, m'he rellegit al *Diari de Sessions* el text de la interpellació, la transcripció de la interpellació que va tenir lloc el 28 de juny i en què la senyora Barenys i el Conseller van parlar sobre el tema de les zones urbanes deprimides a Catalunya.

En termes de lògica escolàstica, crec que hauríem de qualificar aquell debat com un debat de proposicions subcontràries, és a dir a temes concrets i a preguntes concretes que plantejava la senyora diputada, el senyor Conseller contestava molt sovint amb preguntes o amb indicacions d'incompliments per part d'ajuntaments, en aquell cas —curiosament—, especialment, ajuntaments socialistes, a temes que s'havien plantejat.

Per sort, la Moció torna a eixamplar i plantejar els temes que em penso que preocupaven, en aquell cas, no solament la senyora Diputada sinó molts diputats d'aquesta Cambra, i crec que la tornen centrar perquè ens ve a dir que a Catalunya hi ha situacions de depressió de zones deprimides, des del punt de vista econòmic, social i cultural.

El nostre Grup voldria fer una breu consideració sobre això: no es tracta, en aquest cas, de denunciar una determinada política, perquè aquestes desigualtats les heretem, són l'herència de molts anys de falta de llibertats i és justament aquesta Catalunya heretada per aquest Parlament i heretada per aquest Govern la que té les bases d'una desigualtat importantíssima; i això ho hem viscut molts de nosaltres que estem vivint a àrees considerades com a deprimides des de molts punts de vista. Jo que sóc barceloní, però que fa vint anys que visc a Cornellà, puc assegurar-los que la comprovació d'un seguit de disfuncions no són, ho repeteixo, provocades per l'acció de Govern...; s'ha de dir que gràcies a la política democràtica dels ajuntaments, i també de la Generalitat, del Govern de la Generalitat, s'han aconseguit moltes millores i s'ha aconseguit començar a endegar aquest reequilibri, però que s'ha fet encara molt poc en relació amb el que hi ha —ho repeteixo—, a una herència rebuda molt anterior a nosaltres.

Per tant, per a mi, aquesta Moció el que permet és recordar-nos això, recordar-nos que hi ha zones urbanes deprimides a Catalunya, que davant d'aquestes zones urbanes no es poden posar pedaçs, no es pot fer una política de mínims davant de problemes màxims, que s'ha de fer una actuació especial. En certa ocasió i a través d'un conjunt de representants dels ajuntaments de Catalunya, quan es parlava de les ZUR —de zones d'urgent reindustrialització—, nosaltres vam proposar unes ZUR socials. És a dir, hi ha zones especialment deprimides que requereixen de totes les Administracions catalanes una actuació conjunta perquè hi hagi una urgent..., un reequilibri urgent a l'interior de Catalunya. Els sociòlegs anglosaxons ens expliquen que un grup social és com un cos; abans deien que era com un trencaclosques de peces separades, després van començar dir que era com una màquina de rellotgeria de peces harmonitzades; finalment, ens van dir com un cos. Què vol dir això? Que en un cos pot ser que el conjunt del cos es trobi en bones condicions de salut però —i aquí hi ha metges il·lustres que ho saben— n'hi ha prou que un element del cos no funcioni perquè

el conjunt del cos se'n ressenti. Doncs, bé, podríem dir que a Catalunya hi ha moltes coses que funcionen molt bé i això no negaria que aquestes coses, que aquests punts que funcionen malament estiguin posant en dubte el conjunt de la salut social, política, econòmica i cultural catalanes.

És per tot això que em sembla que donarem el nostre suport no solament d'una manera, diguéssim, perquè sí, perquè és un costum de bona educació donar suport a les propostes dels grups de l'oposició, sinó molt convençuts que és una Moció enormement seriosa sobre una problemàtica molt seriosa.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió té la paraula l'Illustre Diputat senyor Codina.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna amb l'intent de fer el posicionament del Grup de Convergència i Unió respecte a la Moció que ens ha presentat la Diputada senyora Barenys.

Voldria fer una brevíssima referència, com han fet tots els altres diputats, no només centrant-me únicament i exclusivament en la resposta punt per punt de la Moció sinó explicar i, fins i tot, aclarir quina és la nostra posició davant algunes de les problemàtiques que aquí avui s'han plantejat.

D'entrada, i sense que això tingui massa res a veure amb el nus de la qüestió però que sí, és un tema que ha sortit al llarg d'aquesta tarda i que avui, en aquesta Moció, s'ha tornat a plantejar: el record permanent d'interpellacions que es van produir el mes de juny no es veuen fins al cap de nou mesos. Aquesta és una responsabilitat de tots; jo els voldria recordar les presses que tots vam tenir a finals de juny perquè no tinguéssim sessions el mes de juliol; després va venir l'agost, el setembre va ser una data convinguda i, per tant, en aquesta ocasió, si més no, el retard de la substanciació d'una moció respecte a la interpellació jo diria que està prou justificat.

Ha fet referència la Il·lustre Diputada i estimada col·lega, Rosa Barenys, al mapa de serveis socials, al mapa de pobresa, a l'estudi de la corporació... Jo després, més endavant, també hi faré referències. També ha fet una indicació sobre la distinció que el Departament de Benestar Social fa respecte als barris on hi ha una presència d'habitatge oficial, és a dir dels que administra ADIGSA, i aquells altres que no, que no són, diríem, de la xarxa pròpia sinó que són altres tipus de barris, que no són de protecció oficial. Jo diria que això és cert a mitges; és a dir: què passa? Que justament aquests barris —i vostè ho sap tan bé com jo—, aquests barris on ADIGSA ha heretat com a empresa gestora, doncs, una actuació sovint dissortada d'històries passades, com deia el senyor Riera, és on tenim un grau de marginació més important de Catalunya; d'això no ens podem escapar. Ens ha d'estranyar que, justament, aquests llocs sigui on el Govern de la Generalitat, a través del Departament de Benestar Social, tingui una incidència més efectiva? És que és obvi que ha de ser així! No hi ha altra manera de poder combatre aquestes diferències, aquestes dificultats, sinó és afrontant el problema allò, l'arrel del problema, que és on, ara per ara, encara tenim barris com els que s'han esmentat i d'altres: Gornal, a Cornellà en tenim uns quants, a Gavà, a Viladecans i a l'entorn de Barcelona n'hi ha molts i molts. Però hi ha altres barris que no són de la xarxa pròpia, per dir-ho així, que no són aquests d'habitatges oficials, que l'atenció de la Generalitat no només

ha estat present i manifesta sinó que, a més, ha estat criticada moltes vegades per part de grups de l'oposició perquè volen demostrar, intenten demostrar que l'actuació del Departament de Benestar Social, en aquests barris, «no hi hauria d'anar fer res» —i ho dic entre cometes: «no hi hauria d'anar fer res»—, doncs, significa una certa molèstia per a algunes interpretacions respecte a la política municipal. S'hi va, i perquè s'hi va vol dir que s'hi està actuant. Per tant, dir que hi ha una actuació diferenciada entre els barris, diríem, difícils d'una..., dels que estan tractats —això s'ha dit; això ho ha dit vostè, senyora Barenys—, que no hi havia el mateix tractament. Em remeto, en tot cas —ja sap que tinc una cura extrema per interpretar no només les seves paraules sinó les seves intencions—..., hi ha el *Diari de Sessions* que li ho podrà recordar.

Doncs, bé, no hi és aquesta diferència d'actuació entre un barri de protecció oficial —un barri d'ADIGSA— i un barri que no ho sigui; ans al contrari, això més aviat és al revés, i, com deia abans, criticat en molts aspectes.

Jo no voldria, perquè no és el meu estil i em sembla que, a més, vostè ho coneix tan bé com jo, llegir-li la tirallonga d'actuacions que, a través de les diverses direccions generals del Departament, s'han portat a terme no d'una forma puntual —que també n'hi ha hagut— sinó segons convenis signats amb els ajuntaments —i vostè ja els coneix perquè molts d'aquests ajuntaments són del seu mateix signe polític.

Al senyor Martín Toribio, representant del CDS, li voldria també fer una breu referència. Jo, la veritat, el felicito per la seva voluntat de..., en cada cas i en cada problema que es presenta al Parlament, i quan fa referència a temes de Benestar Social, doncs, fa una intervenció preparada, acurada i amb ganes de ser positiva. Li ho dic molt sincerament: jo el felicito. El que passa és que també denoto —i vostè, amb aquesta mateixa llibertat, m'haurà de perdonar si és que no sóc capaç d'interpretar-ho exactament— que, diríem, la realitat de les actuacions polítiques que es fan en segons quins termes, i, concretament, amb benestar social, de vegades no són prou conegudes. Només —només, i sense entrar en discussió— per la línia de la informació li voldria recordar si coneix —i en tot cas podria ser perfectament lògic que no es conegues— una actuació important com ha estat la..., tota la qüestió referida a la renda mínima d'inserció destinada, justament, en contra d'allò que vostè suposa que és la doctrina política del Govern de la Generalitat —comentari, només, sense...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Codina, senyor Codina, és que ha consumit tres quartes parts del temps i encara no ha entrat en la Moció.

El Sr. CODINA: Senyor President, doncs ho lamento moltíssim perquè intentar un debat d'aquestes característiques amb la importància que s'hi ha volgut donar per part de tots els qui han intervingut, liquidar-ho amb un «sí» o un «no», ho faré, em limitaré ara, en el temps que em queda, doncs, a dir què faig a cada punt, però, em semblava que si no ho feia així no donava resposta a les intervencions que hi ha hagut. Ho faré, senyor President, moltes gràcies.

Bé, cenyint-me a això, senyor President, senyores i senyors diputats, cenyint-me a les instruccions del President, em posicionaré, en nom del meu Grup, sobre el que farem en cadascun dels punts.

Senyora Barenys, jo diria que vostè i jo, i el seu Grup i el

nostre Grup bàsicament, acostumem a estar, en temes de benestar social, bastant d'acord amb el diagnòstic, amb l'anàlisi. Jo no li podria dir gairebé res del que vostè ha dit del que és la realitat de casa nostra ara per ara que sigui mentida. És veritat. El que passa és que tenim polítiques diferents a l'hora d'aplicar el tractament, la teràpia que s'ha d'aplicar en un problema d'una forma o d'una altra. Vostès, lícitament, tenen un programa de govern i unes actuacions, per al dia que governin, a fer per poder resoldre aquells problemes que nosaltres estem resolent amb un altre model, amb una altra manera de fer. I això és el que farà que avui no li pugui votar els quatre punts de la Moció; li'n votarem —i ara li ho diré—... un, concretament, doncs, l'hi votarem a favor i els altres li explicaré el perquè no.

Dels quatre punts de la Moció jo diria que el gran debat està que vostès ens estan demanant un pla d'actuació, i, per una banda, diuen: «un pla d'actuació global, genèric, integrador, que sigui globalitzador»; i després, al costat d'això, ens diuen: «això a les zones deprimides». Diu: «això, que és globalitzador, que és per a tot el país, eh?, no, això aplicat a una zona determinada». Jo observo, modestament, una certa incoherència —si m'ho permet— entre el que és un pla global..., llavors que aquest pla global es traslladi a una actuació concreta. I ara és quan faig referència, quan faig referència a la seva..., al seu recordatori de l'existència del mapa de serveis socials en l'època del Conseller Laporte, al Pla d'Actuació Social —que vostè coneix perfectament— i que, a partir d'aquí, a partir del Pla d'Actuació Social, que existeix des de l'any 84, el Govern de la Generalitat fa mesures, aplica mesures concretes als problemes concrets. Aquesta filosofia, senyora Barenys, que vostè pot no compartir però que m'ha de respectar i, com a mínim, ha d'admetre que a nosaltres ens sembla que és la millor, ens porta a dir-li que, el primer punt de la Moció, nosaltres estaríem disposats a votar-lo a favor, en part, i, senyor President, li anuncio que demanarem votació separada pel que fa al moment que diu «constata», al costat d'això ve «la manca d'una política específicament dirigida a les zones urbanes deprimides...» —ja he explicat els motius del perquè això no ho podíem votar a favor—, però sí que no tinc cap mena d'angúnia que el que segueix votar-li a favor. És a dir, quedaria: «Constata la necessitat de l'acció conjunta de les Administracions públiques per corregir i superar les situacions de desigualtat i de discriminació social». D'acord, som-hi: això, li ho votarem a favor.

El segon punt de la Moció «manifesta que a Catalunya encara existeixen zones urbanes que estan sotmeses a una situació de profunda desigualtat social i que cal la concurrència de les diverses Administracions públiques per a la superació d'aquestes condicions». D'acord, li ho votarem a favor; és cert. Manifestem que Catalunya està en aquestes condicions. Quan no estem d'acord amb vostès és quan vostès ens demanen unes accions determinades, una forma d'afrontar aquests problemes i la nostra era una altra. Per aquestes raons —i veient que el llum groc ja se m'ha encès—, els punts tercer i quart —als quals no dono lectura perquè estic convençut que totes les senyores i els senyors diputats coneixen—, els votarem en contra.

Senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina.

Passem, doncs, a la votació en la forma que s'ha sol·licitat. El primer punt: votarem, en primer lloc, sense l'expressió «la

manca d'una política específicament dirigida a les zones urbanes deprimides»; sense aquest punt.

Vots a favor?

Ha quedat aprovat per unanimitat.

A continuació se sotmet a votació l'expressió «la manca d'una política específicament dirigida a les zones urbanes deprimides».

El Sr. RIERA I GASSIOT: Perdoni, senyor President. És que jo tinc la impressió —i ja m'ho ha semblat en l'altra Moció— que el que no podem és votar frases sense sentit. Per tant, si el verb s'aplicava a la «manca d'una política i la necessitat», naturalment, aquí hem de tornar a votar el verb, perquè s'entén que el verb no s'ha repetit perquè no era necessari des d'un punt de vista sintàctic, però és que, si no, votem una bestiesa.

El Sr. PRESIDENT: «Constata» (*L'I. Sr. Codina demana per parlar.*) Sí, el senyor Codina.

El Sr. CODINA: Sí, senyor President. Senzillament per dir que em sembla que no és cap bestiesa. El que jo proposo que es voti, senyor Riera, és el següent: «El Parlament de Catalunya constata...»

El Sr. PRESIDENT: Això ja està votat (*Remor de veus.*) És la segona, la segona votació.

El Sr. RIERA I GASSIOT: És el segon vot el que se'ns demana fer. Si se'ns demana de votar només «la manca d'una política» sense el verb «constatar»... Val, val.

El Sr. PRESIDENT: Es vota, senyor Riera, amb verb.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest afegitó ha quedat rebutjat per 22 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota el punt número 2.

Vots a favor?

Aquest punt ha quedat aprovat per unanimitat.

A continuació es votaran conjuntament els punts tercer i quart.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests dos punts han quedat rebutjats per 23 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Passem al darrer punt de l'ordre del dia, el vuitè: Moció subsegüent a la interpellació sobre la Política General de la Infància, presentada per la Il·lustre Diputada senyora Pilar Ferran.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General de la Infància

La Sra. FERRAN: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el primer punt d'aquesta Moció també parla de «constatar»; espero que no hi hagi problemes de confecció de la frase.

Constatem, aquí, primer, que aquesta Direcció General de la qual parlava en la interpellació, la Direcció General de la Infància, a la qual fa esment aquesta Moció, anava bé. Vull dir, en principi, hi estàvem d'acord, i nosaltres ens hem passat dos anys sense fer cap interpellació, cap qüestió a la marxa d'aquesta Direcció General. És a dir, el primer punt d'aquesta

Moció diu, constata que hi ha hagut un retrocés. Per dir que hi havia un retrocés és que hi havia un avenç, i aquesta Direcció General, doncs, nosaltres afirmem que anava bé. Anava bé; una demostració és que no hi hem fet cap interpellació en contra, o demanat explicacions, i també, al llarg d'aquesta interpellació, el senyor Conseller va reconèixer, en una frase, que no estava satisfet, últimament, d'alguns aspectes de la marxa d'aquesta Direcció General.

Nosaltres demanem en aquesta Moció que s'elabori un projecte educatiu per a la infància en risc. Dèiem també en la interpellació que, així com tothom coneix que hi ha un projecte jove, un projecte per a la joventut, del Govern de la Generalitat, no existeix un projecte per a la infància, i tampoc, en concret, per a la infància en risc. Cal fer-lo.

Què volem dir amb «un projecte educatiu»? Doncs, fer un pla general per a la infància. Un pla general per a la infància, i a més a més, dir: «Escolti, si ja el teníem fet, si pràcticament ja existia, si ja hi ha uns projectes, ja hi ha uns programes concrets que podrien formar part, tots ells conjuntament, d'aquest Pla general de la infància». És a dir, torni'l a treure del calaix, posi'l sobre la taula, facin-lo efectiu, posin-lo en marxa, que ja estaríem d'acord que aquest fos el Pla general de la infància, però doni'l a conèixer, que sigui aquest, elabori'l, faci'l globalment.

Quins aspectes contindria aquest Pla general de la infància, que algunes coses ja hi són? Doncs bé, tenien el projecte, tenien els programes de creació d'una xarxa dels EAIA —dels equips d'atenció en assistència social a la infància—, completar en el territori de Catalunya aquests equips, complir el que són els EAIA, complir-los, perquè els EAIA van ser creats precisament per evitar que els nens fossin internats d'una manera automàtica, com està resultant en aquests últims temps; els EAIA supleixen d'alguna manera el tractament de l'infant i supleixen que es pugui internar, i segueixen, per tant, que l'infant continuï en l'ambient familiar, en el seu barri, en la seva comunitat, però si no existeix, si no opera, el nen no té cap altre remei que ser internat automàticament.

També existia una campanya que s'ha aturat, que és aquella titulada «Tots els infants són nostres». S'ha posat al calaix; tornin-la a treure, vull dir que la Moció tracta, precisament, de tornar a reactivar tot això.

Quant a la política de centres, es van rebre una sèrie de centres traspassats de l'Administració central, al seu temps, uns centres grans, obsolets; reconsiderin i reformin tot el funcionament d'aquests centres. A més a més, després de vuit anys d'aquests traspassos, en aquest moment encara no hi ha centres per a adolescents embarassades, no hi ha centres, tampoc, per als nens que tenen alteracions psíquiques; han de ser internats juntament amb tots uns altres problemes; manquen centres d'acollida; classificar els nens en el centre segons l'edat, el tipus de tractament... En aquests moments s'està internant els nens on hi ha una plaça lliure, no on calgui d'una manera tècnica i per barems, on sigui més escaient internar-lo. Preguntes com què es fa amb els adolescents?, què passa quan els nens que estan internats en un centre compleixen divuit anys? El dia següent se'ls obre la porta i han de sortir al carrer sense cap altre suport ni cap altre acolliment, perquè no està previst...

Diem també en aquesta Moció que cal deixar molt clar els circuits de col·laboració amb diferents administracions, i no és que sigui una obsessió, una mania en aquest sentit, i en concret,

no hi pot haver un funcionament d'aquests programes d'infància si no hi ha el primer esglaó garantit; el primer i l'últim esglaó de l'escala, que és l'atenció primària.

L'atenció primària, que forma part de la xarxa de serveis socials municipals és la que garanteix, primer, el percentatge més alt d'ingressos dels nens en centres o que estiguin en programa amb la Direcció General d'Infància. En segon lloc, mentrestant aquests nens estan en algun tipus d'atenció, de servei, continuar el tractament familiar i ambiental d'aquesta gent, d'aquesta família. I, en tercer lloc, preparar la tornada d'aquest nen dins de l'ambient familiar. Si tot això no ho fa atenció primària, que és l'Administració local, poc rendiment tindran aquests programes.

Per tant, s'ha d'establir, i no cal dir —com va dir el senyor Conseller en la interpellació— que, com que ja hi ha convenis marc amb els ajuntaments, això ja està garantit. No, es tracta de concretar els circuits i d'establir quins han de ser els passos d'una administració i d'una altra.

El segon punt de la Moció parla de la necessitat d'elaborar una normativa quant a les deduccions i quant a l'acolliment familiar. No val a dir, doncs, que la normativa ja existeix, perquè la que existeix no serveix. No serveix, i nosaltres creiem que ha de ser una normativa que garanteixi, que deixi molt clar l'ordre cronològic de la demanda d'adopció, d'acolliment familiar, que deixi molt clar que és per rigorós barem, segons criteris tècnics, establir uns barems que els tècnics —i aquest ha de ser el criteri d'adjudicació d'aquestes adopcions—, i després garantir també que el procés sigui absolutament confidencial.

I els recordo, senyores i senyors diputats, que l'actual normativa encara aplica, eh?, encara s'està aplicant una resolució de la Secretaria General que parla que la llista de totes les famílies que opten a una adopció o acolliment, amb indicació de les seves circumstàncies bàsiques, i també les dels menors que puguin ser objecte d'aquestes, i aquesta llista s'actualitzarà mensualment, sempre que ho indiqui el delegat territorial, que en tot moment tindrà accés —i subratllo aquesta frase—, *tindrà accés* a qualsevol tipus d'informació que posseeixi la secció.

I vull subratllar també la segona part d'aquesta resolució de la Secretaria General de la Conselleria de Benestar Social, que diu que totes aquestes dades seran trameses a la Direcció General d'Atenció a la Infància per duplicat, etcètera, i que en remetrà un exemplar a l'Honorable Conseller, i subratllo també *l'Honorable Conseller*.

Això, primer, no solament no garanteix la confidencialitat d'aquests temes, sinó que fa sospitar que no sigui per criteris tècnics l'assignació de les adopcions i dels acolliments familiars, i per tant, aquesta normativa existent —aquesta, entre altres, però no és el moment de recordar-les— és obsoleta i no serveix. Cal, fa falta, per tant, que s'elabori un nou reglament, una nova normativa per garantir, com hem dit, els criteris confidencials, tècnics i respectar l'ordre cronològic de les adopcions.

Aquests són, fonamentalment, els arguments dels dos punts de la nostra Moció.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ferran. Ha presentat una esmena el Grup d'Iniciativa. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President. Faré alhora el posicionament sobre els dos punts de la Moció i la defensa de l'esmena.

La Moció, en el seu primer punt, constata, per entendre'ns, retrocessos, i proposa que es retorni a la via iniciada. Em penso que la precisió és interessant. Durant molts anys els nostres diputats havien comentat favorablement —i ho he volgut comprovar abans de fer aquesta afirmació aquí— la política d'infància del Govern de la Generalitat. He trobat referències explícites —el responsable d'aquesta àrea, el senyor Cortadellas—, i vull dir que eren, en general, referències positives.

Aquesta Moció ens parla d'un retrocés, és a dir, no hi ha hagut una continuïtat de procés, ens ve a dir, sinó de retrocés. No hi ha hagut un avenç, hi ha hagut una marxa enrere; no hi ha hagut una acceleració, hi ha hagut un fre. Almenys així hem entès nosaltres el sentit d'aquesta primera frase de la Moció. I nosaltres compartim aquest tema.

És una Moció, evidentment, sobre la política general de la infància del Consell Executiu, no de les polítiques d'infància que s'han de fer en aquest país, que ens portaria a dir si hi ha o no hi ha prou política d'infància en el conjunt de l'Estat, si el Parlament de l'Estat ha fet ja aquella famosa llei de la infància que tots nosaltres estem esperant.

Precisament, perquè constata aquest retrocés, manifesta la «necessitat d'elaborar un projecte educatiu per a la infància en risc, establir circuits de col·laboració entre les diferents administracions, a fi de reordenar la política general de la infància». És a dir, em penso que el primer punt és molt clar: com que estem d'acord amb el diagnòstic que ens acaba de presentar la senyora Pilar Ferran, estem d'acord també amb la proposta de recuperar, per entendre'ns, el sentit del temps perdut; per tant, hi votarem a favor.

Votarem a favor també del segon punt, que em sembla que aborda una qüestió aparentment tècnica, però molt important, i que a més pot plantejar moltes qüestions enormement delicades o que poden ferir moltes sensibilitats a Catalunya, com és el tema de l'adopció i de l'acolliment familiar. Han de ser garantits els criteris de confidencialitat, i això em sembla molt important, però també es diu aquí «i l'ordre cronològic de les peticions, que seran estrictament atorgades per criteris tècnics».

Jo voldria entendre que, amb aquesta Moció, el que es vol és bandejar tota mena de sospites que no s'actua per criteris exclusivament tècnics. Dit d'una altra manera: de tant en tant ens arriben acusacions que diuen que hi ha sospites de parcialitat, hi ha sospites que funciona l'únic sistema de la recomanació, hi ha sospites que hi ha indicacions per dir: «aquesta família que vol adoptar una criatura té prioritat sobre aquestes altres famílies».

Precisament per bandejar tot això, la Moció insta el Consell Executiu a actuar d'una manera absolutament transparent, i això, que ho demanem en altres ordres de la vida política i de l'acció de Govern, ho demanem també aquí.

Nosaltres hem afegit un tercer punt a aquesta Moció, que ja dic que pot ser un punt que..., és com una falca, és un punt erràtic, si es vol, en el conjunt de la Moció, i fins i tot de la interpellació. És un SOS especial sobre el grup d'infants, sobre un grup d'infants en situació de risc específic, que són els infants fills de treballadors estrangers, que hereten també, en aquest cas, la falta de garanties legals i socials que tenen els pares, i que, per tant, poden ser un sector molt més problemàtic.

Algú dirà: «I per què relacionats amb el tema d'adopció?» Perquè, darrerament, comença a haver-hi sospites que hi ha també maniobres d'adopció d'aquests nens d'una manera més o

menys poc clara o d'una manera poc legal. És a dir, ens sembla que tot el que sigui fer un SOS, un crit d'atenció sobre aquest grup, que pot estar en una específica situació de risc en el conjunt dels nens en situació de risc a Catalunya, no és una proposta baldera. És a dir, en tot cas, afegeix un punt a la Moció.

Ara, de tota manera, que quedi ben clar que, tant si la proponent ens accepta com si no ens accepta aquest afegit, aquesta esmena nostra a aquesta Moció, el Grup d'Iniciativa per Catalunya votarà favorablement els dos punts ja proposats de la Moció.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Els grups ara poden intervenir. El senyor Martín, per l'Agrupació del CDS, té la paraula.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. De forma molt breu.

Il·lustres senyores i senyors diputats, crec que tots estarem d'acord que una infantesa problemàtica pot crear un jove amb un futur problemàtic; cal, doncs, donar suport a resolucions que dinamitzin la tasca positiva vers la infantesa, tema tractat recentment fins i tot en l'àmbit internacional —recordin que la cimera de Nova York se n'ha fet ressò molt recentment.

És per tot això que l'Agrupació parlamentària del CDS dóna suport a la Moció i, igualment, a l'esmena presentada.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín. El Grup parlamentari Mixt vol intervenir? El senyor Casanovas té la paraula.

El Sr. CASANOVAS: Solament per dir, senyor President, que nosaltres, que som sensibles, molt especialment, a tots els problemes de la infància, que creiem que s'ha de vetllar sobre aquests problemes d'una forma intensa, votarem favorablement aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. Pel Grup parlamentari Popular? El senyor Perea té la paraula.

El Sr. PEREA: Sí, gràcies, senyor President. Solament per anunciar el nostre vot favorable.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Rosa Bruguera.

La Sra. BRUGUERA: Gràcies, senyor President. Senyors diputats, senyores diputades... Senyora Ferran, li agraeixo que vostè avui s'hagi cenyit només als punts de la Moció.

Miri, començant pel primer punt, crec que és important, quan vostè ens ataquen per dir que hi ha un retrocés en la política d'infància de la Direcció General o del Departament de Benestar Social, crec que val la pena fer una mica de repassada d'algunes dades que ens ajudin a tenir uns criteris objectius i reals.

Què ha fet aquest darrer any la Direcció General d'Atenció a la Infància? —vostès saben que l'informe de les actuacions realitzades pel Departament de Benestar Social agafa des del juliol del 89 fins al juny del 90; per tant, les dades que avui li citaré són realment molt recents i molt actuals. Començant pels EAIA —que vostè ja s'hi ha referit—, s'ha passat de 9 centres a 19, a tot Catalunya, en aquest últim any; d'aquests 19, 15 són d'àmbit municipal, i 5, d'àmbit supracomarcal. El nombre de

casos iniciats o contemplats en el període consagrat és de 1.957, i el seu pressupost és de 147.391.000 pessetes, que, si el comparem amb l'anterior, que era de 78.718.000 pessetes, resulta un increment de gairebé el 90%.

Què s'ha fet en places de centres residencials? Doncs se n'han creat 121 de més, sense tenir en compte els tres nous centres dependents de la Direcció General de Justícia Juvenil. Per tant, avui disposem de 18 centres propis i de 104 de col·laboradors, amb un total de 2.352 places.

A més a més, en aquest sentit que deia vostè, de prevenció i d'educació de l'infant en risc, cal fer esment aquí dels centres diürns. Hi ha 66 centres oberts, que tenen una capacitat de 2.347 places, i 56 de pre-tallers, que abasten des de diferents activitats, des de granges-escola, fins a tallers de fusteria, amb una capacitat de 1.159 places. Cal destacar que, en aquest camp, la Direcció General d'Atenció a la Infància no disposa de centres propis, ja que considera que cal utilitzar, sempre que sigui possible, els recursos normalitzats. Com vostè deia... Senyora Ferran! Després tornarà a insistir en coses que ja hem dit...

Deia que la Direcció General d'Atenció a la Infància vol utilitzar, sempre que sigui possible, recursos normalitzats, ja que, en ser menys discriminadors, ajuden a la integració social de l'infant i l'adolescent, que és, en definitiva, el que tots desitgem. En aquest camp, són 12 els nous convenis de col·laboració amb entitats que, a més de donar sortides professionals als adolescents en situació de risc, els ajuden a l'obtenció de feines estables, un cop acabat el període formatiu en les aules-taller.

Els EAIA que vostè deia: ja li he dit que en teníem 10 de més; que realment, lògicament, aquesta col·laboració és molt àmplia i cada vegada es fa més intensa, i que, dintre dels programes, vostès saben que, per Ordre del 27 d'octubre del 87, els ajuntaments podien reclamar-ho. Bé, actualment, el 75% dels equips d'atenció a la infància i adolescència són de gestió municipal. Recordem aquí que els EAIA són els equips interdisciplinaris de professionals dedicats a l'atenció a la infància i a l'adolescència en situació de risc social, i tenen com a objectiu vetllar per la prevenció i detecció de les situacions de risc, canalitzar i garantir la solució dels casos que es presentin, assegurar que cada cas disposi d'una evolució i d'un programa d'intervenció. I totes aquestes són les tasques dels EAIA i, per tal que els professionals tinguin la informació i l'assessorament adequat i puntual, la Direcció General d'Atenció a la Infància ha posat a la seva disposició una secció de suport tècnic, per tal de complementar i ajudar-los en els seus objectius.

Per a mi queda clar —i no sé si per a vostè— que no solament no hi ha retrocés, sinó que s'ha avançat, i molt, en tot aquest darrer any.

Quant als acolliments familiars i adopcions, miri, primer de res cal remarcar la voluntat del Departament de Benestar Social de «prioritzar», sempre que sigui possible, l'acolliment temporal per sobre de l'ingrés en un centre. No sé si vol que li llegeixi els infants en acolliment de l'últim any —crec que ja ho té a la memòria i, per tant, m'ho puc estalviar. Crec que no es pot parlar seriosament de retrocés, si no és que, en denunciar sense base, pensin que amb això ja han guanyat una part important de la partida, per allò d'«alguna cosa queda».

En la Moció parlen vostès de confidencialitat en l'adopció, d'ordre cronològic i de criteris tècnics. La confidencialitat, poden estar tranquils perquè està garantida, plenament garantida;

ara, l'ordre cronològic i els criteris tècnics... Miri, quan per algun motiu hi ha dubte entre què és prioritari, sempre es dona prioritat als criteris tècnics. Per exemple..., jo li puc posar un parell d'exemples: fa uns quinze dies es va donar la situació d'un infant que s'havia de donar en pre-adopció, i era de raça gitana; hi havia una família gitana que havia sol·licitat un infant en adopció; aquest matrimoni no era ni dels deu primers ni dels deu segons, estaven entre les persones, cronològicament parlant, entre els vint i els trenta; aleshores, lògicament, per criteris tècnics, es va demanar que realment se saltés l'ordre cronològic i que aquest nano es donés en pre-adopció a aquesta família, per realment fer cas al que diu la Convenció Internacional dels Drets de la Infància, que és de respectar el seu medi natural i de respectar la seva cultura.

Hi ha altres casos. Vull dir, vostès saben que hi ha infants amb anticossos, que hi ha infants que tenen unes determinades deficiències físiques o psíquiques, i hi ha pares que han dit que acceptarien aquests infants, fins i tot amb disminucions o amb anticossos. És lògic, doncs, que, per criteris tècnics, es doni aquests infants a aquells pares que realment l'estimaran i que realment tindran una tasca de pares reals.

Bé, jo, quant als centres d'acollida, els he de dir que, realment, en aquests moments ens falten centres d'acollida. Vostès saben que els centres d'acollida no són els centres normals: una cosa són els centres que té la Direcció General o bé el Departament de Justícia Juvenil, i una altra cosa són els centres d'acollida, que a Barcelona n'hi ha dos. I vostès saben que aquest estiu hi ha hagut una allau d'ingressos com mai havia passat. I em sembla que això és un fet que ens hauria de fer pensar una mica a tots. Va ser coincident amb el temps de vacances, i es va donar que en aquells moments va haver-hi més infants que passaven sota la tutela de la Generalitat que les disponibilitats de centres d'acollida. Recordem que cal fer a cada infant l'avaluació del cas i de les circumstàncies, per tal de decidir la solució que se li ha de donar; si no se seguissin tots els tràmits, vostès podrien denunciar —i ho podrien fer amb raó— que hi havia la possibilitat d'haver portat un infant a un centre que no correspongués. Per tant, precisament perquè cada infant té les seves pròpies característiques i circumstàncies, i perquè cal buscar la solució millor per a ell i que afavoreixi més el seu creixement integral, és per això que es dedica a cada infant el temps necessari, sigui aquest unes hores o uns dies; és a dir, fins que no passen tots els tràmits, els infants no surten del centre d'acollida. Aquest és el cas de per què estan realment ara massificats, o el que en diríem massificats, i en el moment que es van donar aquestes circumstàncies es va començar a treballar, també, per la creació d'un nou centre d'acollida, que properament es posarà en marxa. És a dir, que no es dorm, en això, sinó que, realment, quan hi ha el problema s'hi dona la solució.

Quant a l'esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya, permeti'm que li digui que ens sembla que ja és un cas de discriminació el fet de demanar unes circumstàncies especials per als fills dels treballadors estrangers residents a Catalunya. Entenem que seria diferent que es digués que tenen una realitat cultural o lingüística diferent i que cal respectar-ho, que això és cert, però en el cas que no hi hagi cap d'aquestes circumstàncies especials creiem que el que s'ha de fer és intentar tractar tots els infants de la mateixa manera, i garantir a tots els mateixos drets i els mateixos deures.

És per totes aquestes raons que nosaltres votarem en contra de la Moció presentada pel Grup Socialista i, lògicament, de la seva esmena.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Bruguera. Ara, la senyora Ferran..., per pronunciar-se sobre l'esmena presentada pel Grup d'Iniciativa.

La Sra. FERRAN: Gràcies, senyor President. Nosaltres donarem suport a aquesta esmena d'addició, del Grup d'Iniciativa, perquè és un aspecte —com es podria tractar de qualsevol altre— d'un sector d'infància, en aquest cas els nens de famílies estrangeres, de treballadors estrangers residents a Catalunya, i, per tant, ens sembla que garanteix i que amplia molt més el text de la nostra Moció.

I, a més a més, per dues raons, també fonamentals, que, a tall d'exemple, després de la intervenció de la portaveu del Grup de Convergència i Unió, doncs, encara ens dona dues raons més: una és perquè, precisament, precisament, això, aprovar aquesta moció del Grup d'Iniciativa, significa garantir que no hi ha cap mena de tractament racial, com un dels exemples que ella ha dit en un cas d'adopció —que ens sembla que no és un criteri tècnic, sinó un criteri racial—; en aquest cas, aquesta

moció del Grup d'Iniciativa garanteix precisament que el tractament dels nens fills d'estrangers sigui igualment com qualsevol altre nen resident a Catalunya, i, per tant, donarem suport a aquesta moció.

I també, doncs, com que l'explicació de la senyora portaveu del Grup de Convergència ha fet, doncs, una lectura de la moció —que ha estat recentment editada, i que hem trobat tots a la bústia—, de les quantitats de dades que ha fet aquesta Direcció General, no dona cap argument, per tant, a favor del perquè es rebutja aquesta Moció, sinó que semblava, doncs, que fos en nom del Conseller que contestés una interpellació.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ferran. Passem seguidament a la votació. Votarem conjuntament els tres punts de què ara consta aquesta Moció.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada per 29 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

(Són les set del vespre i catorze minuts.)

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i relligadura en
simil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'ace-
tat transparent

231

fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequès i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament
La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
La funció i les competències legislatives
del Parlament
**Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern**
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de
govern
**La publicitat i el coneixement del
Parlament**
Els serveis del Parlament

MANUAL PARLAMENTARI

Publicacions del Parlament de Catalunya
21,5 x 17 cm.

Col·lecció de fulls intercanviables i actualitzables amb les referències de consulta més freqüent per al treball parlamentari.

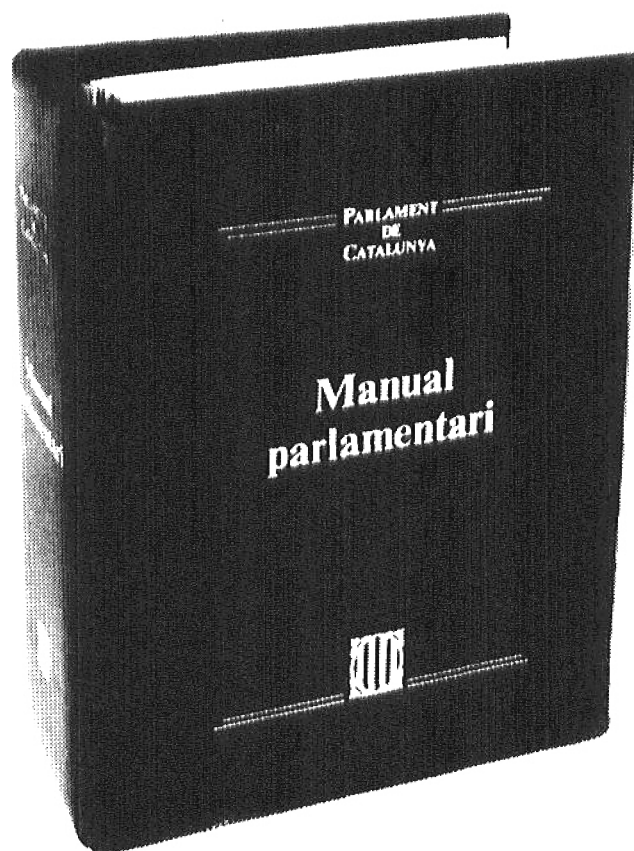
Cada full porta en lloc destacat l'índex de la secció, la subsecció i l'apartat a què pertany, i, si escau, un número de foli, de manera que no hi hagi dubtes quant a la seva col·locació.

L'obra consta de :

- a) Arxivador de plàstic termosoldat estampat en or i amb anelles, amb capacitat per a 500 fulls.
- b) Separadors de seccions de cartolina plastificada.
- c) Blocs de fulls corresponents a una secció o una subsecció tancats en bosses de plàstic soldades.

SECCIONS

- A. Normes bàsiques
 - A.1 Constitució Espanyola
 - A.2 Estatut d'Autonomia de Catalunya
 - A.3 Llei de Desenvolupament Bàsic de l'Estatut
 - A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament
 - A.5 Llei Orgàniques de l'Estat
- B. Els Diputats i els Grups parlamentaris
 - B.1 Resultats Electorals
 - B.2 Diputats de la Legislatura Actual
 - B.3 Grups Parlamentaris
- C. Els òrgans de la Cambra
 - C.1 El Ple del Parlament
 - C.2 El President i la Mesa del Parlament
 - C.3 Junta de Portaveus
 - C.4 Diputació Permanent
 - C.5 Comissions Parlamentàries
 - C.5/1 Comissions permanents legislatives
 - C.5/2 Comissions permanents no legislatives
 - C.5/3 Comissions de legislatura
 - C.5/4 Comissions creades per llei
 - C.5/5 Comissions d'investigació
- D. Règim i govern interior i serveis del Parlament
 - D.1 Estatuts de Règim i Govern Interior
 - D.2 Normes Complementàries de Règim Interior
 - D.3 Horaris Generals i Calendari Parlamentari
 - D.4 Organigrama dels Serveis del Parlament
 - D.5 Gabinet de Presidència
 - D.6 Oficialia Major del Parlament
 - D.7 Serveis Generals
 - D.8 Servei d'Oïdoria de Comptes i Caixa
- E. El treball parlamentari
 - E.1 Resum de Dades del Treball Parlamentari
 - E.2 Índex de Tramitacions
 - E.3 Referència dels Textos Aprovats en Anteriors Legislatures
- F. Directori institucional
 - F.1 Generalitat de Catalunya
 - F.2 Administració de l'Estat a Catalunya
 - F.3 Principals Serveis d'Administració Local de Catalunya
 - F.4 Altres Institucions de Catalunya
 - F.5 Institucions i Administració Central de l'Estat
 - F.6 Parlaments i Govern Autònoms
 - F.7 Organismes Internacionals

PREUS

	PTA
— Obra completa, amb els 457 fulls editats fins ara	1.500
— Arxivador	200
— Joc de separadors	60
— Blocs de fulls disponibles:	
A.1 Constitució Espanyola (i Índex analític)	220
A.2 Estatut d'Autonomia (i Índex analític)	100
A.3 Llei de Desenvolupament Bàsic (Conté:	
A.3/1 Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/2 Llei del Consell Consultiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/3 Llei del Síndic de Greuges (i Índex analític)	
A.3/4 Llei de la Sindicatura de Comptes (i Índex analític)	
A.3/5 Llei de Finances Públiques de Catalunya (i Índex analític)	
A.3/6 Llei de Normalització Lingüística a Catalunya (i Índex analític)	280
A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament (Conté:	
A.4/1 Reglament del Parlament de Catalunya	
A.4/2 Apèndix del Reglament del Parlament	
A.4/2.1 Normes interpretatives o supletòries dels articles del Reglament del Parlament	
A.4/2.2 Normes supletòries dels preceptes del Reglament del Parlament	
A.4/3 Índex analític del Reglament del Parlament i de l'Apèndix del Reglament)	150
A.5 Llei Orgàniques de l'Estat (Conté:	
A.5/1 Ley Orgánica 2/1979, de 3 de octubre, del Tribunal Constitucional, i Índex analític)	75
B.2 Diputats de la Legislatura Actual (Edició 01.12.84)	420
B.2 1. ^a actualització (01.03.86)	45
C. Els òrgans de la Cambra	75

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

BUTLLETA

Nom

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 198....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per (gir/xec al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 198

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions : Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300 62 63.

Subscripció anual : 5.200 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* : 10.700 pessetes. Número solt : 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80 ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès per Multitext, SA, Diputació 113-115, 08015 Barcelona

